JESSICA NORTH

Nevastă pe măsură

Traducerea și adaptarea în limba română de

IRINA POPESCU-TISMANA

ALCRIS

Capitolul 1

– Trezește-te! Este ora opt!

Vocea melodioasă a lui Janey îi întrerupse Jocelynei un vis plăcut. Ridicându-se în capul oaselor încă adormită, se trezi complet la strigătul îngrijorat al prietenei sale.

– Ce-ai făcut cu părul tău lung? se văicări aceasta, încă îmbrăcată în uniformă și haină, lăsându-se să cadă pe pat.

Jocelyn se răsuci să se uite în oglinda din partea opusă patului, pentru a-și privi părul tuns scurt.

– Arată rău? Am lucrat până târziu aseară cu Simon, ca să aranjăm recepția pentru mama lui și acea cover-girl pe care o aduce din America pentru spectacolul de caritate. A apărut Carl spunându-i lui Simon despre cursul pe care-l urmează la școala de stiliști pentru coafură și, după el, părul lung nu mai este la modă. Vroia să-i demonstreze lui Simon noile lui idei și eram singura ființă feminină din clădire.

– Și nu ți-a trecut prin cap să spui că-ți place părul tău așa cum era? De ce n-a încercat pe un manechin? Jane părea dezgustată. Sincer, Jo! De ce n-ai o părere personală măcar o dată în viață? Da,

știu continuă ea când Jocelyn deschise gura să protesteze, doamna Wadebridge și mama ta erau vechi prietene și ea ți-a dat prima slujbă când împreună cu Simon a deschis agenția, dar asta nu înseamnă că aparții trup și suflet, atât ei cât și atotputernicului ei fiu. De ce nu-ți cauți o slujbă altundeva? Cu mintea și talentul tău, te-ar angaja oricine..

Janey Rushnick nu stătea mult pe gânduri când avea ceva de spus. Jocelyn și cu ea fuseseră colege de școală și de când Janey ajunsese asistentă medicală, locuiau amândouă în același apartament aproape de spital.

– Știu că aș putea să-mi iau altă slujbă, replică Jocelyn gânditoare, dar n-ar fi loial după câte au făcut pentru mine Simon și mama lui.

– Ești sigură că acesta este unicul motiv pentru care-l lași să abuzeze de timpul și răbdarea ta?

Ochii lui Jocelyn se măriră, surprinși.

– Ce alt motiv ar putea fi? întrebă ea cu nevinovăție. Doar nu crezi că din motive de înfrumusețare.

– Dacă înfrumusețare înseamnă fardare gratuită și șamponare regulată a părului, nu cred, spuse Jane acră. Nu mă refer nici la toate hainele pe care ți le cumpără doamna Wadebridge. Nu cumva sub această înfățișare rece și imperturbabilă a ta zace o dorință secretă pentru însuși marele om?

– Simon? Glumești. Nici gând. Vocea Jocelynei era sinceră când sări din pat. Deoarece familiile noastre au fost vecine cândva, îl cunosc pe Simon de prea multă vreme ca să nutresc o pasiune secretă pentru el. Printre altele, mă înfricoșează de moarte. Ar trebui să fii în birou când nu merge ceva, spuse ea îndreptându-se spre baie. Este ca o vijelie.

Jocelyn era spălată și pe jumătate îmbrăcată când Janey se întoarse în dormitor ducând o tavă cu două cești de cafea și o farfurie de pâine prăjită cu unt. Când Janet puse jos tava, ea spuse:

– N-am timp să mănânc. Autobuzele sunt aglomerate, dacă ajung în stație după ora opt treizeci.

– Prostii! Unul dintre primele lucruri pe care le-am învățat la școala de asistente a fost să nu sărim niciodată peste o masă. Agenția n-o să se oprească în loc dacă întârzii două minute și lui Simon nu-i va face plăcere să te vadă leșinând pe covor din cauza nemâncării. Gândește-te la câte ore suplimentare faci. N-ai fost acasă să cinezi cu mine în săptămâna aceasta nici măcar o dată.

– Știu, îmi pare rău, se scuză Jocelyn și, pentru a-și îmbuna prietena, mușcă dintr-o felie de pâine. Am fost foarte ocupați cât a fost plecată doamna Wadebridge, îi explică ea, trăgându-și peste cap o rochie ciocolatie și punându-și pantofi asortați și o eșarfă la gât. Îți place rochia asta? Are și o jachetă care merge cu ea.

Spera ca rochia să-i vină bine, fiindcă doamna Wadebridge i-o alesese. Aceasta dorea ca secretara fiului său să aibă întotdeauna o ținută onorabilă și insista să cumpere ea însăși hainele fetei. Când era vorba de plată, o dădea întotdeauna la o parte pe Jocelyn și aceasta se supunea cu sau fără voie.

Cutia poștală era plină, constată ea când ieși să plece la serviciu. Erau două scrisori pentru Janey, factura de electricitate și o scrisoare adresată ei. După scris, era de la fratele ei. Corespondența de la el îi anunța un necaz și era sigură că-i cerea ajutorul. Dacă vroia să ajungă la timp la agenție, o va citi mai târziu, așa că și-o îndesă în poșetă.

Abia mai răsufla când împinse ușa mare de sticlă ce dădea în agenția de modeling Wadebridge. Reușise să se urce doar în al patrulea autobuz, celelalte fiind prea aglomerate. Se opri o clipă în

ușă să inhaleze amestecul de parfumuri din salonul de înfrumusețare și mirosul subtil al plantelor din ghivece ce decorau zona spațioasă a recepției.

Anne, una dintre recepționere, vorbea la telefon și Gwenda, la alt birou, desfăcea corespondența.

– Slavă Domnului că ai ajuns! exclamă Gwenda. Simon este ca un leu în cușcă fiindcă nu erai aici. Și m-am gândit să deschid corespondența ca să câștigi timp. Găsești mesajele pe masa ta.

Jocelyn mulțumi și intră în biroul ei mare și frumos, gândindu-se ce mult se dezvoltase agenția care pornise cu niște birouri mici și modeste. Dar nu era timp să-și admire frumoasa masă de lucru, fiindcă interfonul suna ca turbat. Luând corespondența de la Gwenda și punând-o în agenda de lucru se grăbi să se îndrepte spre sanctuarul lui Simon.

– În sfârșit! Credeam că te-ai hotărât să stai în pat toată dimineața. Unde ai fost? Oh, n-are importanță, continuă el înainte ca Jocelyn să-i fi putut explica. Mama mi-a telefonat și mi-a spus că ea și Candida sosesc cu două ore mai devreme. Trebuie să replanificăm totul.

Jocelyn își scoase totul din minte în afară de ceea ce avea de rezolvat. Trebuia mai întâi să anunțe cotidienele despre schimbarea de plan. Nu trebuia ratată o astfel de ocazie de publicitate când era vorba de binecunoscutul model Candida Melbaurne, adusă la un spectacol de caritate. În afară de faptul că Wadebridge avusese onoarea să organizeze manifestarea care urma să se țină într-o reședință luxoasă, la eveniment participau și personalități importante, iar câțiva dintre cei mai faimoși creatori își prezentau modelele de haine de zi și de seară.

După ce scrisese instrucțiunile, Jocelyn nu se putu abține să nu constate cu admirație câtă energie neobosită avea Simon. Mai mult, știa să scoată ce era mai bun din angajații lui.

Pregătindu-se să iasă din cameră, în timp ce-și citea lista cu telefoanele pe care le avea de dat, fu oprită din drum când Simon sfârșise brusc:

– Îmi place cum îți stă cu părul scurt. De ce nu s-a gândit Carl mai devreme?... Apoi se încruntă. Nu același lucru s-ar putea spune despre îmbrăcăminte. Maică-mea își pierde gustul.

– Ea a ales modelul. Dar n-au avut măsura mea decât pe maro.

– Așa se explică… Renunță la chestia asta. Dă-o fetei cu care locuiești, maroul nu este pentru tine. Îmbracă-te ca de obicei în albastru și verde – da, și în negru. Arăți grozav în negru.

Jocelyn era obișnuită cu criticile lui Simon ca să se mai enerveze, așa că dădu din cap când deschise ușa. Dar vocea lui Simon o făcu să se oprească din nou când o strigă:

– Ți-a trecut vreodată prin cap să te revolți? Să-mi spui să mă duc la naiba? întrebă el glumeț.

Cum stătea tăcută, Simon râse:

– N-are importanță. Du-te și dă telefoanele acelea. Dacă nu va exista un zid de camere de luat vederi când sosește milady, probabil că va face stânga-mprejur și se va întoarce acasă.

Ce bărbat surprinzător este, se gândi Jocelyn când se apucă să dea telefoane.

Începu să facă schimbări pentru programul Candidei Melbaurne și tocmai când vorbea cu directorul hotelului unde trebuia să stea musafira transatlantică, Simon intră direct în biroul ei.

Nerăbdător, acesta aștepta să-și termine convorbirea și întrebă:

– A fost ultima de pe listă?

Când Jocelyn aprobă din cap, el adăugă:

– Bun… atunci, ar fi bine să mă grăbesc. Traficul de aici și până la Aeroportul Heathrow este cam aglomerat și-mi va lua ceva timp

până voi ajunge. Dacă nu sunt acolo când avionul aterizează, s-ar putea să am de dat explicații, zâmbi el brusc. Mulțumesc Jocelyn, ești un copil bun, spuse el și plecă.

Câteva minute, Jocelyn stătu nemișcată, cu capul în mâini. Nu va înțelege niciodată schimbările bruște de dispoziție ale lui Simon. Rar o lăuda sau îi mulțumea cu un zâmbet. Comportarea lui era atât de neobișnuită încât se simțea vag tulburată. Nerăbdător într-un moment și fermecător într-altul nu era o combinație care să liniștească o fată ca ea.

În acel moment, Anne își vârî capul pe ușă:

– Vrei cafea? Gwenda și cu mine am băut, dar nu te-am întrerupt până când n-a plecat Simon.

– Aș bea o ceașcă, zâmbi Jocelyn. Doamna Wadebridge și domnișoara Melbaurne sosesc mai devreme decât era prevăzut. Și acum că Simon a plecat la aeroport să le întâmpine, ne putem relaxa și noi un pic.

Tocmai terminase cafeaua când își făcu apariția un bărbat subțire, puțin trecut de treizeci de ani.

– Îl căutam pe Simon? A plecat?

Jocelyn zâmbi și încuviință din cap. Îl plăcea pe Walter Hook, contabilul firmei, deoarece era plăcut și simplu. Chiar dacă părea șters cu părul lui blond cenușiu și ochi de un albstru deschis, era imbatabil la cifre. Maxima lui Simon era „dacă nu poți face singur o treabă, ia-ți pe cineva care poate“ și din acest considerent îl plătea pe Walter foarte bine.

Adesea, se gândea că Simon o ține în firmă fiindcă fusese de la început. Cu puțin capital, maică-sa și Simon se ocupaseră de mai multe treburi, iar Jocelyn fusese recepționistă, telefonistă și servise ceaiurile. Agenția se făcuse cunoscută datorită conducerii lui Simon

și talentului mamei lui în înfrumusețare. Era nu numai o școală, ci și un loc în care se lansaseră modele talentate înainte de a urca pe scenă.

Agențiile de publicitate îl consultau frecvent pe Simon înainte de a-și începe campaniile și multe fete care lucrau ca modele își lăsau cariera pe mâna lui Simon. Jocelyn trebuia să recunoască faptul că lui Simon i se datora succesul rapid al agenției.

Doamna Wadebridge era de apreciat că o convinsese pe Candida Melbaurne să apară la spectacolul de caritate, însă Jocelyn bănuia în secret că participarea ei se datora faptului că modelul îl văzuse pe Simon când acesta vizitase America și dorea să fie mai aproape de el. Ce scuză mai bună avea decât această manifestare?

Jocelyn văzuse prea multe fete frumoase doritoare de a-i atrage atenția acestuia. Dar dacă el simțea ceva față de vreuna dintre ele, era greu de spus. Având aproape treizeci de ani, părea mulțumit de situația lui de celibatar și locuia împreună cu maică-sa, care era văduvă, într-un apartament confortabil în apropiere de agenție.

Dar la bărbatul care stătea nerăbdător și liniștit lângă masa ei de lucru, nu exista nimic captivant. Ea îi zâmbi lui Walter, gândindu-se că era un om drăguț.

– A trebuit să se ducă la aeroport, îi explică ea, iar noi suntem într-o zăpăceală totală deoarece doamna Wadebridge vine mai devreme. Te pot ajuta cu ceva, Walter?

– În afară de faptul că te-aș invita să iei masa cu mine, nimic altceva, zâmbi el și presupun că răspunsul este „nu“, se întoarse el către ușă. Spune-i lui Simon că marțea viitoare începe controlul financiar.

Era ora prânzului când își aminti de scrisoarea din acea dimineață. O deschise cu șovăială și conținutul îi confirma cele

mai negre bănuieli. Alan îi cerea un împrumut, dar era vorba de o asemenea sumă încât fetei îi trecu pofta de mâncare.

De unde credea el că o să scoată sora lui cinci sute de lire de care avea urgent nevoie? Oh, de ce nu scăpa Alan de necazuri? se gândi ea cu disperare. Întotdeauna îi sărise în ajutor când fusese posibil, deoarece la moartea mamei lor el n-avea decât paisprezece ani.

Înlocuirea mamei cu o mamă vitregă, un an mai târziu, nu fusese de nici un folos. Janice, sora mai mare, se măritase repede cu iubitul ei din copilărie și se mutase la Bristol, iar Alan nu-și revenise niciodată din experiența traumatică de a-și vedea înlocuită mama cu o străină. Jocelyn o acceptase pe Margaret și o compătimise, dându-și seama de greutățile pe care le avea prin preluarea sarcinilor unei familii cu copii, dar fusese singura care făcuse acest lucru. Tocmai termina școala în momentul în care tatăl ei se căsătorise și acceptase ocazia de a deveni independentă, când doamna Waderbridge îi oferise o slujbă, în ciuda faptului că așa intra într-un contact mai strâns cu Simon, fiindcă băiatul mare din vecinătate o făcea întotdeauna să se simtă stânjenită.

Când se întoarse de la ora de masă, îl găsi pe Walter Hook instalat într-un fotoliu din agenție, examinând niște cifre. Se uită în sus și-i zâmbi când o văzu că intră.

– A început circul! Simon ne-a informat că florile comandate n-au sosit la timp, iar doi dintre fotografi au greșit avionul. Telefonează-le și spune-le să se ducă la hotel la ora cinci ca să facă fotografii pentru ediția de dimineață. Și contactează-l pe Basil Beavis de la Ladies Graces și spune-i că domnișoara Melbaurne îi va da cu plăcere un interviu, dar numai peste câteva zile. Acum suferă de decalajul de fus orar și nu vrea să vadă pe nimeni.

Jocelyn râse șovăitor, fiindcă fața lui Walter avea o expresie sceptică.

– Presupun că nu ești prea obosit să te duci diseară la bal cu Simon, replică ea, referindu-se la pregătirile elaborate făcute pentru apariția Candidei Melbaurne la balul Crucii Roșii Britanice, când Simon va anunța sosirea ei la Londra.

Walter se ridică în picioare.

– Știu că ai refuzat mai devreme să cinezi cu mine, dar n-ai vrea să vii și tu să urmărești distracția? Pot ușor să mai fac rost de bilete.

– Jocelyn scutură din cap, deoarece de mult timp hotărâse că Walter era o persoană prea drăguță pentru a fi înșelată.

– După ce voi face toate comisioanele pentru Simon și voi termina corespondența, se va face ora șapte, oră la care n-aș mai fi în stare să mă duc nicăieri, nici măcar s-o văd pe Candida ovaționată. Îți mulțumesc pentru invitație.

Walter plecă fără să mai spună ceva și ea privi ușa închisă, dorindu-și să-i fi putut accepta oferta. Oftând, se apucă iarăși de lucru și peste câteva minute i se șterse din minte invitația lui Walter.

Jocelyn reuși să plece mai devreme decât prevăzuse și ajunse acasă unde o găsi pe Janey pregătind un fel de mâncare foarte apetisant.

– Speram să vii acasă la timp ca să mâncăm, spuse ea în timp ce Jocelyn își scoase haina și sări s-o ajute să ducă mâncarea fierbinte în cameră.

– Miroase bine, ce este?

– Ceva cu de toate, zâmbi Janey. Neștiind la ce oră tiranul te va lăsa din gheare, am amestecat tot felul de legume și bucăți de carne într-o cratiță. Apropo, fiindcă veni vorba de Simon, uită-te la asta, îi propuse ea, întinzându-i un ziar de seară.

Jocelyn văzu o față triumfătoare zâmbind la brațul lui Simon. Precis fusese și doamna Wadebridge în apropiere, dar fotograful o

omisese. Litere de-o șchioapă anunțau „Faimoasa covergirl, domnișoara Candida Melbaurne prinsă când a fost întâmpinată de domnul Simon Waldebridge la aeroportul Heathrow. Domnișoara Melbaurne neagă zvonurile referitoare la o poveste de dragoste dintre ei, spunând că sunt doar prieteni".

Jocelyn râse, încântată.

– Ce publicitate minunată. Dar ce furios va fi Simon când va vedea asta! El spune că-l lasă rece speculațiile ziariștilor, dar știu că de fapt nu-i place ca cineva să se amestece în viața sa particulară.

– După părerea mea este propria lui vină că există zvonuri, remarcă Janey sec în timp ce-și lua o porție generoasă de mâncare.

– Pentru că rămâne neînsurat? întrebă Jocelyn. Este treaba lui. Totuși, adăugă ea gânditoare, nu înțeleg fascinația pe care pare s-o exercite. Fetele roiesc în jurul lui, dornice să-i cadă în brațe, dar ca să fiu dreaptă cu Simon, de obicei nu prea le încurajează.

Janey se opri din mâncat.

– Tu ești încă imună. Niciodată nu și-a exercitat farmecul și asupra ta? Mă întreb de ce.

Observațiile lui Janey deveneau jenante, așa că Jocelyn îndreptă discuția spre alte aspecte ale familiei pentru a-i distrage atenția prietenei sale. N-ar fi vrut să recunoască față de vechea ei prietenă că dacă Simon i-ar arăta vreun interes s-ar simți mai curând stânjenită decât flatată. Îl cunoștea de multă vreme, dar rămăsese un soi de enigmă pentru ea și din anumite motive pe care nu și le putea explica, spera ca Simon să continue s-o trateze ca pe o piesă folositoare din mobilierul oficiului.

Când Janey plecă la serviciu și farfuriile erau spălate, Jocelyn luă iarăși scrisoarea lui Alan și o reciti. Pe scurt, tatăl lor nu mai avea de gând să achite datoriile fiului său. Îl anunțase acest lucru, după primul an la Yorkshire, când Jack Ashtead îi sărise în ajutor. Unica

persoană care ar vrea să-l ajute acum, se gândi Jocelyn, era mama lui Simon. Betty Wadebridge fusese foarte atașată de mama lor.

Dar ajungând la serviciu a doua zi dimineață, Jocelyn descoperi că orice șansă de a vorbi cu doamna Wadebridge era imposibilă. Simon o sună înainte de a-și dezbrăca mantoul și Jocelyn îl găsi cu niște documente care, judecând după fața încruntată, nu-i făceau plăcere.

El o privi când se închise ușa și-i făcu semn să se așeze. La suprafață, Simon Wadebridge nu dădea nici un semn de personalitate dinamică. Dar când se uita direct la tine cu acei ochi cenușii și plini de hotărâre, puteai înțelege cum și-a făcut un nume într-un domeniu competitiv și dificil uneori. Astăzi era îmbrăcat într-un costum gri cu cămașă albastru cu gri și o cravata neagră cu desene. Așa cum stătea aplecat peste hârtii, Jocelyn observă cum părul lui șaten închis se ondula peste ureche și la ceafă.

Nu era un bărbat frumos în adevăratul sens al cuvântului, se gândi Jocelyn înainte de a fi întreruptă din contemplarea tăcută a bărbatului aflat de cealaltă parte a mesei. Obișnuită cu izbucnirile bruște ale lui Simon, tocul îi alunecă peste hârtia agendei în timp ce el îi dicta instrucțiuni. Cu toate că ieri avusese o zi grea, pe fața lui nu se vedea oboseala și chiar îi aruncă un zâmbet când fata se ridică să plece.

– Apropo, mama nu va fi astăzi aici. Era obosită din cauza călătoriei și i-am spus să stea în pat. Poate te vei ocupa tu de lucrurile pe care le face de obicei.

Revenită în biroul ei, Jocelyn luă receptorul și-și netezi fusta bleumarin a compleului cu care era îmbrăcată, în timp ce aștepta legătura. Simon nici măcar nu observase că se supuse ordinului său de a nu se mai îmbrăca în maro. Într-adevăr, merita să fie trimis la dracu, se gândi ea, fiindcă lua drept garantată supunerea ei autorității sale.

Se uita nemulțumită la imaginea ei din oglindă când își împrospătă machiajul și se rujă, în momentul în care un zgomot o făcu să ridice privirea. În încăpere existau trei uși. Una ducea spre apartamentul de acolo al lui Simon, una spre zona de primire și a treia spre un coridor privat și ieșire folosită doar de Simon și mama lui. Jocelyn o recunoscu imediat pe fata care folosise această intrare particulară și se îndrepta acum spre biroul din interior.

Mișcându-se repede ca s-o intercepteze, Jocelyn avu timp să admire înfățișarea fără cusur și strălucitorul păr castaniu, când îi spuse:

– Îmi pare rău domnișoară Melbaurne, dar domnul Simon Wadebridge nu poate fi deranjat.

Era prima oară când o vedea pe Candida Melbaurne în carne și oase și răsuflarea i se opri la frumusețea acestei fete îmbrăcată în verde și cu sandale asortate, cu tocuri înalte, care o măsura nerăbdătoare. Îi zâmbi lui Jocelyn și o bătu pe braț ca și când aceasta ar fi fost un copil.

– Scumpo, asta nu se aplică și la mine, spuse ea dând-o la o parte și intrând în biroul lui Simon. Iată-mă iubitule, i se adresă acestuia. Ți-am spus că voi fi în picioare la ora prânzului. Ai rezervat o masă? Am auzit că este la mare modă localul Black Tulip.

Jocelyn se strădui să-i zâmbească fetei, în timp ce Simon se ridica și-i întâlnea privirea peste umărul Candidei. Urma o mustare, era sigură, dar el o expedie doar cu un:

– E-n regulă, Jocelyn.

Ea răsuflă ușurată. I se părea ciudat că nu-i spusese despre probabila sosire a Candidei. Era posibil să fie la fel de suspicios ca și ea?

Întorcându-se după pauza de masă peste o oră, fu surprinsă să audă zgomot în biroul lui Simon. Vârându-și capul pe ușă, îl

descoperi pe acesta lucrând. O farfurie goală și un pahar pe masa lui arătau că mâncase acolo și când el se uită la ea, Jocelyn murmură o scuză, adăugând:

– Îmi pare rău pentru întreruperea de mai devreme. Domnișoara Melbaurne nu mi-a lăsat ocazia să te sun.

Simon zâmbi fără a-i face vreo observație.

– Îmi pare bine că te-ai întors, vreau să vorbesc cu tine despre unul sau două lucruri. Intră și închide ușa.

– Mă duc să-mi iau agenda, dădu Jocelyn să plece, dar Simon se încruntă iritat.

– N-ai nevoie de agendă. Pentru numele lui Dumnezeu, fă ce ți-am spus! Închide ușa și așază-te! Și nu te mai uita la mine de parcă aș vrea să te mănânc. Uneori cred că dacă n-ar fi maică-mea, ți-ai da demisia.

Jocelyn zâmbi când se așeză pe scaun.

– A fost foarte bună cu mine, spuse ea în chip de scuză.

– Însemnând că eu nu? întrebă el și Jocelyn nu răspunse nimic.

Simon își răsuci scaunul și începu să se uite pe fereastră.

Stând țeapănă pe scaun, Jocelyn nu se împiedică să se mire de comportarea lui neobișnuită. Nu-i era caracteristic lui Simon să ezite. Când în cele din urmă se întoarse cu fața la ea, își imagină că vede o anume timiditate în ochii lui când spuse abrupt:

– Absența mamei nu se datorează numai oboselii călătoriei. Mi-a făcut și o surpriză, care-mi pune unele probleme. Ți-amintești de călătoria pe care a făcut-o anul trecut ca s-o viziteze pe Susan?

Jocelyn încuviință din cap, amintindu-și cât de reîntinerită se întorsese de la fiica ei, căsătorită în Washington.

– Se pare că Susan i-a făcut cunoștință cu un coleg văduv de-al cumnatului meu și acum când a fost în New York, el a venit acolo și a cerut-o în căsătorie.

– Și mama ta a acceptat? Jocelyn nu-și putea ascunde încântarea la vestea neașteptată.

– Nu-i nevoie să-ți sclipească atâta ochii, mormăi el, deși chiar el zâmbea când continuă. Acum trebuie să hotărâm ce se întâmplă în continuare, fiindcă se pare că vor să se căsătorească în curând. Tu vei prelua sarcinile de serviciu ale mamei, în afară de orele de fardat, bineînțeles. Crezi că este prea greu? Oh, voi aduce un cosmetician calificat și o altă fată la birou în locul tău, dar crezi că te vei putea descurca?

Jocelyn rămase tăcută un moment, uitându-se pe fereastră în timp ce analiza problema. Se decise brusc și se întoarse ca să-l surprindă că o urmărea intens. Ochii lui cenușii, foarte asemănători cu ai ei, aveau o expresie neliniștită și acea privire îi dădu încredere. Jocelyn zâmbi, fără să-și dea seama ce drăguță o găsea bărbatul din spatele biroului.

– Cred că mă voi descurca. Anne și Gwenda sunt foarte bune.

– Rămâne stabilit, atunci. Promoveaz-o pe Gwenda în locul tău și fă rost de altă fată la recepție. Las la latitudinea ta.

Jocelyn crezu că-și închipuie oftatul lui de ușurare fiindcă, atunci când dădu să se ridice, Simon spuse poruncitor:

– Nu pleca. Mai am încă o propunere să-ți fac. Când pleacă maică-mea, vrei să preiei locul în căminul meu, ca și aici? Vii să locuiești cu mine în apartament?

Când văzu umbra de neîncredere de pe fața ei, adăugă cu un zâmbet larg:

– Ca soția mea, firește.

Jocelyn simți cum o cuprinde un val de furie și așezându-se înapoi pe scaun, uită pentru o clipă de teama față de reacțiile lui.

– Dacă a fost o glumă, a fost una de foarte prost gust.

Simon înconjură biroul, îi luă mâna și o ținu între palmele lui calde.

– Eu nu fac glume cu oamenii pe care-i respect, Jocelyn. M-aș considera foarte onorat dacă mi-ai accepta propunerea, rosti el și-i sărută mâna pe care i-o ținea, înainte de a-i da drumul.

Privirea Jocelynei se mută de la fața lui Simon la propria ei mână de parcă n-o mai văzuse niciodată. Trecându-și limba peste buzele uscate, se strădui să răspundă:

– Trebuie să-ți fi ieșit din minți! Dacă nu glumești, înseamnă că ai făcut un pariu!

Se grăbi să plece în camera de odihnă a personalului fără a-l mai asculta pe Simon, care o ruga să aștepte.

Jocelyn petrecuse câteva minute încercând să-și îmbunătățească înfățișarea pentru a-și calma furnicăturile din stomac. Nu, își spuse ea, rugându-se cu mâini tremurătoare, o căsătorie cu Simon nu era de imaginat. Trebuia să recunoască faptul că se afla într-o mare dilemă. Dacă îl refuza, va mai avea o slujbă, sau asta depindea de răspunsul ei?

Când în cele din urmă ieși din ascunzătoarea ei, Gwenda o înștiință că Simon a plecat și nu se va mai întoarce în acea după-amiază și Jocelyn, bucuroasă de răgaz, începu să-și vadă de îndatoriri. Cel puțin nu va trebui să facă față unui petitor respins, dacă Simon se putea numi așa, până a doua zi dimineață. Până atunci, era hotărâtă să meargă să-și viziteze tatăl, fiindcă nevoia presantă de bani a lui Alan trebuia rezolvată.

Când intră prin ușa din spate a fostului ei cămin, o găsi pe Margaret Ashtead gătind în bucătărie. Aceasta se întoarse, îi ură bun venit și Jocelyn o sărută pe obraz.

– Sper să rămâi la cină, spuse Margaret continuându-și treaba. Janice și copiii sunt aici. Mama lui Mark a avut un atac de inimă și au venit cu toții din Bristol la prima oră a dimineții. Mark și tatăl lui sunt încă la spital, dar Jan a venit acasă să-i culce pe cei mici.

Când termină de vorbit, în bucătărie intră sora mai mare a Jocelynei, fața-i obosită luminându-se când văzu persoana așezată la masă.

– Aveam de gând să-ți telefonez după ce adormeau copiii, spuse ea după ce se îmbrățișară. N-am avut nici un minut liber toată ziua. Nu se aștepta ca doamna Bary să treacă de noaptea aceasta, așa că am stat la spital cât am putut de mult.

În timp ce-și exprima regretul, Jocelyn se întreba în ce împrejurări va găsi ocazia de a fi singură cinci minute cu tatăl ei. În timpul cinei, se lămuri că de aici nu va putea obține ajutor pentru Alan. O întrebare întâmplătoare a lui Janice despre ce o mai fi făcând fratele lor îl făcu pe Jack să răspundă cu amărăciune că orice comunicare cu fiul lui era însoțită de o cerere de bani.

– De când s-a întâlnit cu acel Cristopher Tendy este și mai rău, și nu mai am de gând să azvârl banii. Sper doar să nu plictisească pe altcineva.

– N-are șanse să obțină ceva de la Mark și de la mine, râse Janice. După ce i-am plătit datoriile ultima oară, am rămas lefteri. Alan știe că n-ar avea nici un succes dacă ne-ar cere un împrumut.

Jocelyn continua să fie tăcută, temându-se ca această tăcere să n-o dea de gol și nu se gândi la nimic altceva, în drum spre casă, decât cum să răspundă la scrisoarea lui. După ce intră, realiză că Alan nu-i mai așteptase răspunsul. O găsi pe Janey hrănindu-i pe el și colegul lui Cristopher Tendy și după câteva minute de conversație află că aceștia își aduseseră sacii de dormit ca să rămână peste noapte.

Jocelyn se întrebă ce ar spune Janey dacă ar ști despre cererea de bani a lui Alan. Tocmai începuse să-și curețe fardul când, după

o ușoară ciocănitură la ușă, Alan se strecură în camera ei, trântindu-se pe pat. Jocelyn aşteptă, urmărindu-i expresia feţei prin oglindă, în timp ce se ştergea pe faţă.

Faţa lui era calculată şi vicleană, se gândi Jocelyn cu tristeţe, şi se întrebă cum de se atașa de oameni precum Cristopher Tendy, care îi displăceau din cauza comportamentului mieros şi a felului cum o privea când credea că nu este observat.

Își întrerupse gândurile când Alan o întrebă:

– Presupun că ai primit scrisoarea mea?

Jocelyn se întoarse să-l privească în faţă.

– Cum de ai nevoie de atât de mult, Alan? Din ce motiv? Trebuie să ştii că nu dispun de o astfel de sumă.

Alan se uită în altă parte, evitându-i privirea.

– Este o poveste lungă, Jo. Am făcut datorii la pocher. Trebuie să le plătesc repede.

– Cui? Ai mai avut necazuri din cauza jocului?

Ochii lui Alan erau acum pe jumătate închişi când se lăsă cu tot trupul pe spate.

– Tipi de la colegiu, replică el ignorând cea de-a doua întrebare. Doi colegi fac o partidă de pocher pe săptămână. Bineînţeles că încalcă regulamentul şi probabil că ar fi exmatriculaţi dacă ar fi prinşi.

– Deci, nu este prima dată când joci? se interesă Jocelyn.

– Nu, şi nu te uita aşa sever la mine. Eşti la fel de rea ca tata, izbucni Alan când văzu expresia de pe faţa surorii lui.

– Şi tata te-a scos din necaz ultima oară. De aceea spunea în seara asta că nu mai vezi un şfanţ de la el.

Alan se îndreptă imediat la cuvintele ei.

– Nu i-ai spus de cele cinci sute de lire?

Jocelyn îşi luă peria de pe cap.

– Bineînțeles că nu, răspunse ea începând să-și perie părul cu vigoare. Îmi este imposibil să strâng o astfel de sumă, așa că m-am dus să văd dacă m-ar putea ajuta. Janice este acasă așa că n-am avut ocazia să vorbesc cu tata. Mama lui Mark este bolnavă și întreaga familie stă la tata și Margaret. În timpul cinei, am aflat că ai luat bani și de la sora și cumnatul nostru.

– Ce o să mă fac? se văicări Alan. Chris spune că trebuie să fac rost într-un fel.

– Dacă știe așa de multe despre această clică, înseamnă că este mână în mână cu ei, îi spuse Jocelyn sever și Alan sări în picioare.

– Da, învinuiește-l pe Chris! Niciodată nu l-ai plăcut!

– Nu, deoarece cred că are o influență proastă. Spune-mi de unde ai aflat despre partidele de pocher? Pariez că cel care te-a dus acolo a fost Christopher.

Răspunsul se afla pe fața lui Alan și Jocelyn oftă.

– Lasă-mă să mă culc, zise ea obosită, fiindcă deja îi trecuse prin minte cum să-l scoată pe Alan din ultima încurcătură. Totul era dacă se putea hotărî să treacă prin asta.

După ce stătu trează ore întregi, gândindu-se cum să abordeze subiectul, Jocelyn încă nu era hotărâtă cum să-și pună planul în practică. Nu era ușor să-i spui unui bărbat, în special lui Simon, că în schimbul mâinii dacă nu inimii tale, vrei bani lichizi în mână înainte de a avea inelul de cununie pe deget.

Când ajunse la agenție a doua zi dimineață, era încă îndoită. Doamna Wadebridge ajunsese deja și în euforia felicitărilor pentru căsătoria care urma, Jocelyn aproape uită de dilema ei. Dimineața decurse ca de obicei până înainte de ora unu, când Candida Melbaurne apăru în agenție și intră în biroul lui Simon, așa cum făcuse cu o zi înainte.

Cinci minute mai târziu, Jocelyn primi semnalul obișnuit de la Simon, prin interfon, și peste cinci minute, doamna Wadebridge sosi însoțită de un bărbat și intră în biroul din interior.

Singură iarăși, Jocelyn zâmbi șmecherește. Operațiunea „Salvează-mi pielea" era pregătită să fie pusă în funcțiune și simți o urmă de milă pentru frumoasa Candida. Era un plan pe care-l perfectaseră Simon și doamna Wadebridge cu mult timp în urmă ca să-l scape pe fiul ei de vizitatori nepoftiți și care era foarte simplu. Doamna Wadebridge venea împreună cu cel mai frumos model masculin care lucra la agenție. Și așa cele mai insistente admiratoare ale lui Simon, se trezeau invitate la un prânz, fără să-și dea seama că fuseseră victimele unui plan bine stabilit.

Nu dăduse niciodată greș și nu dădu nici astăzi. Nu trecură mai mult de zece minute și din biroul lui Simon ieși un trio, Candida, manechinul și Simon care-i conduse până la ușa recepției spunând:

– Îmi pare rău Candida, dar ne vedem diseară.

Nu-i era caracteristic lui Simon să supere o achiziție atât de valoroasă ca manechinul american, dar răspunsul era simplu. Ducându-se să-i răspundă la semnalul dat prin interfon, îl găsi pregătit de plecare.

– Ia-ți poșeta. Te duc să mănânci la un local. N-am avut timp să te caut ieri, dar avem ceva de stabilit, spuse el fără vreo altă introducere.

Deci asta era, se gândi Jocelyn când se duse să se aranjeze. Afacerile înaintea plăcerii. Perseverentul Simon vroia ca lucrurile să fie clare. Oare nu-i trecuse prin cap că ar fi putut și ea să aibă un aranjament la prânz? Sau se așteptase să revoce orice altceva?

Jocelyn își înăbuși resentimentul. Pentru binele lui Alan, nu trebuia să arate nici un semn de ofensă. Nu-i spusese chiar propria ei mamă că mai mult poți câștiga folosind cuvinte dulci? Jocelyn își

ascunsese jignirea în spatele unui zâmbet strălucitor în timp ce Simon o grăbea spre un local aflat la cinci minute de mers pe jos.

Discutară despre acțiunea care urma să aibă loc până când li se aduseră pâinea, brânza și băuturile, la o masă liniștită dintr-un colț. În timp ce mușca flămând dintr-o bucată de pâine crocantă și o bucată de brânză de Cheshire, Simon spuse încet:

– Te-ai mai gândit să te măriți cu mine?

Jocelyn îi aruncă o privire speriată, se opri cu sandvișul cu șuncă la jumătatea drumului spre gură și înghiți în sec. Acum era acum! Răspunsul îi țâșni imediat de pe buze, uitând de toate înfloriturile pe care le pregătise în timpul nopții.

– Da, și o voi face dacă-mi dai chiar acum cinci sute de lire.

Se lăsă un moment de tăcere, după care Simon izbucni în râs. Reacția lui o șocă pe Jocelyn așa de tare încât își lăsă sandvișul să cadă.

– Nu te distra pe socoteala mea, Simon. Nu este drept. Sau n-ai vorbit serios?

Simon reuși să se stăpânească, făcând un mare efort și replică repede, cu ochii sclipind de amuzament.

– Trebuia să mă cunoști destul de bine până acum, altfel nu te-aș fi târât să mănânci cu mine. Bineînțeles că vorbesc serios. Dar nu în fiecare zi o viitoare mireasă cere un împrumut înainte ca fericitul bărbat să fi avut timp să se felicite pentru norocul care a dat peste el. Presupun că este din nou vorba de Alan. Sau Janice are nevoie, de astă dată.

Să mai crezi cumva că Simon nu descoperea adevărul dintr-o dată! Își plecă ochii când îi răspunse:

– Sigur că nu este vorba despre Janice. Știi cât de chibzuită persoană este Mark. Nici nu-i trece prin minte să facă datorii.

– Atunci este Alan? De data aceasta, Simon nu mai râdea. Păcat că tatăl tău nu l-a bătut mai mult când era mic. Da, știu o să-mi spui despre efectul psihic pe care l-a avut moartea mamei voastre, continuă el când o văzu pe Jocelyn că vrea să deschidă gura. Cred că fratele tău ar răspunde mai bine la o bătaie la fund decât la toate prostiile psihiatrice. De ce nu s-a dus la tatăl vostru?

Jocelyn se uită la el cu ochii ei căprui rugători.

– Tata spune că nu mai are de gând să-l ajute pe Alan, dar eu nu-i pot întoarce spatele. Chiar nu pot. Dacă nu-mi dai bani, nu știu ce voi face.

– Ai putea să-ți retragi promisiunea de a te mărita cu mine și eu n-aș avea ce face. Lasă-l pe Alan în seama mea. Unde este? La colegiu, sau bântuie prin Londra până poate pune mâna pe bani, într-un fel sau altul?

– Este la apartament, mormăi Jocelyn, apoi adăugă: doar n-ai de gând…

– Nu, nu-l voi bate, deși merită. O să-i spun doar câteva adevăruri. Am observat cât de nefericită ești ori de câte ori vine la Londra. Necazul este că mama voastră l-a răzgâiat prea tare. Hai, bea-ți paharul. În timp ce o să te întorci la serviciu, voi lămuri lucrurile cu frățiorul tău. Cu cât pleacă mai repede din calea ta, cu atât mai bine!

Simon o lăsă pe Jocelyn în fața agenției după ce mai întâi obținuse cheia de la apartament. Se întoarse peste o oră și se îndreptă spre biroul lui, fără a-i da ocazia lui Jocelyn să-l întrebe. Și dădu ordin să-l cheme pe Walter Hook. Figura lui arăta calmul obișnuit și o expresie inaccesibilă, așa că fu forțată să-și înăbușe toate întrebările care o măcinau.

Restul după-amiezii zbură pe negândite. Walter rămase închis cu el mai mult de o oră, iar apoi urmară vizitatori și telefoane, iar ea nu mai avu nici o clipă de răgaz. Tocmai se pregătea de plecare când el intră în biroul ei și-i spuse scurt:

– Telefonează și spune familiei tale noutatea. O s-o anunț și pe maică-mea după ce o lăsăm pe Candida. Apropo, vreau s-o duci mâine la Pendleton pentru câteva fotografii. Se pare că nu le-a permis fotografilor de la Ladies Graces s-o fotografieze în această după-amiază când a dat interviul așa că spune-i uneia dintre fete să-ți țină locul mâine dimineață… Și privi ochii întrebători… Da, i-am dat banii lui Alan, așa că relaxează-te! spuse el și plecă.

Prea mult pentru o poveste de dragoste, se gândi ea în timp ce scria o notă pentru Gwenda. Logodnicul tău iese cu o altă fată, înainte de a fi avut timp să-ți anunți logodna!

Când ajunse acasă fu întâmpinată de tăcere. Janey nu se întorsese, dar se așteptase ca Alan și Christopher să fie încă acolo. Plecaseră cu tot cu bagaje. Nici un ciorap sub vreun scaun, periuță de dinți uitată, nici măcar un bilet de mulțumire. Când Jocelyn se duse să se uite la conținutul frigiderului, se gândi că Alan ar fi putut cel puțin să-i lase un mesaj, dar o dată ce-și aranjase pierderea financiară probabil că uitase complet de ea. În felul lui, era la fel de perseverent ca Simon. Era ultima tură de noapte a lui Janey și fu surprinsă s-o vadă intrând în bucătărie.

– Ai pregătit suficient pentru două persoane? întrebă ea. George a trebuit să se ducă la spital fiindcă acum sunt în criză de personal.

George Yate, un tânăr doctor, era prietenul lui Janey de câteva luni.

– Cum de ai venit așa devreme? întrebă Jocelyn când mai puse un cotlet de miel la cuptor și calculă rapid dacă legumele pregătite erau de-ajuns pentru două porții.

– Aranjaserăm să ne ducem la un film nou la Odeon, spuse ea posomorâtă. Alan s-a întors la colegiu? Dormeam încă atunci când am plecat.

– Așa se pare, răspunse Jocelyn scurt în timp ce se așeza să-și mănânce cina.

Dar mintea ei nu era preocupată de fratele său. Îi trecu brusc prin minte că nu numai familia ei va fi surprinsă de căsătoria ce urma să aibă loc, dar nici lui Janey nu-i va fi deloc ușor să-i explice. Când se întinse după sos, spuse ca din întâmplare:

– Urmează să-ți spun ceva. Simon Wadebridge m-a cerut ieri în căsătorie.

Reacția lui Janey fu neașteptată, fiindcă își puse furculița jos și izbucni în râs.

– Oi fi tu imună la el, dar se pare că el nu este imun la tine! Ce incredibil! În tot acest timp tremurai de frica lui și el nutrea o pasiune secretă.

– Nu-i chiar așa, spuse Jocelyn cinstită, nevrând să-și păcălească vechea prietenă. Mama lui se recăsătorește și pleacă în America. Simon vrea mai curând o înlocuitoare.

– Ai refuzat, bineînțeles.

Janet își continuă masa, dar capul i se înălță când Jocelyn răspunse supărată:

– Nu, i-am răspuns că accept.

– Jo, cred că nu ești în toate mințile! Doar cu o zi în urmă mi-ai spus că nu ești interesată de Simon. Oh, știu că-ți poate oferi multe din punct de vedere material, dar în căsătorie știu că trebuie să te mai împingă și inima. Nu va merge niciodată dacă ești speriată de moarte de tip. Când George mă sărută, simt că zbor. Tu ce simți când te sărută Simon?

– Nu știu. Nu m-a sărutat niciodată. Știu că nu este bine să fac asta, Janey. Ai avut dreptate în privința cererii lui Alan de bani. A vrut o sumă mare – mai mult decât și-ar putea permite tata dacă ar vrea să-l ajute. Simon a rezolvat.

– Faci pe sora martiră, așa-i? întrebă Janey în timp ce Jocelyn își dădea la o parte cina mâncată pe jumătate. Nu face asta, Jo! Precis Simon ți-ar împrumuta banii dacă i-ai cere. I-ai putea da înapoi în scurt timp.

– Crezi? întrebă Jocelyn plină de speranță.

– Nu-i nici un rău dacă întrebi, replică Janet punând cafeaua și biscuiții pe masă. Apropo, unde este marele domn acum?

– O duce pe Candida Melbaurne la o petrecere, spuse ea cu o voce atât de abătută încât Janey izbucni în râs… A… a fost aranjat cu câteva zile în urmă.

Janey își puse zahăr în cafea și printre chicoteli zise:

– Sincer, ești prea bună ca să fii adevărată. Nu știu o altă fată care să se lase călcată în picioare ca tine. Ar fi trebuit să insiști ca Simon să te scoată în oraș, să beți un pahar pentru sărbătorirea evenimentului, chiar dacă este în beneficiul lui Alan. Ce crede familia ta despre eveniment?

– Nu le-am spus încă.

– Mai ai timp să ieși din asta, anunță Janey cea practică. Primul lucru pe care-l vei face mâine, spune-i lui Simon că te-ai răzgândit. Dacă deja a dat banii, îi spui că este un împrumut pe care i-l vei restitui.

Ca să prevină alte discuții despre logodna ei, Jocelyn schimbă subiectul.

– Știi, trebuie să mă duc mâine seară la spectacol, ca să ajut. Partea proastă este că nu știu cu ce să mă îmbrac. Mă aștept ca

doamna Wadebridge să-mi ceară o mână de ajutor pentru urgențele care s-ar putea să apară, dar va fi și un bufet super și după aceea dans, așa că va trebui să mă îmbrac cu ceva mai oficial.

– Îmbracă-te cu rochia aceea cu gât înalt și umeri goi. Pune-ți deasupra jacheta asortată și când începe dansul, te dezbraci și-ți arăți umerii tăi drăguți. Păcat că n-ai mai multe ocazii să ți-i expui.

– Mulțumesc pentru compliment, râse Jocelyn. Va trebui să mă schimb la serviciu, totuși. Mâine voi fi foarte ocupată și nu voi avea timp să trec pe acasă.

A doua zi dimineață, Jocelyn se îmbrăcă atentă, alegându-și din dulap un costum de culoarea mierei, o bluză neagră și accesorii. Dacă trebuia s-o ducă pe Candida la un studio fotografic, trebuia și ea să arate cât mai bine și mai urma să aibă loc și confruntarea cu Simon. Era ușor pentru Janey să spună că n-o va refuza, nu știa cât putea fi el de ironic și disprețuitor. Era prea obișnuit ca oamenii să facă drepți în fața lui.

Ajunse la agenție devreme și-și aranjă toate problemele de rutină înainte ca Simon să deschidă ușa. Fu surprins s-o vadă și se uită la ceas:

– N-ai uitat să te duci s-o iei pe Candida, cred? întrebă el politicos, și deoarece Jocelyn scutură din cap, continuă: dacă tot ești aici, fă-mi legătura cu Peter Dewsbury.

Când se întoarse să plece, o întrebă:

– Au fost surprinși ai tăi când au aflat?

– Nu le-am spus. Simon… vocea lui Jocelyn pieri când îi întâlni privirea.

– Da, de ce nu, mă rog? întrebă el mieros și ea tresări în sinea ei.

Era prea târziu să mai dea înapoi. De bine de rău, trebuia să continue, așa că răbufni:

– M-am gândit noaptea trecută – nu s-ar putea ca banii dați lui Alan să fie considerați un împrumut? Îi voi restitui cât de repede voi putea, adăugă ea când văzu sclipirea din ochii lui.

– Nu mi-aș fi închipuit niciodată că nu poți duce la bun sfârșit un angajament, spuse el, apoi o străfulgeră cu privirea, trebuia să fi bănuit că ești la fel ca Alan.

– Nu este drept! se înflăcără Jocelyn, nedându-și seama cât de drăguță era cu obrajii îmbujorați. Nu vrei cu adevărat să te împovărezi cu o nevastă când ai o menajeră perfectă ca doamna Telford care are grijă de tot ce ai nevoie, adăugă ea referindu-se la femeia care o ajuta pe doamna Wadebridge.

– Cred că eu pot judeca mai bine, replică Simon, deja i-am spus mamei că urmează să ne căsătorim și deoarece eu mi-am ținut partea mea de înțelegere, nu mai există nimic de spus. În fond, dacă mă ajută memoria, tu ai vrut să facem o înțelegere. Acum, pot să-ți sugerez să-i ceri Gwendei să-mi facă legătura telefonică și să pleci s-o iei pe Candida?

Prea mult pentru înțelegerea lui Janey, se gândi Jocelyn când își luă poșeta și se îndreptă spre hotelul Candidei Melbaurne. Fu mirată s-o vadă pe Candida nu numai trezită, ci chiar gata pregătită. Îmbrăcată într-un costum pantalon roz, arăta a top model de elită. Când ieșiră din hotel capetele se întorceau admirative, dar nu după mine, se gândi Jocelyn posomorâtă. Schimbul de cuvinte pe care-l avusese cu Simon o făcuse să-și piardă și ultima fărâmă de încredere pe care o avea în ea. Se părea că era iremediabil împinsă într-o căsnicie cu un bărbat care nu va ezita s-o facă să se supună ordinelor lui.

Capitolul 2

În drum spre studioul lui Pablo Pendleton, Candida vorbi cu sinceritate despre impactul cu Londra și Jocelyn hotărî că era o fată drăguță, dar ca multe alte modele, obsedată de înfățișarea și cariera ei. În timp ce taxiul își făcea drum prin traficul zilei, Jocelyn se întreba cum e să fii o frumusețe recunoscută, căutată și răsfățată de o continuă adorare.

Era Simon orb la frumusețea Candidei? Sigur că nu, altfel nu și-ar fi dat atâta osteneala să primească serviciile ei ca starul spectacolului din această seară. Poate că secretul lui era că nu-i permitea inimii să se amestece în afaceri. Se pare că așa era, fiindcă deși din ceea ce știa Jocelyn, avusese scurte relații amoroase cu diferite fete pe care le cunoștea în cadrul profesiei, totuși, pe ea o ceruse în căsătorie, fiindu-i mai de folos.

Când ajunseră la studioul lui Pablo, Jocelyn era cufundată în gânduri de autocompătimire și-și dădu seama că ajunseseră după frâna pusă și ciripitul Candidei.

– Aici trebuie să fie. Da, recunosc locul după vizita de anul trecut. Plătește-i șoferului, în timp ce eu voi merge să mă anunț.

După ce-i dădu bani taximetristului, Jocelyn o descoperi pe Candida îmbrățișându-se cu afecțiune cu un bărbat zvelt și brunet, îmbrăcat în blugi și un pulover. Din cauza zgomotului, Jocelyn nu auzi ce-și spuneau, dar îl văzu pe Pablo cum se desprinde din îmbrățișare, strigă la unul dintre asistenți și apoi se întoarce să-și facă drum printre multele cabluri și echipamentul de iluminare cu care era încărcată camera, până ajunse în dreptul Jocelynei.

– Du-te sus, te așteaptă Angie, îi zâmbi el, arătându-i scara îngustă din partea opusă a camerei, ce ducea la nivelul superior. Poți s-o lași pe Miss America în mâinile mele capabile.

Jocelyn zâmbi și urmă sfatul acestuia. Era un bărbat modest, opusul a ceea ce credea majoritatea oamenilor despre un fotograf celebru și avea reputația de a fi demodat de fidel soției lui. Angie Pendleton era una dintre prietenele apropiate ale Jocelynei; se cunoscuseră câțiva ani în urmă, când Angie era reporteră. Acum renunțase la muncă, deoarece aștepta un copilaș.

Când Jocelyn ajunse în capul scărilor, Angie o strigă:

– Dacă tu ești, Jo, vino în bucătărie. Pregătesc cafeaua.

Imediat ce Jocelyn apăru în prag, Angie spuse:

– Of, ce slabă ești! De-abia aștept să-mi recapăt silueta și să-mi pot privi picioarele după luni de zile.

Jocelyn râse.

– Ești o șmecheră. Nu vrei să recunoști că tu și Pablo de-abia așteptați să deveniți părinți.

– Așa este, dar asta nu înseamnă că nu vreau să cântăresc mai puțin. Nici nu știi cât mă complexează creaturile fermecătoare de jos. Uneori îmi doresc ca Pablo să se ocupe de altceva. Comparația pe care o face când urcă scările și vede o nevastă diformă, mă face să turbez.

Când Jocelyn râse de expresia comică a lui Angie, prietena ei începu să toarne cafeaua în cești, spunând:

– Am vorbit mai devreme cu Simon și mi-a spus că vă căsătoriți. Sunt așa de bucuroasă.

– Mulțumesc… Nemaiștiind ce să spună, Jocelyn se înroși… El a… Se întrerupse, văzând privirea surprinsă a lui Angie. Adevărul este că am stabilit lucrurile abia ieri și n-am avut timp să schimb câteva vorbe cu el decât azi-dimineață – și ce mai vorbe, se gândi ea. Diseară avem acest spectacol. Dar cred că știi, fiindcă Pablo face fotografiile. Vii?

– Așa cum arăt acum? Cred că glumești. Totuși, l-am invitat pe Simon la prânz. Pablo nu crede că va termina cu fotografiatul până atunci, așa că rămâi aici.

– Trebuie să mă întorc, avem o grămadă de lucru, protestă Jocelyn cu jumătate de gură.

– Prostii, știindu-l pe Simon, sunt convinsă că totul este în ordine, așa că nu te mai frământa și ajută-mă să pregătesc masa. Am o friptură de vițel în cuptor și salată verde în frigider. Ce crezi, blonda Candida mănâncă dulciuri?

– Nu cred, dacă ține la siluetă, zâmbi Jocelyn scoțându-și jacheta, dar Angie nu era atât de sigură.

– Aceste ființe silfide mănâncă uneori în neștire, comentă ea, să nu crezi că trăiesc numai cu cafea neagră și pâine uscată. Te-ar atrage o cremă de zmeură?

Cele două tinere își terminară cafeaua, apoi în timp ce Jocelyn punea masa, Angie Pendleton puse un amestec de frișcă, lichior, zahăr și zmeură congelată într-un mixer și apoi turnă conținutul în pahare pe care le puse în frigider.

Jocelyn și Angie își beau aperitivele în camera de zi când își făcu apariția Simon Wadebridge. Ducea două sticle și când o sărută pe

Angie pe obraz o complimentă cum arată, apoi puse sticlele deoparte și se așeză pe brațul fotoliului unde stătea Jocelyn și-i luă mâna. Zâmbea într-un fel numit de tânără „elocvent“ și o întrebă:

– Nu te deranjează că i-am spus lui Angie și Pablo vestea noastră?

Ochii lui erau poznași când se întoarse spre Angie.

– Am adus niște șampanie, pot s-o pun în frigider pentru o jumătate de oră?

Lăsând-o pe Jocelyn, se ridică și se duse să pună băutura la răcit.

Angie își ridică sprâncenele în mod expresiv.

– Ar trebui să fii mândră, fluieră ea. Ce va zice blonda Candida când va auzi vestea?

Jocelyn nu trebui să răspundă, fiindcă Simon se întoarse.

– Pablo și Candida vor fi sus într-un minut sau două. Erau la ultima fotografie când am sosit eu.

Abia termină de vorbit când ușa se deschise larg și intrară Pablo și Candida.

– Despre fotografiere vorbiți? întrebă el când prinse ceva din ultima parte a conversației lui Simon.

– În nici un caz de a mea, îi răspunse Angie, cu ochii pe Candida, care se dusese să se sprijine posesiv pe umărul lui Simon. Pe moment, sunt inexistentă.

– Dă-i Candidei ceva de băut, Pablo, și nu vă întindeți prea mult. Mâncarea este aproape gata și șampania este la rece.

Pablo se întoarse cu o măsuță cu rotile pentru băuturi și cu un zâmbet pe buze. Era evident că, printr-o scurtă privire soția lui îi transmisese un mesaj, fiindcă în timp ce dădea paharele Candidei și lui Simon, spuse:

– Am auzit că avem de făcut felicitări. Îmi pare rău că nu te-am felicitat când ai sosit, Jo.

În cel mai firesc mod din lume, Pablo se aplecă și sărută obrazul lui Jocelyn. Candida se uită de la unul la altul.

– Ce se întâmplă? Sunteți foarte misterioși, se minună ea cu ochii măriți.

Simon se desprinse de Candida, se îndreptă spre Jocelyn și-i luă mâna.

– Nici un mister, scumpo. Jocelyn și cu mine ne-am hotărât să oficializăm, asta-i tot. Ne căsătorim în trei săptămâni.

– Vă căsătoriți? vocea ei blândă de obicei căpătase note stridente. Nu mi-ai spus că erai logodit, iubitule.

Simon îi zâmbi Candidei cu un zâmbet pe care Jocelyn îl urmări cu curiozitate, fiindcă îi simțea precauția. Apoi se întoarse către gazdele sale, spunându-le:

– Această domnișoară timidă mi-a furat inima de când era în leagăn. Am așteptat doar să crească.

Candida se bosumflă și se întoarse cu spatele să discute cu Pablo, care-i pusese un pahar în mână. În spatele ei, Angie zâmbi cu simpatie spre Jocelyn și apoi se ridică în picioare, întrebându-și soțul:

– Nu vii cu mine să aducem mâncarea, dragă?

Acesta își urmă imediat soția, lăsând în urma lui o tăcere jenantă pe care Simon nu încercă s-o întrerupă. Candida se uită la perechea care stătea mână în mână pe fotoliu și, luându-și poșeta și-o azvârli pe umăr spunând ceva despre „împrospătare“ și trase ușa după ea lăsându-i singuri pe Simon și Jocelyn.

Simon lăsă mâna tinerei și se ridică în picioare.

– Mai vrei ceva de băut? întrebă el în timp ce Jocelyn îl urmărea obosită. Apropo, i-ai lipsit mamei în această dimineață. Mi-a spus să-ți transmit dragostea ei și ne va ura fericire amândurora diseară. Tatăl tău a părut încântat. L-am sunat de la serviciu după ce ai plecat.

– Ar fi trebuit să mă lași pe mine să-l anunț! ripostă ea.

– Și să risc să încerci să le ascunzi din nou? Nici gând. În afară de asta, se obișnuiește să informezi tatăl că intenționezi să-i iei fiica, zâmbi Simon ironic. În orice caz, am vrut să mă asigur că nu-mi neglijezi cererea a doua oară.

– N-am făcut întotdeauna cum mi-ai spus? În vocea de obicei blândă a Jocelynei era o notă amară… Și n-am știut nimic despre planuri definitive de nuntă. Ai spus „în trei săptămâni", chiar adineauri.

– Îmi cunoști metodele. Îmi place ca totul să fie clar dinainte, repetă Simon glumeț. Urmează să ne căsătorim în liniște, pe nouăsprezece ale lunii viitoare, ceea ce ne va da posibilitatea să avem câteva zile doar pentru noi, înainte ca mama să plece în State.

Jocelyn oftă, fiindcă chiar dacă știa cât de energic este Simon, nu fusese pregătită să se înhame atât de repede la o căsătorie. Ca și cum i-ar fi citit gândurile, el spuse încet:

– Mă cunoști – niciodată nu fac nimic degeaba. Mi-am respectat partea mea de înțelegere și nu văd nici un motiv de ce ar trebui să-ți dau timp să fugi de mine.

– Crezi că aș fugi? întrebă Jocelyn cu îndrăzneală, dar era așa de surprinsă de insinuarea lui Simon încât își pierdu calmul obișnuit.

Simon râse când veni s-o ridice în picioare.

– Coboară pe pământ și hai să mâncăm. Angie va începe să-și închipuie că este mai rău.

Dar dacă Angie se întrebase de ce Jocelyn și Simon întârziaseră, nu dădu nici un semn. Era așezată la masă împărțind porții enorme dintr-un vas fierbinte, în timp ce Pablo, care deschisese sticla, umplea paharul Candidei cu șampanie.

Masa decurse liniștit. Conversația fu întreținută de Pablo și Simon și când prânzul se apropie de sfârșit, Jocelyn își pierduse timiditatea și nici Candida nu mai era bosumflată. Întârziau la cafea când Simon se uită la ceas.

– Ar fi bine să plecăm dacă vrem să ajungem la castelul Petswood la ora ceaiului. I-am promis mamei că nu vom întârzia. Mergi în mașina mea Pablo, sau vii cu a ta?

– Voi veni cu a mea, replică Pablo. Cred că Steve a încărcat-o deja. Vrei să vii cu noi? o întrebă el pe Candida.

După ce-l privi rapid pe Simon, aceasta replică:

– Mulțumesc, dar trebuie să fiu acolo înaintea ta. De ce nu-i mai dai lui Jocelyn încă o cafea și după aceea s-o aduci cu tine?

– Îmi pare rău, o întrerupse Simon, dar avem nevoie de Jocelyn tot atât de mult ca de tine, Candida, iubita mea. Și nu te îngrijora în privința lucrurilor de seară, adăugă el la adresa Jocelynei, le-am pus în portbagaj cu ale mele.

Când Jocelyn se întoarse să plece, o găsi pe Angie ascultând schimbul de cuvinte cu o sclipire de amuzament în ochii ei zâmbăreți.

– Dumnezeule, cât mi-aș dori să fiu în stare să vin cu voi, remarcă ea. Seara s-ar putea să fie interesantă.

Jocelyn nu avu nici o greutate să prindă înțelesul a ceea ce vroia să spună prietena ei, fiindcă sora lui Angie fusese top model, la fel de frumoasă dar mai puțin plină de temperament decât Candida Melbaurne. Afară, văzându-i plecând, îi făcu cu ochiul Jocelynei când o văzu pe Candida așezându-se în față.

Când Jocelyn se întoarse s-o sărute, Angie îi șopti:

– Poate că fata cea mai bună învinge!

Asta o făcu pe Jocelyn, să urce pe locul din spate al mașinii lui Simon, cu un zâmbet pe buze datorită absurdității situației. Când el își aranjă oglinda retrovizoare, ochii ei se întâlniră cu ai lui.

Privirea care-i oferea siguranță o compensă pentru faptul că tot timpul drumului Candida nu făcu nici un efort s-o includă într-o conversație șoptită care monopoliza atenția lui Simon.

Jocelyn privi pe fereastră suburbiile Londrei, apoi peisajul de țară, nu mai dădu nici o atenție murmurului vocilor din față și încercă să-și analizeze simțămintele confuze. Chiar anunțarea logodnei de către Simon la familia Pandleton nu făcea ca aceasta să pară mai veselă. Jocelyn își dorea să aibă îndrăzneala să-l înfrunte pe Simon, să-l întrebe despre adevăratele motive ale acestei propuneri de căsătorie. Poate că recăsătorirea mamei lui îl făcuse să se decidă că era timpul să facă acest pas important. Dar nu-și putu răspunde de ce o alesese chiar pe ea. Putea să și-o aleagă din cercul larg de femei fascinante, deși cu nici una nu se afișase mai mult de câteva săptămâni. La primul semn de posesivitate, interesul lui Simon dispărea.

Ăsta era răspunsul oare? Poate că-și imagina că harnica și eficienta Jocelyn pe care o cunoscuse din copilărie va fi o nevastă ușor de manevrat, una care va combina rolul de secretară, gazdă și directoare de agenție cu cel de doamna Simon Wadebridge. Tot mai medita asupra posibilelor motive ale lui Simon când acesta îndreptă mașina spre poarta impozantă a unei reședințe fastuoase, închiriată pentru ocazie.

De aici încolo, Jocelyn nu mai avu timp pentru introspecții, pentru că în interiorul casei frumoase și istorice totul părea confuz. Oamenii alergau de colo până colo, dând unii peste alții și Jocelyn fu prinsă curând în haosul general.

Diferite articole de îmbrăcăminte, costume de baie, lenjerie, haine de zi și de seară soseau de la diferiți creatori și doamna Wadebridge nu-și pierdu timpul și o însărcină pe Jocelyn să ajute la trimiterea unor cutii sosite din partea lui Justin Jone, un nume nou

în modă, la etajul întâi unde se schimbau manechinele. Era Jocelyn mută în prezența lui Simon, dar departe de enervanta lui persoană, se comporta cu totul altfel și imediat se îndreptă spre o menajeră pe care o rugă s-o ajute să care cutiile cu îmbrăcăminte care nu ajunseseră la etajul întâi.

La etaj, un grup de oameni asamblau diferite haine și accesorii, călcându-le pe cele șifonate în timpul transportului și asigurându-se că în totul era în cea mai bună condiție pentru spectacolul din acea seară. Modelele, unele îmbrăcate în ceva roșu, altele doar în chiloți și sutiene se încurcau printre picioarele oamenilor în timp ce se fardau sau așteptau să fie coafate de Carl și asistentele lui, care veniseră mai devreme cu doamna Wadebridge. Jos, o orchestră își acorda instrumentele și cacofonia acestora se adăuga la zgomotul celor care pregăteau bufetul și a oamenilor care strigau unii la alții pentru a se face auziți. Acest vacarm general o făcu pe Jocelyn să se întrebe dacă totul va fi gata la sosirea primilor invitați.

Treptat, ordinea făcu loc haosului. Decoratorii terminaseră de transformat parterul și scările într-o grădină de flori, orchestra se retrăsese să mănânce, clinchetul de pahare, farfurii și tacâmuri încetase, iar masa era gata de servit. Chiar și la etaj era liniște, fiecare luând o pauză până la începerea evenimentului.

Candida Melbaurne făcea parte dintre cei ce păreau fericiți să se odihnească, pentru că stătea lăcuindu-și unghiile și arătând foarte calmă. Unele dintre fete, totuși, dădeau semne de nervozitate și Jocelyn le servi ceai și cafea, în timp ce Simon și doamna Wadebridge se schimbau în ținută de seară.

Betty Wadebridge se întoarse peste treizeci de minute, arătând absolut fermecător într-o rochie gri-albăstrie dintr-un material diafan și un mantou lung până în pământ. Ochii ei străluceau de plăcere când Jocelyn spuse admirativ:

– Arătați foarte bine. Este ceva nou?

Ochii doamnei Wadebridge scânteiară iarăși.

– Este o parte a trusoului meu, dar n-am putut rezista să nu-l îmbrac astă-seară. Roagă-te să nu mă pătez. Înainte de plecarea ta i-am dat lui Simon listele, dar el te vrea la parter cât mai repede ca să te poată folosi ca mesager dacă ar trebui să schimbăm ordinea.

Jocelyn se pregăti să se conformeze, dar mai întâi își aranjă fața și părul și se îmbrăcă în toaleta de seară. Un strop de parfum și era gata. Oricum, nimeni nu se va uita la mine, se gândi ea, luând-o pe scara de serviciu ca să ajungă la marele hol unde primii invitați trebuia îndrumați la locurile lor.

Simon stătea la piciorul scării mari de marmură, împodobită cu flori, pe care urmau să apară fetele ca apoi să meargă pe podiumul special instalat.

Scaunele erau ocupate toate când zgomotul conversațiilor se liniști fiindcă venea personajul regal care onora seara cu prezența sa. Simon o trimise pe Jocelyn s-o anunțe pe maică-sa și când tânăra se întoarse, discursul inaugural ținut de președintele organizației de caritate responsabil pentru această manifestare se sfârșea și Simon păși la microfon să facă primul anunț.

Un ropot de aplauze izbucni înainte ca Simon să termine de vorbit și Jocelyn se uită în sus s-o vadă pe Candida îmbrăcată într-o cămașă de noapte vaporoasă, cu un halat ornat cu pene de struț pe deasupra și cu papuci de saten cu tocuri înalte. Când păși pe podium, aplauzele deveniră frenetice, în timp ce ea se mișca grațios, iar Simon prezenta cu o voce catifelată îmbrăcămintea.

După ce defilară un manechin după altul, Jocelyn nu mai avea nici o îndoială de ce Candida se afla în frunte, fiindcă chiar dacă era în cămașă de noapte cu părul căzându-i pe umeri, sau în bikini

arătând ca o fetiță cu părul strâns în codițe, ori în toalete de zi sau de seară, le depășea cu mult pe celelalte fete atât după cum arăta cât și prin tehnică. La sfârșitul paradei, prezentând o rochie de mireasă, celelalte păreau șterse pe lângă ea și Jocelyn nu-și putu înăbuși admirația înainte ca totul să fie învăluit în aplauze.

Mult timp după ultima apariție aplauzele continuară și trecură câteva minute până când audiența se ridică și începu să se îndrepte spre camera unde se afla bufetul. Simon puse ultima listă în buzunar și se întoarse cu un zâmbet de satisfacție:

– Recunoaște că are stil, spuse el. Ce părere ai de un pahar ca să sărbătorim?

Înciudată de admirația fățișă a lui Simon față de Candida, Jocelyn se scuză:

– N-o pot lăsa pe mama ta să se descurce singură.

– Sigur, se încruntă Simon. Uitasem. Ne vedem mai târziu. Nu sta prea mult, îi ordonă el îndepărtându-se.

În ciuda a ce-i spusese Simon, o oră mai târziu, Jocelyn era tot la etaj. Cei care ambalau împachetaseră colecțiile, fetele se schimbaseră să meargă să se amestece cu invitații la parter și chiar doamna Wadebridge dispăruse, lăsând-o pe Jocelyn să încerce să facă un pic de ordine în camerele folosite de fete. Tocmai pusese o grămadă de tampoane folosite la demachiat și niște gene false de pe marginea unei chiuvete într-un coș de gunoi, când menajera cea în vârstă care o ajutase cu cutiile interveni:

– Personalul se va ocupa de asta mâine dimineață, domnișoară. Nu vă mai obosiți.

– Era o dezordine îngrozitoare, explică Jocelyn. Nu puteam să las așa.

Menajera se uită în jur și zâmbi.

– O domnișoară atât de drăguță ar trebui să se distreze cu ceilalți, nu să facă pe Cenușăreasa.

Jocelyn îi zâmbi recunoscătoare. Își scoase jacheta care se asorta cu rochia, așa cum o sfătuise Janey, se aranjă și coborî la parter pe scara principală. Ajunse la timp să-l vadă pe Pablo Pendleton împreună cu asistentul lui cărându-și echipamentul spre ieșire.

– Nu mâncați? întrebă ea.

– Steve și cu mine am fotografiat toate fetele distinse din asistență. I-am promis lui Angie că nu voi întârzia. A jurat că o să găsesc într-o seară un bilet pe ușă „Am plecat la maternitate“ și va termina cu mine.

Jocelyn râse și după ce-l văzu plecând, încercă să găsească o figură cunoscută în mulțimea aflată în camere și în hol, oprindu-se când ajunse la locul unde se dansa. Orchestra cânta o melodie country și Jocelyn o văzu pe Candida în brațele lui Simon.

Dacă arătase frumoasă în modelele pe care le prezentase, acum arăta și mai extraordinar într-o rochie de un roz-mov ale cărei culori se intensificau în josul fustei spre tiv. Materialul se învârtea în jurul ei la fiecare mișcare și Jocelyn constată că nu era unica persoană care urmărea perechea de pe ring. Doamna Wadebridge, cu un pahar în mână, vorbea cu cineva dar era cu ochii pe fiul ei și partenera sa.

Când Jocelyn se întoarse să plece simți o mână pe braț și-l descoperi pe Walter Hook lângă ea.

– Unde ai fost? Te-am căutat peste tot, spuse el fără ezitare. Vino să mănânci ceva.

Bufetul era atât de abundent încât nu era pericol să rămână flămânzi. Walter, cărând două tăvi pline, o sticlă și două pahare, găsi ușor o masă liberă fiindcă încăperea nu era aglomerată și putură conversa în liniște.

Trecuseră vreo douăzeci de minute și Jocelyn tocmai îi spunea lui Walter o anecdotă pe care o auzise în timpul pregătirilor pentru spectacol când își dădu seama că mai exista o a treia persoană care asculta în tăcere. Stând lângă masă, așteptând să se facă o pauză în conversație, se afla Simon.

El se adresă lui Walter.

– Îmi pare rău că intervin, dar o căutam pe Jocelyn. Ți-a spus vestea?

– Vestea? întrebă Walter uimit.

– Ne căsătorim. Am aranjat o mică petrecere pentru personal, mâine, când voi face anunțul oficial.

Walter se ridică încet în picioare, întinzându-i mâna lui Simon.

– Felicitări, ești un bărbat fericit. Uitându-se cu reproș la Jocelyn, adăugă: mult noroc, Jo și cele mai călduroase urări de bine.

Se părea că își pierduse apetitul fiindcă după câteva minute se scuză și dispăru. Jocelyn îi urmări retragerea, dorindu-și să nu fi arătat atât de rănit.

Dar o privire spre Simon îi indică o problemă mult mai presantă care se ivea. Jocelyn învățase să recunoască dispozițiile lui Simon. Putea fi foarte tăios când considera de cuviință, dar nu se adresa niciodată de față cu alți martori. Era corect, așteptând să rămână singur ca să-și spună punctul de vedere și uneori să accepte chiar și o scuză.

Necazul era, se gândi Jocelyn simțind cum i se usucă gura că nu avusese niciodată curajul să facă altceva decât să stea și să asculte, gura ei refuzând să riposteze la orice fel de critică din partea lui. Ca de atâtea ori înainte, nu-și putea găsi cuvintele. În cele din urmă, vrând parcă să-i alunge neliniștea, Simon spuse ușor:

– Credeam că tu și cu Walter erați prieteni.

– Eram?

– Nu ți-a trecut prin minte să-i spui că ai fost de acord să te măriți cu mine? Ar fi trebuit să-ți dau un inel imediat pentru a pecetlui înțelegerea. Cu inelul pe mână, nu mai puteai pretinde că nu știi nimic.

Tonul era plin de umor, dar pe fața lui Simon nu se vedea nici un semn de amuzament. O pedepsea intenționat sau păstra această față impenetrabilă pentru a-și lua revanșa. Era dificil de spus și Jocelyn se înroși ușor, sperând ca Simon să creadă că roșeața se datora căldurii din încăpere.

– Trebuie să am un inel? Știi cât de neglijentă sunt cu bijuteriile. Din acest motiv, tata i-a dat inelul de logodnă al mamei lui Janice. Spunea că eu l-aș pierde în prima toaletă în care m-aș spăla pe mâini.

Spre surprinderea Jocelynei, Simon râse ușor și-și încreți colțurile ochilor a amuzament când scoase din buzunar o cutiuță de bijuterii.

– Poți să-l pierzi pentru mulțumirea ta. Dar dacă o vei face, îți voi cumpăra altul. Dar o să ai un inel de logodnă, fata mea, să nu te înșeli în privința asta. Îți place? Dacă nu ești de acord, îl putem schimba cu altul.

Deschise cutia pe când vorbea și Jocelyn scoase un oftat de plăcere. Nu se așteptase ca Simon să aleagă un inel atât de neobișnuit. Fiindcă ea nu spunea nimic, Simon îi luă mâna și-i puse inelul pe deget. Acesta era conceput în forma unui trandafir cu petale filigranate și douăsprezece diamante mici în centru drept stamine.

Spre uimirea ei, se potrivea perfect.

– Cum naiba ai știut măsura?

De această dată, în ochii lui apăru expresia unui băiețel.

– Am fost deștept, nu? Ți-am furat o mănușă. Îți place sau îl schimbăm?

Jocelyn, mutându-și mâna mai la lumină spuse aproape tulburată:

– Să-l schimbăm? Sigur că nu. Dar îmi va fi frică să-l port, recunoscu ea.

– Vei avea motive să te temi și mai tare dacă nu-l porți, spuse Simon amenințător. Dacă ți-e frică că-l uiți pe chiuvetă, spală-te cu el pe mână.

Jocelyn oftă. Ca majoritatea fetelor, visase la momentul când alesul îi va pune inelul în deget. În închipuirea ei, trebuia să fie lună plină, muzică și un bărbat necunoscut jurându-i dragoste eternă. Într-adevăr, muzică era – se auzea din camera unde se dansa, dar cuvintele lui Simon nu aveau nimic romantic. El puse în buzunar cutiuța, când se ridică în picioare cu un fel ușurare în ochi, de parcă trebuise să se achite de o sarcină delicată.

– Dacă ai terminat de mâncat, îți propun să mergem prin mulțime. Știu că mama vrea să audă câteva cuvinte despre succesul spectacolului ca să se poată relaxa.

Jocelyn se lăsă condusă de Simon la locul unde se afla Betty Wadebridge și, ascultătoare, își arătă inelul de logodnă la semnul lui și fu recompensată cu o puternică îmbrățișare de viitoarea ei soacră.

– Sunt atât de ușurată că te-a ales pe tine.

Nu era o constatare care să-ți ofere siguranță și de data asta Jocelyn nu fu supărată s-o părăsească pe doamna Wadebridge când Simon îi sugeră că muzica era prea bună ca să fie ratată. Când se rotiră pe ringul de dans, Jocelyn avu un sentiment de irealitate pe care nici măcar inelul din deget nu-l putea alunga.

Când muzica încetă, stăteau lângă Candida și partenerul ei, un bărbat înalt cu aspect de străin, în jur de treizeci de ani. Candida îl prezentă și peste câteva minute Jocelyn se trezi dansând cu francezul cel atrăgător, deși n-ar fi putut spune cum se produsese schimbarea. Dar dacă Jocelyn era redusă la tăcere în compania lui Simon, nu același lucru se întâmpla când era cu alții. Când se termină valsul, ea și Philippe Vernay erau cei mai buni prieteni, iar el râdea încântat de încercările ei de a-i vorbi în limba lui.

Poate admirația din ochii partenerului, poate inelul din deget, o făcură pe Jocelyn să se simtă brusc veselă și indiferentă. Dacă Simon urma să-și facă un obicei din a o lăsa baltă, n-avea de gând ca la întoarcerea lui să fie găsită lipită de perete și nedansată. Râdea și Philip îi șoptea un compliment la ureche când apărură Simon și Candida. Aceasta făcu bot și anunță:

– Mi-e sete. Hai să bem puțină șampanie, spuse ea luându-l pe Philippe de braț și trăgându-l după ea, înainte ca acesta să fi avut timp să se scuze.

– Prietenului nostru nu-i prea venea să plece, comentă Simon care stătea în spatele scaunului ei, așa că Jocelyn nu-i putea vedea fața, dar tonul vocii lui avea o umbră de ciudă.

– Da, așa cred și eu, dar Candida a fost un pic cam dominatoare.

– S-ar putea spune și așa, chicoti Simon spre surprinderea Jocelynei, și deloc subtilă. Nu-i place competiția. De ce vorbim despre Candida și ratăm ocazia unui dans pe această melodie care-mi place?

O trase pe Jocelyn pe ring și în brațele lui, ținând-o mai strâns ca înainte, Jocelyn închise ochii și se lăsă pradă închipuirii – își imagină cea mai fericită zi din viața ei în loc de un aranjament de afaceri… Când muzica se opri, deschise ochii și-l văzu pe Simon care o observa.

– Obosită? Bănuiesc că ești. Hai s-o luăm pe mama și pe Candida și să ne îndreptăm spre casă.

Dar se dovedi că celebrul manechin avea alte planuri. I se oferise ceva cu mult mai atractiv, o petrecere cu dans. Simon își luă mama și imediat, aceasta se așeză pe locul din spate, spunând că este obosită și vrea să aţipească până la Londra.

– Trezește-mă când ajungem acasă, îi ceru ea când Simon porni motorul.

O dată călătoria începută, Simon nu păru înclinat să vorbească. Stătea cu ochii țintă asupra drumului și în tăcerea care se prelungea, Jocelyn îi privi pe furiș profilul. Inspira încredere. Legănată de zgomotul monoton al motorului Jocelyn adormi, trezindu-se doar când Simon o împinse ca să deschidă portiera și atunci descoperi că în timpul mersului capul îi alunecase pe umărul lui.

Ea se îndreptă și se frecă la ochi.

– Îmi pare rău că te-am folosit drept pernă.

Simon se opri din mișcarea de a deschide portiera și întoarse capul. În lumina săracă, părea că zâmbește.

– A fost plăcerea mea, spuse el ieșind din mașină și ocolind-o pentru a o ajuta să coboare. Ne vedem mâine.

Ea fu oarecum dezamăgită de această despărțire prozaică. Ar fi putut măcar s-o sărute pe obraz.

Nu-i trebui mult timp Jocelynei să descopere, a doua zi dimineață, că vestea se răspândise în toată agenția și era privită ca a noua minune a lumii. Bineînțeles că surprinderea arătată de una sau două persoane din personal nu era chiar flatantă. Dar seara târziu fu o adevărată corvoadă să stea și să-l audă pe Simon făcând

anunțul oficial al demisiei mamei lui și apropiatei lor căsătorii. Când personalul toastă politicos, Jocelyn simulă că nu observă curiozitatea unora.

Gwenda fu cea care strigă:

– N-ai de gând să săruți viitoarea mireasă?

Când ochii lui Jocelyn se întoarseră rugători spre Simon, el își puse jos paharul și zâmbi ironic. Ea simți că i se face rău și leșină, când brațele lui o înlănțuiră și nu depuse rezistență, fiindcă el îi șopti:

– Relaxează-te, se uită toți la noi.

Sărutul se termină atât de repede încât pentru o clipă Jocelyn clipi năucă la strigătele de aprobare, apoi zâmbi emoționată la comanda pe care o întâlni în ochii lui Simon.

Fu recunoscătoare când oamenii se împrăștiară să plece acasă, fiindcă o durea fața de efortul pe care-l făcuse să zâmbească.

Dar încercările zilei nu se terminaseră. Își încuia sertarele când intră doamna Wadebridge.

– Vino să mănânci cu noi. Sunt o mulțime de probleme de discutat și n-avem niciodată suficient timp aici. Simon este gata, așa că putem pleca.

Stând la masă, plină de indignare, Jocelyn se simțea ca și cum ar fi putut foarte bine pleca acasă. Reorganizarea agenției, planurile pentru nuntă și luna de miere, data plecării doamnei Wadebridge în America pentru propria nuntă, fură stabilite între Simon și mama lui de parcă ea era invizibilă.

În timp ce-și mânca desertul, cântări posibilitatea reacțiilor posibile dacă ar deschide brusc gura și s-ar opune uneia dintre propuneri. Fără îndoială că ar fi fost surprinși, ca atunci când o

pisicuță se întoarce și mușcă. Nici chiar istețul de Simon, care-i văzu zâmbetul de autocompătimire de pe buze, nu păru să-i simtă umilința de a fi ignorată. O întrebă:

– Te deranjează ceva?

– Tot n-ai înțelege, scutură Jocelyn din cap și, întorcându-se spre doamna Wadebridge, întrebă: Să fac cafea?

– Vrei? I-am spus doamnei Telford să plece mai devreme. Dar mă aștept să fi pregătit totul.

Când Jocelyn se întoarse, Simon și doamna Wadebridge se mutaseră în salon și Simon turna brandy în trei pahare.

– Știu că de obicei refuzi, mamă, dar îți va face bine. Arăți obosită. Și tu, Jocelyn.

Jocelyn turnă cafea în trei ceșcuțe mici, apoi adăugă zahăr și-și turnă brandy în cafeaua ei. Când ridică fața, întâlni privirea amuzată a lui Simon.

– O să ți se ridice moralul.

– Așa-mi place mie s-o beau, ripostă Jocelyn sfidătoare, apoi se înroși când zâmbetul lui se accentuă, ca și când revolta ei îl amuza. Oare își dăduse seama de sentimentele ei în timpul ultimei ore? Recunoscuse înclinația ei de a-și striga obiecțiile față de planul făcut peste capul său?

Vechile obiceiuri dispar greu, totuși, și Jocelyn continuă să tacă, tot așa cum făcu când Simon o duse acasă mai târziu, de data aceasta sărutând-o la despărțire.

– Îmi pare rău că am făcut chestia asta în văzul lumii, remarcă el dezlipindu-și buzele de ale ei. Va trebui să te obișnuiești de acum încolo.

– Adică să mă săruți din când în când? întrebă Jocelyn, dorindu-și ca el să se grăbească și să plece.

– O să ajungă chiar să-ți placă, îi răspunse el, urmărind-o cum se înroșește când îi luă cheia din mână. Și acum, în pat și nu sta la palavre cu Janey, îi ordonă el deschizând ușa și împingând-o ușor în interior.

Dar nu era nici o Janey cu care să vorbească, chiar dacă ar fi avut dispoziție, ci doar un bilet proptit de ibric.

„Trebuie să fac de serviciu la noapte. Ne vedem la ora opt dimineață".

Jocelyn își pregăti o băutură caldă și se pregăti de culcare. La gustarea de dimineață va trebui să-i spună lui Janey că nunta era în curs, în ciuda rugăminții ei de anulare.

***

În dimineața nunții, Jocelyn încă se simțea confuză, ca și când ultimele trei săptămâni ocupate cu pregătirile pentru nunta și reorganizarea personalului în vederea retragerii doamnei Wadebridge, n-ar fi avut nici o legătură cu ea. Toate disputele cu Janey, surpriza sinceră a familiei ei la aflarea veștii căsătoriei cu Simon, rămăseseră în urmă. Astăzi, la bine și la rău, era împinsă să devină doamna Wadebridge.

Acum, realitatea străpungea carapacea de detașare cu care se înconjurase și o cuprinse o senzație de panică. Se duse la fereastră și privi afară unde grădina din fața blocului de apartamente era plină de lalele și narcise, iar în depărtare se vedeau vârfurile copacilor înalți împodobiți cu frunze proaspete. O prinse un impuls brusc să fugă, să-și scoată frumoasa rochie de mireasă aleasă de doamna Wadebridge, să se îmbrace în blugi și pulover și să evadeze dintr-o situație imposibilă. Dar tatăl ei era în camera de zi,

așteptând să se întoarcă mașina care le dusese pe Margaret și Janey la biserică și într-o jumătate de oră va trebui să-i jure credință lui Simon.

Tot timpul se gândise la mai tânărul său frate. Îi scrisese și-i spusese să vină la cununie, dar nu primise nici un răspuns. Nu descoperise niciodată ce-i spusese Simon în acea zi în care îi plătise datoriile la pocher, dar de atunci fratele ei se ascunsese în spatele unei cortine de tăcere. Senzația de izolare i se accentuă în mașina mare de închiriat în care mergea cu tatăl ei. Ce-ar fi spus Janey dacă i-ar fi cerut un tranchilizant? se întrebă ea – nu că ar fi avut nevoie fiindcă se simțea pe jumătate anesteziată, de parcă în locul ei ar fi fost un robot. Dar insensibilitatea temporară nu-i micșorase simțul de observație; Jocelyn era foarte conștientă de privirea neliniștită a lui Janey când îi îndreptă voalul înainte de a merge spre altar, unde o aștepta Simon, și fu surprinsă de numărul mare de oameni care se adunaseră să urmărească această căsătorie ciudată și neașteptată.

În afară de câteva rude ale ambelor familii, practic întregul personal de la agenție se afla în primele rânduri. Doar Walter Hook stătea singur și când trecu pe lângă el Jocelyn evită să-l privească.

Ceremonia se desfășură ca un vis până în momentul în care Simon îi puse verigheta pe deget și repetă cuvintele pastorului. Un fior rece trecu de-a lungul spatelui Jocelynei, dar dacă Simon simți ceva din fiorul ei, nu dădu nici un semn și privindu-i fața, văzu că el arăta mai altfel decât de obicei. Avea privirea aplecată pe mâna ei, pe care o ținea într-ale sale când repetă cuvintele: „Cu acest inel…“ și când îngenunche pentru binecuvântare, luă și cealaltă mână a Jocelynei, în mod firesc, și căldura care iradia din degetele lui spre ale ei, înghețate, împiedică declanșarea unei crize de isterie.

Când semnară în registru, Jocelyn își venise în fire și dacă arăta mai palidă ca de obicei, când semnă pentru ultima oară cu numele de fată, nimeni nu păru să remarce faptul.

Recepția ce avu loc după aceea fu o corvoadă atât pentru mireasă cât și pentru mire, cu toate urările de noroc și sărutările de felicitare care nu se mai terminau. Jocelyn se simți rușinată când veni vremea să plece și, ajunsă în mașină, se miră că Simon făcuse rezervări la un hotel liniștit de țară.

Se aflau pe drum de aproape o oră, iar Simon n-o întrebase decât dacă este instalată confortabil sau o rugase să deschidă fereastra, când o surprinse cu întrebarea:

– De ce ești așa de speriată de mine? Mereu m-am întrebat.

Jocelyn, care privea peisajul prin fereastră, fu aproape cuprinsă de panică, vrând să nege, dar, fără să-și ia ochii de la drumul ce se așternea în față, Simon continuă:

– Te rog, nu minți și nu mă contrazice. Ți-am văzut privirea speriată prea des ca să fiu înșelat… O privi rapid și-și întoarse din nou capul… Printre altele, chiar și acum pari speriată, de parcă te-aș putea înghiți.

Jocelyn își umezi buzele uscate și se hotărî asupra adevărului.

– Nu-ți pot da un răspuns sincer, fiindcă nici eu nu-l cunosc…

Se opri, dar fiindcă Simon aștepta răspunsul, spuse scuzându-se:

– Bănuiesc că este din cauză că întotdeauna m-ai făcut să mă simt necorespunzătoare. Niciodată n-am fost în stare să înțeleg de ce m-ai ținut secretară și mai ales de ce m-ai cerut de nevastă. De ce, Simon? Pentru că sunt comodă pentru tine și sunt genul de fată care dispare la momentul oportun fără a-ți crea probleme?

Era o întrebare majoră pentru Jocelyn și se minună singură că spusese cu voce tare ce o frământa de când o ceruse în căsătorie. Tăcu și-l urmări pe Simon pe furiș.

– Ce complex de inferioritate față de bărbați ai căpătat, pisicuțo! Cum a început? În copilărie? Știu că mama și tatăl tău au adorat-o pe Janice și l-au răsfățat pe Alan peste măsură, fiindcă era cel mai mic și unicul băiat, dar ce te face să crezi că ești atât de ineficientă ca secretară și ștearsă ca persoană? Mă cunoști cum sunt. Crezi că aș fi tolerat o persoană incompetentă măcar o singură clipă? Chiar de la început, te-ai achitat foarte bine de sarcini. În privința aspectului, ai avut nevoie doar de o mână care să te ghideze asupra hainelor și machiajului. Gândește-te cum arătai acum cinci ani și cum arăți acum. Nu mai ești aceeași fată. Obișnuiai să vii la serviciu ca o țigancă și încă una care nu era atrăgătoare. Cu posibilitățile și potențialul tău!

Jocelyn îl privi uimită pe Simon. În atâția ani de când îl cunoștea, Simon nu-i făcuse favoarea să-i dea vreo explicație a părerilor lui și a doua parte a întrebării – motivul pentru care o alesese ca soție. Oare analiza psihologică pe care o făcuse, avusese drept scop distragerea atenției ei de la clarificarea întrebării? Deși nu-și satisfăcuse curiozitatea, Jocelynei îi lipsi curajul să întrebe din nou. Oftă și se gândi că Simon o putea răsuci după deget cum vroia. Ce bine este să ai puterea să-i modelezi pe cei din jur după pofta ta! se gândi ea.

Capitolul 3

Hotelul era mult mai mare decât anticipase Jocelyn. Imediat ce Simon frână în fața unor trepte de marmură ce duceau spre o intrare din sticlă, un hamal în uniformă sări să le ia bagajele în timp ce altcineva se instală la volan pentru a duce mașina în garaj.

Holul mare de la intrare era liniștit, majoritatea celorlalți oaspeți părând plecați să se schimbe pentru cină. Totuși, prin ușa întredeschisă de lângă recepție, Jocelyn observă un grup de oameni care pălăvrăgeau la un pahar într-un bar cochet. Serviciul era eficient și discret și în curând Simon o conducea pe Jocelyn de-a lungul unui coridor unde hamalul îi aștepta lângă o ușă deschisă.

Aceasta ducea într-unul dintre cele mai mari dormitoare pe care Jocelyn le văzuse vreodată, cu o nișă cu fereastră arcuită având vederea spre grădinile din spate și terenul privat de golf. În spatele terenului se înălțau dealuri împădurite și Jocelyn, atrasă de priveliște, se aplecă în afară să miroasă parfumurile florilor din rondurile de dedesubt.

Dându-se înapoi, îl văzu pe Simon care o observa cu capul aplecat și o sclipire în ochi.

– Sper că-ți place locul.

– Da, este foarte frumos. Cum l-ai descoperit? Nu te-am auzit niciodată menționându-mi o astfel de zonă.

Simon râse.

– Ești tu secretara mea de cinci ani, dar nu-mi știi toate secretele! Obișnuiam să vin aici din când în când pentru un weekend liniștit când treburile de la agenție mă depășeau.

Ochii tinerei se măriră. Nu-și închipuise niciodată că Simon se putuse simți depășit de responsabilități. Dacă i s-ar fi cerut părerea, ar fi spus că el considera conducerea agenției o provocare ce-i plăcea, în ciuda problemelor financiare sau de altă natură. Era mai mult decât surprinzător să descopere că uneori simțea nevoia să evadeze pentru câteva zile de liniște și pace.

– Vrei să te speli tu prima, sau începem să despachetăm? o întrebă Simon, smulgând-o din gândurile în care era absorbită.

– Du-te tu la baie. Voi despacheta eu și lucrurile tale, se oferi ea, nemulțumită că Simon nu se afla probabil prima oară în situația de a împărți un dormitor cu o fată.

Dar când desfăcu geamantanele și începu să așeze lucrurile în garderobă își lungă aceste gânduri din cap. Trecutul era trecut și distracțiile lui Simon când era burlac nu erau treaba ei.

***

Jocelyn se trezi tresărind în dimineața următoare când o bătaie la ușă o smulse dintr-un somn adânc. Simon, cu un prosop în jurul mijlocului și cu părul încă ud de la duș, ieși din baie.

– Nu te scula. Lasă-mă pe mine, spuse el și se întoarse după câteva minute cu o tavă cu ceai pe care o puse pe noptieră. Nu aștepta după mine. Voi termina să mă bărbieresc și după aceea te poți spăla și tu.

Ea se ridică încet în capul oaselor și-și turnă o ceașcă de lichid fierbinte. Era o noutate să se trezească în compania unui bărbat aproape gol, și nu o noutate neplăcută. Erau ani de când nu-l văzuse pe Simon decât în ținuta de serviciu și-i uitase fizicul bine proporționat. Ca bărbat, se bronza ușor și, în această dimineață, pielea lui în contrast cu halatul de baie era arămie și foarte sănătoasă. Jocelyn își luă ceașca de ceai și instalându-se mai comod între perne, se uită visătoare la razele de soare.

Statutul de femeie măritată se dovedise mult mai plăcut decât anticipase și pentru asta Jocelyn știa că trebuia să-i mulțumească lui Simon. Pentru un bărbat care nu-i jurase dragoste nesfârșită, se comportase într-un mod neașteptat de blând și de tandru. Tactul și naturalețea lui făcuseră să-i dispară temerile, fiindcă nu se așteptase să se trezească astăzi cu senzația de împăcare cu lumea și gata să înfrunte realitatea. Făcuse poate Simon Wadebridge o căsătorie de conveniență, dar nu intenționa ca mireasa lui să se plângă că nu-i acordase toată atenția de bărbat normal, proaspăt căsătorit.

Se trezi din reverie când un Simon îmbrăcat și cu fiecare fir de păr la locul lui ieși din baie. Se așeză pe pat și-și turnă ceai.

– Cred că vom mânca imediat ce te vei îmbrăca, pisicuțo, apoi mergi pe terenul de golf cu mine. Ți-ai luat pantofi fără toc cu tine? Fiindcă Jocelyn aprobă din cap, el continuă: știu că nu joci golf, dar este o zi frumoasă și aerul curat îți va face bine. Oricum, nu vreau să te scap din ochi.

Aproape că-l credea, se gândi Jocelyn când se spălă în baia vecină cu dormitorul, însă mai apoi interveni bunul-simț. Îl auzise pe Simon de atâtea ori convingându-i chiar și pe clienții cei mai refractari și pe angajații supărați, ca să nu știe că avea un talent deosebit de a-i îmbrobodi pe toți.

În timpul zilelor care urmară, el continuă să se arate un tovarăș plăcut, total diferit de cel care era la serviciu. În fiecare dimineață îl însoțea la terenul de golf, uneori încerca și ea să mai lovească o minge, spre amuzamentul lui Simon și după-amiaza cercetau împrejurimile. Seara mâncau într-un colț liniștit al restaurantului, la lumina lumânărilor, iar noaptea dormea în brațele lui. Simon nu glumise când spusese că nu vrea să o scape din ochi.

Era ceva să ai un bărbat atrăgător, își zise Jocelyn când, în ultima lor seară, mergând să cineze, surprinse privirea unei brunete picante ațintită asupra lui. Bruneta, într-o rochie de seară uimitoare, continuă să-l fixeze pe Simon chiar și după ce se așezaseră la masă și studiau meniul adus de chelner.

– Ce ți-ar plăcea în seara asta, pisicuțo? o întrebă Simon care își studia meniul, fără a-și da seama de interesul pe care-l stârnise.

În timp ce alegeau ce să mănânce, Jocelyn îl observa, invidiindu-i încrederea de sine și sângele rece, până când el îi prinse privirea și zâmbi, întrebând-o:

– Ce mai este, acum? Te uiți la mine exact ca un pui de pisică pe cale să se întrebe dacă va fi dat afară la noapte.

– De asta îmi spui, pisicuță? se miră Jocelyn ignorându-i întrebarea.

Buzele lui Simon se ridicară spre colțuri când se întinse peste masă și-i luă mâna.

– Este doar un alint care ți se potrivește. Spune-mi, ți-au plăcut aceste câteva zile? Îți dai seama că am avut ocazia să ne cunoaștem mai bine ceea, ce n-am mai fi putut după plecarea mamei? Îi lăsă mâna și se lăsă pe spate, Jocelyn dându-și brusc seama că mintea lui se întorsese la problemele de la agenție. Îi va trebui ceva timp Gwendei să devină la fel de bună ca tine și Walter nu va fi niciodată în stare să mă înlocuiască, chiar dacă se pricepe așa de bine la

socoteli. Tu ai să te descurci repede cu problemele de care se ocupa mama, dar ce se va întâmpla când vom dori să plecăm împreună? Va mai trebui ceva, totuși.

Era evident că se gândea la asta fiindcă fu tăcut în prima jumătate a mesei. Dar Simon era dur cu sine așa cum era și cu ceilalți și Jocelyn observă că făcea un efort mare să-și alunge problemele care-l preocupau pentru a face conversație. Într-un fel, o întrista faptul că își închipuia că trebuie să se prefacă a fi preocupat doar de plăcerea ultimei nopți a vacanței lor.

Jocelyn începuse să creadă în timpul ultimelor zile că ea și Simon ajunseseră la un gen de relație armonioasă și cuvintele lui de mai înainte o făcuseră să-și imagineze că și el simțea la fel. Dar în a doua parte a cinei se vedea că Simon nu se simțea atât de bine pe cât pretindea și o durea faptul că se străduia să fie amuzant de parcă ea n-ar fi fost decât o cunoștință obișnuită pe care o invitase la cină.

Îl va înțelege vreodată pe acest bărbat enigmatic? se întrebă ea când chelnerul le aduse cafeaua. Intimitatea căsătoriei nu reușise să înlăture rezerva în spatele căreia el se retrăgea frecvent. Exista doar un motiv de bucurie. Cel puțin Simon se întrebase cine va prelua conducerea agenției când vor pleca amândoi, deci n-avea de gând să plece singur când avea chef.

Începuse aproape să se înmoaie, să simtă că-l judecase greșit, dar obișnuința lui Simon de a păstra totul în sine o irita. Dacă avea de gând să emită ordine, să ia decizii, fără a ține cont de dorința ei de a-l ajuta, n-avea decât. Și ea putea să se prefacă, să se înconjoare cu o carapace de indiferență, fiindcă nu era imună la farmecul lui masculin. Fusese blând, tandru și răbdător, arătându-și o parte a personalității despre care nici nu visase că există și Jocelyn știa acum că putea fi rănită o dată ce va reveni la comportamentul dur care o făcuse să tremure de frică.

Se simți ciudat să meargă la serviciu și s-o găsească pe Anne și o străină la recepție, iar pe Gwenda stând la vechiul ei birou. Nu va mai primi ordine prin interfon, fiindcă până la plecarea doamnei Wadebridge în America, va sta în birou cu aceasta. Aici, în acest birou, erau primiți viitorii clienți care doreau să lucreze cu o firmă prestigioasă ca Wadebridge și modelele care stăteau la coadă pentru a fi angajate pentru reclame.

Veneau de toate vârstele, măsurile și tipurile fiindcă mottoul agenției era că putea furniza modele pentru reclame de la scutece până la cure de astm.

Zilele care urmară erau foarte ocupate și Jocelyn avu câteva surprize. În timpul absenței lor se organizase o petrecere de adio pentru doamna Wadebridge și Gwenda păstrase secret până în ultimul minut, nu numai față de mama lui Simon, ci chiar față de Simon și Jocelyn. După plecarea doamnei Wadebridge Jocelyn începu să simtă o ușoară schimbare în atitudinea oamenilor față de ea. Conchise că doamna Simon Waderbridge era evident considerată mai importantă și mai influentă decât domnișoara Jocelyn Ashead. Întotdeauna se bucurase de relații cordiale cu clienții și colegii de serviciu, dar era surprinzător câți dintre cei care o trataseră cu o politețe detașată, acum o tratau cu complimente și laude.

Jocelyn era destul de cu capul pe umeri ca să nu dea importanță unor astfel de lucruri. Mai greu era cu viața ei în afara serviciului, pentru că după plecarea soacrei sale, apartamentul părea pustiu. Betty Wadebridge era o persoană veselă, care știa să treacă peste momentele stânjenitoare și prezența ei fusese liniștitoare pentru Jocelyn.

Uneori, Simon se retrăgea în biroul lui să lucreze după ce mâncau și, când rămânea singură să se uite la televizor sau să coasă,

primele zile de la începutul căsniciei i se păreau la depărtare de ani lumină. Dormitorul lor conținea două paturi gemene și adesea Jocelyn, plictisită de propria ei companie era în pat de mult înainte ca Simon să intre în vârful picioarelor să se îmbrace. Abnegația lui față de succesul agenției nu era o scuză, se gândea ea cu amărăciune, față de răcirea atenției pe care o manifestase în timpul scurtei lor luni de miere. Singura rază de lumină în această viață ternă fusese invitația lui Angie Pendleton de a-i fi botezat copilul de către Jocelyn.

În ciuda sentimentelor de insatisfacție ale zilelor, săptămânile treceau repede. Simon, care se trezea devreme, făcea ceaiul de dimineață. În timp ce Jocelyn pregătea micul dejun, el făcea duș și se bărbierea, fiindcă doamna Telford, care avea propria cheie, nu venea decât la jumătatea dimineții. Restul zilei Jocelyn era prea ocupată la serviciu ca să se mai gândească la ceva și, o dată sau de două ori pe săptămână, primeau oaspeți de afaceri la masă în apartament sau ieșeau cu prieteni să cineze în oraș.

Într-o zi spre sfârșitul lui iunie, Simon aduse un străin în biroul Jocelynei.

– Cunoaște-l pe Neville Newton, Jocelyn. Va veni la firma noastră.

Vocea lui Simon avea o notă de avertisment și Jocelyn zâmbi politicoasă și întinse mâna, având grijă să nu i se citească în ochi întrebarea pe care voia s-o pună. Cine era bărbatul chipeș care-i strângea mâna și care va fi funcția lui? Mama lui Simon n-ar fi fost lăsată în necunoștință de cauză până în ultimul moment, se gândi revoltată Jocelyn și-i adresă soțului ei o privire expresivă, pe la spatele străinului.

El zâmbi și se întoarse să plece, spunând:

– O să-ți arăt și restul locului înaintea prânzului, dar am vrut mai întâi să-mi cunoști soția. Vei lucra un pic și cu ea.

Jocelyn rămase să-și potolească furia, dar ziua nu se terminase. Când erau gata de plecare, Simon lansă o a doua bombă.

– Apropo, avem un oaspete acasă, pentru o scurtă perioadă. Cu Newton toată ziua, am uitat să-ți spun. Când Pablo a fost în nord, săptămâna trecută, a văzut o fată despre care crede că ar fi ideală pentru reclama de sosuri care este programată pentru toamnă. Cred că-ți amintești că a vorbit despre asta. Ideea este să promovezi un produs potrivit pentru orice împrejurare, fie un castel sau o tabără de fete și întreaga campanie rezolvată prin folosirea aceleiași fete. Tot ce i-am propus până acum lui Pablo, a refuzat. Nu vrea un model obișnuit ci unul ieșit din comun, care să poată purta o uniformă, dar și o hermină în același timp. Crede că a găsit fata care-i trebuie. A pus ochii pe ea într-un magazin din Nervreastle. A făcut câteva probe și spune că Patricia are un mare viitor. Dar ea nu știe nimic despre machiaj și tehnici de fotografiere și vrea ca noi s-o șlefuim. Necazul este că n-are pe nimeni la Londra și Angie a găzduit-o vreo două zile. Dar având și copilul, i-a fost mai greu. I-am spus lui Pablo că este goală camera mamei și o să stea la noi până când își va găsi un alt loc. Poți să-i aranjezi și lecții de dicție.

– Pentru ce? Chiar pentru o reclamă comercială la TV, nu este necesar să vorbească. Ei întotdeauna dublează.

– Chiar și așa trebuie să i se îmbunătățească vorbirea în dialectul regiunii de unde provine fiindcă este greu s-o înțelegi, uneori.

Jocelyn își strânse buzele și nu mai obiectă, dar întrebă cu o voce tensionată:

– Să înțeleg că s-a instalat deja?

– Sigur. M-am gândit că te vei bucura de un oaspete femeie. În ultimul timp mi-ai dat impresia că-ți lipsește o companie feminină.

Probabil te simți cam singură fără mama și Janey. Mi-am dat seama că eu nu mă ridic la nivelul lor ca înlocuitor.

I se păruse ei sau în vocea lui se simțea un pic de ciudă? Nu putea să fie așa ceva. Unde nu exista dragoste, nu putea exista nici jignire.

Doamna Telford o anunță pe Jocelyn că o instalase pe musafiră în camera doamnei Wadebridge. În drum spre baie, observă că ușa de la camera ocupată temporar era închisă, dar prezența vizitatoarei neașteptate fu repede descoperită fiindcă ușa de la baie se dovedi a fi zăvorâtă.

Jocelyn se întoarse în camera de zi unde Simon își turna de băut.

– Se pare că musafira noastră a prins rădăcini în baie. Presupun că nu vrei să te duci să-i spui că masa este gata și doamna Telford pleacă.

Simon se uită la ea și, spre surprinderea Jocelynei, râse pe neașteptate.

– Hai, pisicuțo, nu te înfuria! Doamna Telford este de prea multă vreme la noi ca să fie impresionată de un musafir care întârzie la masă. Vino să bei ceva și liniștește-te!

Jocelyn zâmbi cu șovăială și i se alătură la un pahar. Terminaseră de băut și chiar Simon începuse să se uite la ceas când în cele din urmă, își făcu apariția Patricia Winnigford. Avea un păr șaten fără nici o culoare definită și o gură cam mare, iar silueta nu era perfectă. Când se așezară la masă, Jocelyn continuă să se întrebe de ce fusese atât de entuziasmat Pablo. Dar în timp ce mâncau, observă că și Simon era impresionat, ca și Pablo, de potențialul acesteia. Mai târziu, el nu dădu nici un semn de dificultate în a-i înțelege accentul din nord și se angrenă într-o conversație din care Jocelyn se retrase.

Nu-i păru rău când veni timpul să strângă masa și să facă o cafea, fiindcă doamna Telford plecase de mult. Când se întoarse, îl auzi pe Simon spunând:

– Va trebui să ne gândim la alt nume pentru tine. Patricia Winningford este mult prea lung. În zilele noastre este bine să ai un singur nume. Cine poate uita nume ca Lulu sau Twiggy? Ai vreo propunere?

Următoarele minute fură petrecute cu alegerea unui nume. Patricia înclina pentru Samantha, dar Simon spuse că suna ca un nou model de păpușă.

– Cum îți spuneau la școală? întrebă în cele din urmă Simon.

– Paddy, răspunse Patricia și Simon își strâmbă nasul a dezgust.

– Trebuie să găsim altceva.

– Eu aș zice să se numească „Padwyn“ interveni Jocelyn, care până atunci nu participase la discuție. Este o combinație a numelui tău cu un soi de pseudonim de care oamenii să-și amintească.

– Pentru Dumnezeu, pisicuțo, ai nimerit-o! exclamă Simon. Ce părere ai Patricia? Îți convine Padwyn ca nume profesional?

Patricia nu arătă prea mult entuziasm, dar până la ora culcării se stabili că acesta va fi numele pe care-l va purta în scopuri publicitare. Jocelyn avu impresia că Patricia Winningford era genul de fată care ar fi fost mai entuziasmată dacă ideea ar fi provenit din mintea lui Simon în loc de a ei.

În zilele care urmară, în timp ce selecționa modele noi pentru agenție, lui Jocelyn îi deveni clar că „Padwyn“ se însuflețea doar când apărea câte un bărbat. Prindea viață ori de câte ori apărea un mascul la orizont și chiar timidul Walter Hook. Recunoscu la o cafea, față de Jocelyn, la o săptămâna după sosirea acesteia, că „va ajunge departe“.

Jocelyn încuviințase. Deși Padwyn nu era pe gustul ei, Pablo nu se înșelase niciodată în privința potențialului unui model și era posibil să fi tras lozul cel mare. În ciuda aspectului său deloc spectaculos, fata avea secretul de a-și dezvălui personalitatea pe pelicula fotografică și atrăgea atenția.

Jocelyn se dusese la Pablo să vadă fotografiile pilot și era evident că Padwyn avea carismă. O dată ce va învăța regulile, se putea să aibă un mare succes.

Ducându-se să-și viziteze tatăl și mama vitregă într-o seară, Jocelyn realiză că-l văzuse prea puțin pe Simon în ultimele zile și niciodată singur. La serviciu, era prea ocupat să-l inițieze pe Neville Newton în probleme și seara, o conversație între ea, Simon și Padwyn se sfârșea de obicei prin renunțarea Jocelynei de a mai participa la discuție. Fu aproape o ușurare să scape de corvoada mesei de seară acasă, deși nu-i făcu prea mare plăcere când, anunțându-l pe Simon că pleacă, acesta o anunță:

– În cazul acesta, o duc pe Padwyn la teatru, fiindcă n-a văzut niciodată o piesă de Shakespeare jucată de actori de prestigiu. Să mergem la „Îmblânzirea scorpiei".

Adesea, Jocelyn se întreba de ce Padwyn nu-și căuta o casă. Dacă nu se muta curând, era hotărâtă să-i vorbească lui Simon și să-i propună să-și folosească influența pentru a obține un apartament cu baie și bucătărie într-unul din blocurile nou construite în apropiere.

Fiindcă acum, casa ei nu mai reprezenta un cămin. Chiar și serile petrecute în singurătate, cu Simon închis în camera lui de lucru, era preferabile faptului de a fi tratată ca o intrusă în propriul ei apartament. Padwyn era în baie aproape întotdeauna când Jocelyn vroia să facă un duș. Invita oameni la un pahar fără măcar să ceară permisiunea și o monopolizase pe doamna Telford.

Punctul culminant fu într-o seară când, pentru că erau invitați la masă de o firmă de cosmetice, Jocelyn își descoperi rochia de seară atârnând necălcată, iar doamna Telford, roșie de jenă, îi explică:

– Domnișoara Padwyn a spus că nu vă deranjează s-o călcați singură, dar a ei trebuie să arate perfect.

Nu era de mirare că Angie Pendleton se descotorosise de ultima protejată a soțului ei sub pretextul copilului. Când îi mulțumise lui Jocelyn că o scăpase de Padwyn, adăugase:

– Nu mi-aș fi imaginat că Simon îi va oferi găzduire atât de curând după nuntă. Dar nu va sta prea mult la tine, sper.

De cealaltă parte a telefonului, Jocelyn se strâmbă, bucuroasă că Angie nu bănuia nimic în privința căsătoriei ei, fiindcă în fața altora, Simon era afectuos cu ea. Era o schimbare plăcută, totuși, să meargă undeva unde era bine primită.

– Păcat că n-a putut veni și Simon, spuse Jack Asthead când se așezară la masă.

Jocelyn se simți vinovată să ascundă că nici nu-i trecuse prin cap să-l includă pe Simon în planul ei. Oare ar fi venit? se întrebă ea. Sau o seară la teatru cu Padwyn i-ar fi părut un mod mult mai plăcut de a-și sfârși ziua de muncă? Deoarece nu avusese curajul să-l întrebe, nu va ști niciodată, își zise ea în timp ce se servea cu legume și începu să-i povestească tatălui un incident care știa că-l va amuza.

Trecuse de ora unsprezece când ajunse acasă, dar ei nu se întorseseră și ceasul arăta ora unu când auzi cheia lui Simon în ușă. Închise ochii și se prefăcu că doarme, dar hotărârea de a pune capăt ședерii lui Padwyn prinse rădăcini.

Ocazia de a-și pune planul în aplicare se ivi pe neașteptate în ziua următoare. Câteva fete veniseră pentru interviu și Simon

sugerase ca Neville Newton să stea să vadă ce calități căuta Jocelyn la viitoarele modele. Luaseră o pauză și discutau meritele a șase fete pe care le văzuseră când Neville întrebă brusc:

– Și-a găsit Padwyn o casă?

Jocelyn îl privi surprinsă, dar el amesteca în cafea și nu se uita în direcția ei.

– Din câte știu, se simte bine la noi.

În ciuda intenției de a părea nepăsătoare, Jocelyn știu că în vocea ei se simțise o notă de resentiment și Neville zâmbi larg.

– Credeam că pari un pic disperată. Crezi că pe Padwyn ar interesa-o o cameră în apartamentul nostru? Îl împart cu fratele meu student și o colegă de-a lui pleacă săptămâna viitoare și rămâne camera goală. Crezi că ar interesa-o?

– Habar n-am, îi zâmbi Jocelyn, dar dacă ai nevoie de cineva care să-ți calce cămășile și să-ți gătească, mai gândește-te. N-ai nimerit-o!

– Așa este ea? Totuși, plăcerea companiei va fi mai mult decât compensatoare pentru lipsa talentelor domestice.

– Și tu? întrebă Jocelyn înainte de a se fi putut opri și se înroși ușor la compătimirea ce se vedea pe fața lui Neville. Scuză-mă, am fost cam necioplită. Doar că toți par să creadă că Padwyn este darul lui Dumnezeu pentru lumea publicității.

– Și ai tendința să te înfurii, așa-i? termină Neville pentru ea. Nu te simți vinovată. Am mai întâlnit genul lui Padwyn, au atât de mult sexapil încât au tendința să prezinte ce este mai rău în femeie.

Era o slabă consolare, se gândi Jocelyn dar se sili să zâmbească și spuse:

– Dacă vrei, îi voi prezenta oferta ta lui Padwyn.

Neville replică imediat.

– Nu, lasă-mă pe mine.

Trebuie să fi fost deosebit de convingător, fiindcă la cina din acea seară Padwyn anunță că se mută la sfârșitul săptămânii.

– Unde? se interesă Simon. Nu vrei să fie prea departe și unele lucruri din oraș sunt excesiv de scumpe. Amintește-ți că n-ai făcut încă avere.

Padwyn îi zâmbi ademenitor, fără a ține seama de Jocelyn, care-i observa din cealaltă parte a mesei.

– Nu-ți fă griji, nu este scump și este foarte central. Am aranjat să stau cu Neville și fratele lui.

– Înțeleg. Simon părea periculos de tăcut. A cui a fost ideea? întrebă el și se uită la Jocelyn, care-i întoarse privirea cu nevinovăție.

– A lui Neville, bineînțeles, răspunse Padwyn nedumerită. Sper că nu te deranjează, Simon?

– Sigur că nu. Sper să fie confortabil, răspunse el, dezlipindu-și privirea de Jocelyn.

Dar mai târziu, când Jocelyn citea în pat, Simon întrebă brusc:

– Știai că Neville intenționa să-i ceară lui Padwyn să se mute în apartamentul lui?

– Mi-a spus azi-dimineață. Este o soluție perfectă, fiindcă Neville nu stă prea departe și Padwyn va fi în elementul ei cu doi bărbați în loc de unul la cheremul ei.

Remarca ei fu întâmpinată de o tăcere de moarte și când își ridică ochii de pe carte întâlni privirea cenușie a ochilor lui. Își întoarse nervoasă privirea, întrebându-se ce va urma și spre surprinderea ei Simon se opri brusc din ce făcea și se așeză pe marginea patului ei. Îi luă cartea din mână și o întrebă mângâietor:

– Te-ai simțit părăsită, pisicuțo? Nu este cazul. Orice atenție pe care i-o acord lui Padwyn este doar în interes de afaceri, așa că nu există nici un motiv să fii geloasă.

El îi sărută mai întâi gura catifelată, apoi, aplecându-și capul, o sărută în scobitura umărului.

Inima Jocelynei începu să bată nebunește, ca de fiecare dată când Simon o atingea, dar cele câteva săptămâni de căsătorie o făcuseră să fie precaută în afișarea reacțiilor. Uitându-se la Simon, îi veni gândul că așa proceda când vroia să înlăture bănuielile și nu neapărat necesar numai cu nevasta lui. Un cuvânt amabil și un sărut la momentul potrivit era principiul pe care se bazau acțiunile lui? Dar era posibil ca un bărbat să se prefacă atât de bine? Să se comporte cu o asemenea sinceritate aparentă numai ca să-și impună voința?

În acel moment precis, Simon ridică ochii și prinse privirea Jocelynei. Îi dădu la o parte părul de pe frunte, cu blândețe.

– Ce este, pisicuțo? Pari înfrântă, ca și cum ai fi depășită de muncă. Ai făcut prea multe de când a plecat maică-mea. Dă-i lui Neville mai mult din sarcinile tale. În fond, de aceea l-am convins să vină la firma noastră.

– Da? Mă întrebam care se presupune a fi rolul lui.

Simon se așeză la loc, cu o față lipsită de expresie. O studie o clipă pe soția lui în tăcere, apoi spuse:

– Credeam că ți-ai dat seama că-l pregătesc să ne țină locul amândurora când va fi cazul, dar acum aș vrea să-ți mai ușureze povara pe care o porți pe umeri.

Jocelyn încercă să creadă în sinceritatea cuvintelor lui, dar nu reuși.

– Niciodată nu mi-ai spus că o să lucreze la noi, deci cum crezi c-aș putea să-i ghicesc atribuțiile? Doar nu sunt vrăjitoare.

– Culcă-te. Simon se întinse și-i stinse lampa de pe noptieră. Nu ești în dispoziție să porți o discuție serioasă.

Jocelyn se vârî sub cuvertură și-l simți pe Simon cum se îndrepta către patul lui prin întuneric.

Multă vreme după ce respirația lui regulată îi spunea că adormise, Jocelyn rămase trează. Un lucru îi devenise clar după această conversație nesatisfăcătoare. Chiar dacă îi era teamă de voința lui implacabilă și nu credea în motivele lui, făcuse o greșeală foarte mare. Fusese suficient de nesăbuită să se îndrăgostească de propriul ei soț. Acceptarea propunerii de căsătorie a lui Simon avea puțin de-a face sau nimic cu situația grea a lui Alan, își dăduse seama ea acum. Trebuia să privească realitatea în față. Era îndrăgostită până peste urechi de Simon și acest lucru trebuia ascuns de el, oricât ar fi costat-o.

Nu-i fu greu să se prefacă indiferentă și în săptămânile care urmară, Jocelyn se minună de talentul ei de actriță. Ea și Neville Newton lucrau acum împreună majoritatea timpului, ceea ce-i dădea Jocelynei libertatea să mai cutreiere magazinele, să se consulte cu doamna Telford în problemele gospodărești, să angajeze meniurile pentru petreceri, fără a mai lăsa totul în seama menajerei. Seara nu mai era atât de obosită ca să se distreze la recepțiile la care Simon, ca șef al firmei, era invitat.

Doar Janey părea să-și dea seama de carapacea în care se închisese Jocelyn. Veni într-o seară la cină și, în timp ce tânărul doctor pe care-l adusese cu ea și Simon stăteau la o țigară, după ce terminară de mâncat, o urmă pe Jocelyn în bucătărie și trase ușa după ea. Tava pentru cafea fusese pregătită de către doamna Telford și Jocelyn nu avea prea multe de făcut.

Janey nu-și pierdu timpul.

– Ce se întâmplă? întrebă ea.

Sincer surprinsă, Jocelyn se întoarse.

– Nu știu ce vrei să spui.

Janey părea supărată.

– Cred că știi. Te-ai uitat în ultimul timp în oglindă?

Prefăcându-se că nu pricepe, Jocelyn se uită în oglinda mică de pe peretele bucătăriei.

– Nu de când m-am schimbat. Credeam că rochia este drăguță. Ce nu este în regulă? Albastrul de obicei mă prinde.

– Te prinde, și rochia este drăguță. Dar mă refer la tine, prostuțo. Nu arăți ca tine însăți, pui prea mult fard pe față și ca să spun drept, ai început să arăți ca una din acele manechine Wadebridge, fără creier. Și vorbești ca ele. Numai prostii și nimic altceva.

– Sunt flatată să crezi că arăt ca una din cele de la agenție. Am fost făcută să mă simt ca și cum aș face parte doar din decor. Cât despre faptul că vorbesc numai prostii, cine vrea o femeie cu creier? Dacă ai puțină inteligență, este bine să ți-o ascunzi.

Janey își studie prietena câteva secunde, în timp ce Jocelyn se prefăcea interesată de fiertul cafelei.

– Nu este gata încă, așa că răspunde-mi cinstit. Nu este totul cum ar trebui să fie. Nu-mi dai senzația că ar fi așa și deși recunosc că la început nu eram de acord să te măriți cu Simon, mi-a trecut prin cap că ceva din siguranța lui ți se va transmite și ție pentru a scăpa de complexele tale idioate de inferioritate. În loc de asta, arăți nefericită și nu mai ești Jocelyn pe care o cunosc.

– Nu fi fraieră, încercă Jocelyn să pară veselă. Îmi pare rău că am debitat numai banalități în această seară, dar pune-o pe seama faptului că stau prea mult cu cursantele cu capul sec, ce urmează modelingul, acum după ce a plecat doamna Wadebridge. Nu sunt

nefericită. Pentru prima dată după ani de zile pot face ce-mi place; îmi cumpăr singură hainele, dirijez acest apartament după cum am chef și am mai mult timp liber. Simon a angajat încă un om, pe Neville Newton. Ar trebui să-l cunoști. Este deștept și arătos. Acum las în seama lui majoritatea interviurilor, pentru că este un mai bun judecător al posibilităților fetelor chiar decât mama lui Simon. Sunt la fel ca întotdeauna, Janey, crede-mă, o rugă Jocelyn, dorindu-și să fi fost adevărat.

Nu era de mirare că Janey simțea o diferență, își zise Jocelyn, când se întoarseră amândouă în camera de zi. Toate eforturile ei erau canalizate spre ascunderea adevăratelor sentimente pe care le avea față de Simon. Acesta nu trebuia să descopere niciodată dorința ei copleșitoare de a i se arunca în brațe și a-i mărturisi ce simțea pentru el, fiindcă asta ar fi dus la distrugerea legăturii firave care-i unea. Din acea seară în care Jocelyn îl acuzase de reticență în privința angajării lui Neville la firmă, Simon se retrăsese în el.

Se părea că Walter Hook împărtășea părerea lui Janey Rushwick în privința fericirii Jocelynei, dar spre deosebire de prietena ei, nu-și manifesta fățiș dubiile. Grija lui se manifesta prin venirea mai des în biroul ei pentru a se consulta în diferite probleme, dar adevăratul motiv era că-i căuta compania și-și făcuse o obișnuință din a o conduce seara acasă.

Jocelyn nu încercă să refuze aceste intenții bune, mai ales că Simon, la sfârșitul zilelor, mai rămânea peste program, așa că începu să accepte compania lui Walter și de obicei îl invita la un pahar când ajungeau la apartament.

Aceasta era cea mai aglomerată perioadă a anului și dacă Jocelyn nu s-ar fi bazat pe asistenta lui Neville Newton, ar fi trebuit să facă multe ore suplimentare, fiindcă firma Wadebridge era chemată să furnizeze fete nu numai pentru parăzile de modă, ci și pentru a face

reclamă pentru noile locuri de vacanță. Trebuia acum să pregătească un grup de șase fete care să fie prezente la regata Henley. Fiindcă Padwyn avusese succes la prima ei apariție, fusese și ea inclusă în acest grup.

Primele secvențe din reclama pentru sosuri fuseseră montate și urmau să apară mai târziu la televiziune. Jocelyn află de la Angie Pendleton că Pablo fusese asaltat de ofertele altor agenții de publicitate pentru a obține serviciile lui Padwyn. Simon și Neville plecaseră la Anot să se intereseze de detaliile financiare legate de transportul fetelor și alte cheltuieli, iar Jocelyn abia aștepta cele patru zile lângă râu pentru a scăpa de tensiunea de la serviciu și de acasă.

N-ar fi fost prima ei vizită la faimoasa regată de la Anost, fiindcă bunicii ei locuiseră lângă Henley până la moartea lor din cauza unei epidemii de gripă, cu doi ani în urmă. Copil fiind, ea, Janice și Alan își petreceau frecvent vacanțele de vară cu bunicii și bunicul Asthead care fusese constructor de bărci, și era interesat în toate sporturile de apă. De la o vârstă fragedă, cei trei nepoți învățaseră toate tainele bărcilor cu rame și vâslitului.

Se ruga ca vremea să fie bună și modelele să se abțină să facă pe plictisitele. Cel puțin în privința lui Padwyn, nu trebuia să-și facă griji. Înconjurată de concurenți chipeși, va fi în elementul ei, chiar dacă erau străini și nu se va înțelege în engleză. Aș paria pe toți banii că Padwyn ar ajunge și la Dalai Lama dacă și-ar pune în cap, se gândi Jocelyn.

Simon închiriase camere pentru tot grupul la un hotel din centru și, spre surprinderea ei, insistase să-și cumpere toalete noi. La cele cumpărate mai adăugase și niște pălării cu boruri mari. Jocelyn își dori ca Simon să fi venit singur, dar probabil judecase că încă nu era momentul să-l lase pe Neville cu agenția.

Prima zi a regatei fu un dezastru, fiindcă plouă toată ziua, iar fetele care veniseră să prezinte moda de vară stătură la adăpostul copertinelor cu răcoritoare până când Jocelyn și Neville le duseră înapoi la hotel. Totuși, când se trezi vineri dimineață, vremea se schimbase și la ora când se îndreptară cu toții spre locul unde avea loc regata, soarele strălucea și era de necrezut că numai cu o zi în urmă totul fusese plin de băltoace.

Padwyn, îmbrăcată într-o creație verde și cu o umbrelă alb cu verde, deveni imediat centrul atenției și Jocelyn fu încântată să vadă cum cameramanii de la știri o filmau pe noua stea de la Wadebridge.

– Cu noroc, îi spuse Jocelyn lui Neville la masa de prânz, mâine va apărea în ziare. Această rochie este concepută de Melisande. Vom primi buchete de flori pentru că i-am lansat modelul.

Sâmbătă se dovedi a fi și mai cald și chiar Padwyn, îmbrăcată într-o rochie lungă de șifon subțire, arăta cam obosită la prânz. O întrunire la bar cu câțiva manechini ai echipei Statelor Unite păru s-o învioreze și urmărind-o Jocelyn își dori să pară la fel de lipsită de grijă ca ea.

Ca să combată căldura, își scosese pălăria și-și făcea vânt cu ea. Neville servise pe fiecare cu câte un pahar de șampanie rece, dar Jocelyn tânjea după un pahar de limonadă cu gheață. Își golise discret paharul pe iarbă, sub masă, când o voce îi șopti la ureche:

– Verși bunătate de băutură.

Se întoarse uimită și întâlni ochii lui Simon, care sclipeau șăgalnici. Neville umplea din nou paharele când Simon continuă:

– Dacă știi că-ți dă dureri de cap, de ce nu ceri altceva? De ce nu-ți exprimi fățiș preferințele?

Fără să-i mai aștepte vreun răspuns, el își croi drum prin mulțime spre bar. Privindu-l cum se îndepărtează, simți un amestec

de plăcere și durere în același timp – plăcere fiindcă îl vedea și durere fiindcă primele lui cuvinte fuseseră, ca de obicei, lipsite de căldură.

Când se întorcea, își zise că-i depășea pe ceilalți bărbați din jur, chiar și pe Neville care, oricât era de înalt și de frumos, nu se compara cu el. Întinzându-i un pahar mare de răcoritoare, îi spuse:

– Bea asta și apoi te scot din căldura asta. Este ca un cuptor aici și ar fi o idee bună ca fetele să stea afară. Nu vrem să-și strice rochiile scumpe. Cineva a călcat pe rochia ta. N-ai observat?

Spre marea ei neplăcere, observă o pată mare pe marginea rochiei sale. Stătuse pe un scaun și rochia lungă fiind parțial așezată pe iarbă, cineva din mulțime trecuse și călcase pe materialul delicat.

Era plină de umilință când ieși afară împreună cu Simon care o conduse de-a lungul malului râului spre copacii umbroși.

– Credeam că mi-ai spus că vei fi ocupat toată ziua, rosti ea în cele din urmă.

– Eram, dar întâlnirea de azi după-amiază s-a anulat. Mi se părea păcat să petrec o zi atât de frumoasă ca asta în Londra. Îți pare rău că mă vezi? Nu păreai că te distrezi prea bine când am sosit. De ce n-ați mâncat afară?

– Fiindcă Neviile a aranjat așa. Nu mi-am închipuit că va fi atât de cald în cortul cu gustări.

– Sigur că nu; Simon părea supărat. Și de ce nu i-ai spus că mai mult de un pahar de șampanie îți dă dureri de cap? Zău, Jocelyn uneori cred că ai nevoie de o dădacă.

Jocelyn se înroși și mai tare din cauza criticii lui, apoi, fiindcă se auzea un murmur de încântare de pe malul râului, atenția îi fu distrasă. Își puse mâna streașină la ochi și privi țintă într-acolo.

– Uite este a doua semifinală pentru Grant. Se vede echipa noastră și americanii. Rușii au învins azi dimineață și nu trebuie să scap echipele astea.

Fără a mai fi atentă la reacția lui Simon, o luă înainte ca să vadă mai bine cum treceau concurenții. Simon, în urma ei, filma cursa.

– I-ai văzut? întrebă Jocelyn. Cred că vom câștiga ceva. Îmi place canotajul, este ca un poem în mișcare.

– Te cunosc, spuse Simon și o luă de mână ca s-o scoată din mulțimea ce stătea gură cască. Nu am uitat când erai mică și abia așteptai să vii să le spui lui Susan și mamei cum a fost la bunicii tăi.

– Drăguț că-ți amintești! se întoarse Jocelyn spre el, dar ochii lui Simon nu arătau decât un ușor amuzament din cauza amintirii. Cred că eram o catastrofă ținându-mă toată ziua după Susan când eram mici, dar avea mult mai multă răbdare cu mine decât Janice și veneam să-i povestesc toate noutățile.

– Nu te mai scuza. Lui Susan îi plăcea compania ta, altfel te-ar fi evitat. Revenind la asta, tuturor ne făcea plăcere să te vedem. Nu erai nici pe jumătate așa de rușinoasă în acele zile, chiar dacă eram și eu de față.

Jocelyn îi aruncă o privire nervoasă, dar fața lui Simon era impenetrabilă. Întâlnindu-i ochii neliniștiți, el zâmbi ușor:

– Nu te mai uita așa înfricoșată, pisicuțo, relaxează-te. Uită-te la Padwyn, nu dă doi bani pe nimeni.

Aproape ajunseră la restul grupului de fete din nou și Jocelyn o văzu pe Padwyn pozând cu diferiți concurenți. Pablo Pendleton lipsea și în locul lui, Steve Wells, asistentul șef, făcea fotografii. Se întoarse apoi Simon și acesta îi explică de parcă i-ar fi citit gândurile:

– Da, Steve îi ține locul. Pablo și Angie și-au luat copilul și s-au dus la părinții lui Pablo, care sunt dornici să-și vadă nepoțelul.

Ziua se apropia de sfârșit și fetele se întoarseră la hotel să-și schimbe hainele de împrumut. Simon rezervase o masă pentru cină și dans la unul dintre cele mai mari hoteluri de pe malul râului, iar Jocelyn oftă când își scoase rochia distrusă, gândindu-se c-ar fi preferat să mănânce singură cu el în dispoziția pe care o avusese în primele zile ale căsniciei. Se spălase și se machia, înainte ca Simon să se ducă să se schimbe, periindu-și părul când el sosi.

– Se pare că Padwyn a invitat vreo zece concurenți să vină cu noi. Americanii concurează mâine cu rușii, așa că o să se culce devreme, bieții de ei. Cred că vom fi în total vreo douăzeci, dar cu trei mașini și microbuzul lui Neville, ne vom descurca.

Își scotea haina în timp ce vorbea, desfăcându-și cravata și nasturii de la cămașă. Jocelyn uită de cina care-i aștepta și interveni:

– Ce rușine că au pierdut ai noștri! Este al treilea an când trofeul pleacă din țara noastră. Și când te gândești că britanicii au introdus acest sport în majoritatea restului lumii.

Simon râse, și venind pe la spate, îi cuprinse umerii.

– Ești dezamăgită? Lasă, poate vom avea mai mult noroc la anul. Amintește-ți că suntem o țară mică în comparație cu Rusia și America. Ei au milioane de oameni din care să aleagă, așa că nu este de mirare că au fost mai buni.

Își retrase mâinile, dar nu înainte ca Jocelyn să simtă răspunsul familiar, dorința aproape irezistibilă de a-i lua mâinile și a-și lipi obrazul de ele. Impulsul dispăru când el întrebă:

– Ai terminat cu baia?

Fiindcă ea încuviință cu un semn din cap, el se grăbi să intre să se spele.

Toți erau gata când ajunseră jos, cu excepția lui Padwyn. Aceasta îi lăsă să aștepte cel puțin zece minute, dar efectul apariției

ei în rochie neagră de seară, dar ochii tuturor bărbaților se îndreptară în direcția ei, inclusiv ai lui Simon. Jocelyn se înfioră, în ciuda faptului că-și pusese un șal peste umerii goi și seara era călduță.

Spre marea ei surprindere, după ce toată lumea fu repartizată în mașini, se trezi stând lângă Simon, cu trei fete ocupând locul din spate și nu-și dădu seama cum reușise el acest aranjament. Este adevărat că era foarte atent cu ea față de lume. Indiferent de motivul pentru care se căsătorise cu ea, nu lăsa pe nimeni să ghicească faptul că nu era decât o căsătorie convențională.

Toți erau veseli și petrecerea decurse mai bine decât se așteptase Jocelyn. Mâncarea și vinul erau din plin, iar Simon avea talentul să-i facă pe toți să se simtă bine, chiar dacă n-aveau nimic în comun.

Era cu Simon la a doua tură pe ringul de dans, concentrându-se să-și miște picioarele în ritm cu el când, lipindu-și obrazul de părul ei, îl auzi șoptindu-i:

– Nu ești în fața unui junior, așa că relaxează-te.

Jocelyn lăsă să-i scape un oftat și deveni moale în brațele lui. Simon își spori îmbrățișarea și spuse râzând:

– Cazi dintr-o extremă în alta, așa-i, pisicuțo? Am spus să te relaxezi nu să te prăbușești! Am provoca o scenă dacă ar trebui să te culeg de pe jos.

Jocelyn zâmbi și-l privi cu insolență.

– Credeam că-ți place supunerea imediată. Încercam să fiu doar o nevastă îndatoritoare. Îmi pare rău dacă am exagerat.

– Acum pari la fel de afectată ca ceilalți, așa că las-o baltă cu aceste cuvinte pompoase ca să nu-ți pretind, așa cum presupui, ascultare totală. Și altceva, Simon se opri când se aplecă mai mult spre ea, nu ești dată cu un parfum ca a lui Padwyn? Eu cred că cel pe care-l folosești tu ți se potrivește mai bine.

Jocelyn se uită în altă parte, simțindu-se neajutorată din cauza notei implacabile din vocea lui. Se uită spre Padwyn, invidiindu-i nepăsarea și siguranța, fiindcă ei îi era suficient un cuvânt critic ca să-și piardă îndrăzneala. Ar fi vrut ca măcar o dată Simon s-o laude, să-i complimenteze eforturile pe care le făcea pentru a-i plăcea. Se străduise atât să descopere ce parfum folosea Padwyn și cumpărase o sticluță în speranța că va căpăta mai multă încredere în sine. Parfumul era mai greu și mai sofisticat decât cel pe care-l folosea ea, mirosind ușor a flori.

Dar se pare că lui Simon nu-i plăcuse și terminară dansul în tăcere. Jocelynei nu-i păru rău când muzica încetă și se întoarseră la masa lor. Toată plăcerea companiei lui Simon se dusese și tot restul serii zâmbi și glumi cu inimă grea. Spre ușurarea ei, a doua zi dimineață trebuia să participe toți la slujba de la biserica parohială, așa că petrecerea se sfârși relativ devreme.

Când ajunseră la hotel, sub pretextul unei dureri de cap, îl lăsă pe Simon în compania lui Neville să mai bea un ultim pahar și se duse la culcare. Când în cele din urmă apăru și el în cameră, ea stătea cu ochii închiși, prefăcându-se că doarme. Ce sfârșit lamentabil pentru o zi care promitea așa de mult! Simon fusese sincer încântat să participe la petrecere, o copleșise cu o atenție specială și ea stricase încă o dată totul! N-avusese cum să prevadă că el nu-i va autoriza parfumul.

Fu trezită de sosirea ceaiului de dimineață și fluieratul lui Simon în timp ce se bărbierea. Bea a doua ceașcă de ceai când el apăru din baie. O salută vesel, dar Jocelyn îi simți răceala în comportament. Se dusese tovarășul ei de ieri după-amiază care râse de supărarea ei la semifinale și o ținuse strâns în timpul primului dans.

– Ne vedem jos peste o jumătate de oră. Mă duc să fac o mică plimbare până la micul dejun.

Jocelyn se îmbrăcă repede și făcu bagajele în timp record. Nu era înțelept să ignori dispoziția lui Simon. Înainte de a ieși din cameră, privirea îi căzu pe sticluța de parfum… o luă și o aruncă în coșul de gunoi.

Masa mare din sala restaurantului era deja ocupată când Simon și Jocelyn intrară. Manechinele se uitau cu invidie la cei care mâncau ouă și șuncă, ele mulțumindu-se cu cafea și pâine prăjită. Sub pretextul că trebuia să le supravegheze pe costumierele care împachetau, Jocelyn plecă mai devreme de la masă.

După slujba de la biserică și terminarea ultimei curse a regatei, modelele fură duse înapoi la hotel ca să împacheteze. La ora la care fetele erau urcate în microbuz, în afară de Padwyn care plecase cu Neville, Jocelyn se simțea epuizată.

Simon o întrebă, după ce plăti factura la hotel:

– Nu vrei să mâncăm ceva înainte de plecare?

Jocelyn n-avea chef să mai întârzie și răspunse mai tăios decât își dăduse seama:

– Trebuie? Nu știu dacă ție ți-e foame, dar mie nu. Pot pregăti o omletă când ajungem acasă.

– Cum dorești, spuse Simon îndreptându-se spre mașină.

De ce spusese „acasă"? se întrebă Jocelyn când se instală lângă el. Din obișnuință, probabil, fiindcă era locul unde ea și Simon se întâmpla să locuiască. Acasă era un loc unde îți era inima, iar pe Simon nu-l interesau inimile.

Capitolul 4

Deși se îmbrăcă și se fardă cu grija obișnuită, în dimineața următoare pe fața ei se vedeau semne ale frământării interioare, fiindcă primele cuvinte ale lui Walter fură:

– Ce s-a întâmplat, Jocelyn? dacă pot face ceva pentru tine, spune doar un cuvânt.

Jocelyn se uită în ochii lui îngrijorați și zâmbi slab:

– Doar o durere de cap, Walter. Nu-i nimic altceva.

El își plecă privirea, așa că Jocelyn se ridică și ca să-l liniștească, îi puse o mână plină de afecțiune pe umăr tocmai când ușa se deschise pe neașteptate și intră Simon.

Acesta se opri, încruntându-se a dezaprobare și spuse cu o politețe calculată:

– Când aveți vreun minut, aș vrea o listă cu stricăciuni, în cazul în care au fost, ale colecțiilor pe care le-am luat la Henley, apoi Walter să-mi facă o listă cu cheltuielile efectuate.

Plecă înainte ca ei să-i poată răspunde. După un moment de tăcere jenată, Walter se îndreptă spre ușă, dar ajuns acolo se opri.

– Deci asta este, nu? Și, spre surprinderea Jocelynei păru mai curând amuzat decât contrariat. Bănuiesc că Simon a căpătat o durere de cap mai mare ca a ta, dragă fată.

Ce vroia Walter să spună? se întrebă Jocelyn când începu să ducă la îndeplinire instrucțiunile lui Simon. Ceea ce o uluise fusese Simon, care văzuse mâna ei pe umărul lui Walter și duritatea lui irațională putea fi datorată numai acestui fapt. Doar nu putea fi gelos pe bietul Walter? Era o idee atât de nebunească încât Jocelyn și-o alungă din minte.

Tocmai terminaseră masa de seară și Jocelyn aștepta cafeaua, când capul lui Simon apăru prin ușă.

– Este Angie la telefon. L-a culcat pe micuț și vrea să-ți spună ceva.

Cum luă receptorul, vocea lui Angie Pendleton îi răsună în ureche.

– Tu ești, Jo? Ne-am întors din Wales, la timp ca să hrănim bebelușul, așa că m-am gândit să-ți telefonez înainte de a pregăti masa pentru noi doi. Am stabilit detaliile pentru botez. Poți veni cu Simon mâine la masă ca să-ți spun ce planuri avem? Ne-am hotărât să-l facem în Wales din cauza socrului care nu se poate deplasa, dar îți voi spune totul când ne vom vedea. Crezi că puteți fi aici la ora opt?

– Bineînțeles, dar nu te vei obosi prea tare? Ai destulă treabă cu copilul ca să-ți mai vină și musafiri.

– Prostii, râse Angie. Oricum, știu că tu și Simon nu veți obiecta asupra mâncării. Voi face ce fac de obicei. Arunc ceva într-o cratiță, pun la cuptor și sper să iasă ceva bun.

– Mi-ar face plăcere să vin și lui Simon la fel, dar dacă el nu va putea, o să-ți dau un telefon.

Jocelyn închise când apăru Simon cu tava cu cafea.

– Ce era cu „dacă Simon nu poate“?

– Angie! Vrea să mergem mâine seară la ea. Se pare că botezul lui Philip Robin Julius se va ține în Wales. Am acceptat și i-am spus lui Angie că o voi înștiința dacă tu nu vei putea veni.

– Bineînțeles că voi merge, dar chiar așa îl vor numi pe bietul băiețel? se miră Simon amuzat. Cine naiba i-a îndemnat să facă o astfel de combinație de nume?

– Philip, fiindcă îi place și lui Angie și lui Pablo; Robin după numele tatălui lui Angie, Julius după al lui Pablo, explică Jocelyn.

– Sper să ne ierte când va fi destul de mare să înțeleagă, spuse Simon, încă amuzat de alegerea făcută de Pendletoni pentru fiul lor… Turnă lapte în cafeaua Jocelynei și continuă cu o strălucire poznașă în ochi.

– Să te asiguri că pronunți corect când repeți ritualul după preot, mai ales că după toate probabilitățile slujba se va ține în celtă… Și roagă-te ca finul să nu-și înțeleagă numele.

Jocelyn văzu partea nostimă și se trezi râzând din toată inima cu Simon, pentru prima oară de zile întregi.

– Ai dreptate, desigur. Mi se pare un nume cam lung pentru un copilaș. Poate că atunci când va crește se va obișnui. Mie mi se pare că oamenii ajung să se confunde cu numele lor.

Simon se întinse și o ciufuli.

– Ce nostimă ești uneori! Bea-ți cafeaua și hai să ne uităm la televizor. Dezbat un subiect interesant în seara aceasta.

Deschise televizorul și veni să se așeze lângă ea pe canapea. Jocelyn se cuibări mai bine, dorindu-și ca viața să fie întotdeauna atât de puțin complicată. Se uită pe furiș la Simon, gândindu-se că nu trebuia să fie atât de implicată emoțional cu bărbatul de lângă ea. Câteva săptămâni de intimitate cu cel care cu indiferență față de sentimentele ei o convinsese să se mărite, n-o făcuse pe Jocelyn să

se simtă mai apropiată de el. Simon era invulnerabil, își spuse ea oftând, punându-și ceașca de cafea pe tavă. Simon trebuie să-i fi remarcat mișcarea, fiindcă se întoarse și întrebă încet:

– Mai vrei ceva, pisicuțo? Să-ți reîncălzesc cafeaua?

Ea scutură din cap. De ce oare această aparentă considerație nu era adâncă? Dar nimeni n-ar fi putut vorbi așa cum vorbise Simon în acea dimineață în fața ei și a lui Walter, dacă n-ar fi fost ros de gelozie. Dar Simon nu rostise nici un cuvânt despre dragoste și nici nu-i ceruse să-l iubească. Trebuia deci să continue să-și ascundă sentimentele adevărate și să-și poarte nefericirea în tăcere.

Fu o schimbare plăcută seara următoare când intrară în apartamentul soților Pendleton, unde domnea o atmosferă relaxată de cămin. Angie Pendleton glumise când spusese că va „arunca ceva într-o oală", fiindcă de fapt era o excelentă bucătăreasă și-și găsise timp să aranjeze masa frumos, cu o față de masă crem, tacâmuri sclipitoare și un vas cu trandafiri în mijloc. O friptură suculentă însoțită de salată verde fusese precedată de avocado cu un sos de oțet. Angie se scuză că n-are desert, dar când aduse băuturile, scuzele ei fură înlăturate de Pablo.

– Fata mea, știi la fel de bine ca mine că nu mă interesează dulciurile, și cred că nici pe Simon și Jocelyn. Stai jos în timp ce eu mă duc să fac cafeaua.

Stătură toți la masa ovală, mult după ce-și terminară cafelele. Se discutară planurile de botez care urma să aibă loc într-o biserică de țară, în apropiere de casa părintească a lui Pablo. Simon și Jocelyn promiseră că nimic nu-i va putea opri să vină în Wales pentru această ocazie.

– Mama va fi încântată să vă găzduiască, adăugă Pablo. Avem o grămadă de camere și ei îi plac musafirii, acum de când se mișcă atât de puțin. Va fi un botez liniștit, doar unchiul lui Angie și fratele meu ca celălalt naș și unu sau doi prieteni de familie.

– Dar sora ta? o întrebă Jocelyn pe Angie. Nu vine din Canada? Credeam că va fi naşa copilului.

Angie râse şi o bătu pe Jocelyn pe umăr.

– Cred că glumeşti, Jo! Cum o să vină tocmai de acolo pentru un simplu botez la ţară? Dacă botezul ar fi avut loc într-un loc mai pompos, cu ziarişti şi cameramani prezenţi, ar fi venit mintenaş!

Jocelyn o cunoştea prea bine pe sora lui Angie, fiindcă Robinetta Snow, odinioară top model la Wadebridge, fusese cât pe ce să distrugă şansele de fericire ale lui Angie din cauza egoismului său. La un moment dat, declarase că vrea să se mărite cu Pablo şi Angie se pregătise să se sacrifice pentru binele surorii ei. Norocul, sub forma unui canadian frumos şi bogat, intervenise şi Robinetta se măritase cu el, lăsând-o pe Angie liberă să-şi urmeze îndemnul inimii.

În timp ce spălau vasele, Angie îi mărturisi Jocelynei că ea şi Pablo se aflau în dilemă.

– Apartamentul este prea mic când ai un copil şi nu ştiu ce să fac. Chiar lângă noi mai este un apartament, dar preţul este mare şi se eliberează abia peste un an. În plus, nu s-a făcut nici o modernizare şi locul arată ca în „Marile speranţe“ a lui Dickens. Mai avem oferta unui apartament luxos aflat la o oră de mers pe jos, dar nu există grădină ca aici şi mi-aş dori un loc mai verde. Sigur că idealul meu ar fi o casă la ţară, dar atunci abia l-aş mai vedea pe Pablo.

– Eu cred c-aş alege apartamentul alăturat. Poţi uni ambele apartamente şi face recondiţionări. În cel care se află mai departe de aici te-ai simţi singură şi ruptă de restul lumii. Aici, eşti lângă Pablo şi el poate să te vadă când doreşte.

Angie încuviinţă din cap.

– Ai dreptate, vino să vezi și tu. Am cheia și mai este o jumătate de oră până să-l hrănesc pe Philip.

În cele din urmă vizitară cu toții apartamentul care era foarte degradat, într-adevăr.

– Fă-le o ofertă, Pablo, îi propuse Simon. Dar nu cât cer. Și cere și părerea unui arhitect care să estimeze cât va costa ca să fie locuibil. Trebuie să afli precis ce poți și ce nu poți înainte de a te angaja.

– Pentru Angie este o provocare, trebuie să recunoști, remarcă ea în timp ce se întorceau spre casă. Va fi o mamă titanică, dar dublându-și spațiul pot avea o casă frumoasă.

Vocea ei trebuie să fi fost gânditoare fiindcă Simon se întoarse spre ea și-i strânse degetele.

– Pari verde de invidie, pisicuțo. Te deranjează că ai preluat un apartament modern fără să fi avut ocazia să participi la decorarea lui?

– Bineînțeles că nu. Aș fi avut timp să aleg tapetul, să mă ocup de draperii? respinse ea cele spuse de Simon.

***

Deși erau ocupați ca de obicei la agenție, în următoarele câteva zile Jocelyn deveni conștientă de schimbările în comportare a celor doi colegi apropiați. Walter Hook încetă să se mai arate superprotector, iar Neville Newton, care era în mod normal bine dispus și sigur pe sine, deveni mai mohorât.

Răspunsul la schimbarea serioasă a lui Neville veni într-o seară, când Jocelyn și Simon mergeau la o recepție de lansare a unui nou produs cosmetic american.

– Crezi că mai este loc pentru un alt produs? întrebă ea în timp ce-și croiau drum prin trafic. Credeam că piața britanică este deja arhiplină și cumpărătorii nu prea vor să schimbe produsul pe care-l cunosc și-l folosesc de ani întregi.

– Cu Padwyn pe reclamă, au o mare șansă, replică Simon, deși bineînțeles că Neville este amărât că ea a fost aleasă de firmă. Dacă are succes aici, o vor lua în State și el își dă seama că un contract pe termen lung cu ei o va face să dispară din Londra. Știam că-și va mușca degetele când i-a oferit o cameră în apartamentul lui.

Jocelyn tăcu, pentru a digera informația. Primise răspunsul la comportamentul neobișnuit al lui Neville. Walter, Simon și alți bărbați se consultaseră de mai multe ori, dar temându-se de un refuz, Jocelyn nu întrebase nimic. Discuțiile zilnice pe care Simon le avea cu mama lui se duseseră de când Jocelyn preluase sarcinile acesteia și ea abia dacă afla câte ceva din întâmplare.

De ce oare devenise Simon brusc atât de amabil încât s-o informeze? se întrebă ea, întorcându-se să-i studieze profilul.

– Va accepta un contract dacă i se oferă?

– Ar fi proastă să nu accepte, replică Simon. Și Padwyn a noastră nu este proastă. Este o ocazie fantastică pentru cineva care abia se lansează. Da, știu că s-a descurcat foarte bine cu reclama de sosuri, continuă el, dar plata aici va fi cu mult mai mare. Firma vrea să învingă sau să se prăbușească și, personal, cred că vor reuși. Produsele lor sunt cu adevărat bune și scumpe… N-ai observat, pisicuțo, că femeile sunt suspicioase când li se oferă ceva rezonabil? Reacția lor imediată este că dacă ceva este ieftin nu poate fi bun.

– Așa părere proastă ai despre noi, Simon?

– Nu-ți scoate ghearele, pisicuțo. N-am spus nimic personal când am spus că femeilor le plac lucrurile scumpe. N-ar trebui să fii atât de afectată. Să știi că iraționalitatea face parte din farmecul vostru.

Acest ultim comentariu o reduse la tăcere pentru tot restul drumului. Când ajunseră la destinație, fură imediat despărțiți când un bărbat înalt îl luă pe Simon de braț. El se scuză față de Jocelyn și se îndreptă cu acesta spre bar. Rămasă singură, atenția îi fu atrasă brusc de o enormă fotografie acoperind un perete al încăperii. Padwyn era surprinsă într-o atitudine neobișnuită, care-i punea farmecele în evidență, prin diferite trucuri fotografice.

– Este impresionantă, nu? auzi o voce lângă ea.

Se întoarse și-l descoperi pe Neville, care privea cu ochi triști fotografia. Cu mâinile în buzunare, el continuă să spună:

– Este naturală, bineînțeles. Unele fete au acest dar, altele nu. Este doar un accident de naștere. Fata are noroc, dar reține și atrage atenția.

Păru să-și revină brusc, fiindcă se uită direct la Jocelyn cu un amestec de părere de rău și exaltare.

– Eram optimist dacă mă așteptam să dea cu piciorul acestei ocazii. Ți-a spus Simon?

Jocelyn încuviință din cap.

– Deci Padwyn a semnat?

– Acum o oră. Ne va părăsi curând.

Jocelyn își lăsă paharul și-l luă pe Neville de braț, schimbând subiectul.

– Mor de foame, Neville – am mâncat doar un sandviș și am băut o cafea la prânz. Văd că există un bufet. Hai să mergem să mâncăm ceva.

Pe moment, Neville se opuse, dar apoi se lăsă dus, spunând cu tonul lui obișnuit:

– Da, de ce nu? Să mâncăm, să bem, să ne veselim, fiindcă în curând frumoasa mea va fi peste ocean.

Câteva minute mai târziu, cu farfuriile pline ochi, găsiră un colțișor liniștit unde se așezară să mănânce.

– Dacă poți mânca tot ce ai în farfurie, mă înclin în fața ta. Unde încap toate acestea, Jo? Ești slabă ca o așchie.

Ochii Jocelynei sclipiră când văzu că lui Neville îi revenise simțul umorului și arăta din nou normal. Zece minute mai târziu, lăsă cuțitul și furculița cu un oftat.

– A fost minunat… Se uita la farfuria lui Neville care era la fel de goală ca a ei… Până la urmă, ți-a fost și ție foame.

– A fost nevoie de un suflet caritabil care să-mi aducă aminte.

– Sincer, cred că mâncarea este panaceul pentru toate necazurile, lucrurile nu par atât de rele când ai stomacul plin.

– Acum, să mergem să ne alăturăm celorlalți, propuse Neville. Îl cunoști pe bossul care a organizat?

– Nu, cum arată?

– Un individ decent, dar vei judeca singură.

Le trebui ceva timp să ajungă înapoi în camera înțesată de lume unde sub fotografia imensă stătea reprezentantul american care organizase festivitatea, având-o pe Padwyn lângă el. Ea arăta ciudat de indiferentă față de norocul care dăduse peste ea. Simon, de cealaltă parte a americanului, se opri din vorbit când îi văzu pe Neville și Jocelyn braț la braț.

– Unde ați fost? V-am căutat. Aici este vorba de afacere, nu de plăcere, trebuie să vă reamintesc, spuse el iritat, apoi, întorcându-se spre american, spuse cu o voce normală: îl cunoști pe asociatul meu, Neville Newton, domnule Philbrick, dar nu cred c-ai cunoscut-o pe soția mea.

Jocelyn se trezi că mâna îi este scuturată cu fermitate, privind în ochii blajini ai americanului. Acesta era puțin mai înalt ca ea. O trase pe Jocelyn într-o parte, unde erau etalate produsele americane.

– Am auzit că sunteți o doamnă care-și cunoaște meseria, drept dovadă felul în care a fost pregătită domnișoara Padwyn. Aș vrea să vă cunosc părerea ca femeie și critic cunoscător. Ce credeți despre aceste idei de ambalaj? Bănuiesc că încă n-ați încercat cosmeticele noastre.

Jocelyn se feri să recunoască faptul că până în acel moment nu pusese ochii pe noua linie de sortimente. Petrecură câtva timp examinând și discutând cremele, loțiunile și cosmeticele de diferite feluri, înainte ca Simon să li se alăture.

– Micuța doamnă se pricepe, și mi-a dat niște idei nemaipomenite, comentă domnul Philbrick, în timp ce Simon zâmbea ușor ironic spre Jocelyn. Noi nu ne-am gândit la ambalarea în pachețele minuscule, decât la mostre. Doamna Wadebridge a venit cu o idee de mici poșete cu fermoar, ca niște truse de manechiură, conținând ce-i trebuie unei femei să-și refacă machiajul când merge undeva. Să zicem o sticluță de parfum, pudră, ruj, fard de pleoape și tampoane de curățat. Apoi, toate preparatele livrate în cutii miniaturale, pentru a putea fi înlocuite când se termină. Nu înțeleg de ce cei de la departamentul nostru n-au venit cu astfel de idei, fiindcă îi plătim suficient. Doamnei Wadebridge i-a trebuit doar un minut să identifice o nouă posibilitate.

Domnul Philbrick se întoarse să se încline în fața lui Jocelyn, roșie ca focul.

– V-ar deranja dacă ați veni să lucrați pentru compania noastră?

– Nici o șansă, spuse Simon înainte ca Jocelyn să poată răspunde la o astfel de propunere. Este mult prea valoroasă, și puse un braț în jurul umerilor ei.

Domnul Philbrick râse din toată inima.

– Sigur! Am înțeles. O căsnicie fericită trece înaintea afacerilor și nu te poți bucura de ea la trei mii de mile distanță. Dar dacă nu vreți să veniți la noi, îi spuse direct Jocelynei, insist să primiți în dar o selecție a produselor noastre. Cel puțin să avem, sper, un client satisfăcut, ca să începem lansarea cu piciorul drept.

Jocelyn bâlbâi câteva mulțumiri, conștientă de brațul lui Simon, din jurul umerilor săi. Când se duseră la Neville și Padwyn care discutau aprins, Simon o prinse de cot, hotărât să nu-i mai dea drumul ca să nu dispară.

Când plecară peste o oră, pe scaunul din spate al mașinii se lăfăia o cutie de piele plină cu produse cosmetice.

– Se pare că l-ai cucerit pe domnul Philbrick, remarcă Simon. Ai făcut o sugestie isteață în privința cutiuțelor miniaturale cu cosmetice.

– N-a fost mare lucru. Fiecare femeie care lucrează trebuie să-și care la serviciu tot felul de produse pentru a-și reface chipul. Și este mult mai ușor să porți cu tine o trusă cu cutiuțe având tot ce-ți trebuie. Mă mir cum de nu s-a gândit cineva la asta mai demult.

– Adevărul este că până în această seară nu s-a gândit nimeni. Ai talente ascunse pe care habar n-aveam că le posezi, o felicită Simon, plin de indulgență.

Dar nu asta vroia Jocelyn de la el, acest fel de complimente de parcă ar fi fost copil.

Fu surprinsă să-și audă propria voce acidă:

– Încetează să te comporți cu mine ca și când aș fi o fetiță. Nu este necesar.

Surprinsă de propriul curaj, realiză că Simon îi aruncase o privire tăioasă înainte de a se concentra asupra drumului. Restul călătoriei se petrecu în tăcere și când ajunseră în apartament, fu amuzată să-l audă pe soțul ei spunându-i împăciuitor:

– Urcă-te în pat. Ești extenuată. Îți aduc o băutură caldă în câteva minute.

Următoarele două săptămâni decurseră lin, în afara frecușurilor zilnice de la serviciu. Colecțiile erau gata pentru a fi prezentate în toată Londra și agenția avea din ce în ce mai multe cereri de fete pentru prezentarea acestora, așa că ajutorul lui Neville era de neprețuit. Din acea seară de la prezentarea produselor cosmetice, el nu mai făcuse nici o referire la plecarea iminentă a lui Padwyn peste ocean. Dacă suferea, o ascundea foarte bine.

Jocelyn nu-i putea spune lui Neville că și ea era o victimă a iubirii neîmpărtășite, fiindcă Simon se comporta în public ca un soț devotat. În orice caz, ce fată cu mintea la cap ar recunoaște că o luase de nevastă pentru că-i era de folos și nu pentru farmecele sale? Încerca să-i ușureze suferința lui Neville fiind mai prietenoasă cu el, ținându-l ocupat și cât mai departe de Padwyn.

Bineînțeles că nu putea controla mișcările lui în afara agenției, dar știa că vederea lui Padwyn făcându-și bagajele îl îndurera peste măsură. În câteva ocazii, îl invită pe Neville la cină și o dată o invită și pe Janey, știind că relația acesteia cu doctorul nu mergea prea bine.

– Sper că nu faci pe peținătoarea? o întrebă Simon cu un zâmbet ironic.

Jocelyn se înroși, recunoscând familiara notă de amuzament răutăcios în vocea lui Simon. De ce nu-i acorda credit că se interesa de mâhnirea prietenilor ei, fără a avea intenția să se amestece în viața lor particulară? Propria lor relație incomodă ar fi trebuit să-l facă pe Simon mai înțelegător în loc de a fi critic.

Într-una din dimineți, când îi întinse ceașca de ceai, după ce o sărută cu indiferență, o anunță:

– Cred că mă voi duce cu Padwyn în State, săptămâna viitoare. Voi vedea cum se instalează, voi căuta niște contracte în New York, după care voi sta vreo două zile cu mama. Știu că tu și Neville vă veți descurca foarte bine fără mine.

Nici vorbă s-o ia cu el, se gândi Jocelyn în timp ce-și bea ceaiul și-l privea pe Simon cum își deschide ușa de la garderobă să-și aleagă o cravată. Ce credea Neville despre angajamentul lui Simon, n-avea de unde să știe. Acesta nu arătă decât un interes politicos când îi spuse cum și cu cine pleca Padwyn și puse doar câteva întrebări privitoare la mersul agenției în lipsa lui Simon, iar la plecarea de la serviciu, spuse ca din întâmplare:

– Vă trebui să găsim un alt coleg de apartament, deoarece Padwyn va sta în Statele Unite și chiar dacă se va întoarce, bănuiesc că va dori să stea într-o locuință a ei, spuse el înainte de a trage ușa după sine.

Ce bine știa Neville să ascundă ceea ce simțea, se gândi Jocelyn. Oare și ea era atât de pricepută?

Era bine că agenția era atât de ocupată și în timpul zilei n-avea timp să se frământe asupra vieții ei personale atât de nesatisfăcătoare. Neville se oferi să-i ducă pe cei doi la aeroport în ziua plecării și bănuind că vroia să fie cu Padwyn până în ultimul moment, nu ridică nici o obiecție împotriva acestui angajament.

Fu surprinsă când mâncau împreună în dimineața plecării să-l audă pe Simon spunând:

– Să te comporți bine în lipsa mea, pisicuțo. Și să nu reversi prea multă bunătate în jur.

Jocelyn îl privi surprinsă și se opri din mâncat. Spre marea ei uimire, Simon zâmbea poznaș.

– Crezi că nu observ cum te dai peste cap încercând să liniștești pe oricine suferă? Majoritatea protejaților tăi sunt mult mai bine

pregătiți decât tine încât să-și poarte singuri de grijă, așa că m-ar întrista să vin acasă și să descopăr că ai permis să ți se exploateze bunătatea.

Jocelyn rămase perplexă și nu scoase un cuvânt. Simon își goli ceașca și se ridică în picioare.

– Bine, pisicuțo, uită ce ți-am spus. Să fii doar o fată bună cât sunt plecat și-ți voi aduce la întoarcere Statuia Libertății, ca suvenir.

Mai târziu, când intră în biroul ei în acea dimineață ca s-o anunțe că pleacă, o luă în brațe, o sărută cu putere pe gură și-și reînnoi avertismentul.

– Nu uita ce ți-am spus mai devreme, îi comandă el înainte de a o săruta din nou, făcând-o să i se accelereze pulsul, apoi, când ajunse la ușă, se întoarse zâmbind… Îți dau voie să-ți fie dor de mine, și ochii lui se îmblânziră când se opriră pe silueta ei firavă… La revedere!

Jocelyn rămase cu o dorință sălbatică de a alerga după el, de a-i înconjura gâtul cu brațele și a-l ruga s-o ia cu el sau mai bine să rămână, s-o lase pe Padwyn să se ducă singură.

Dar gândul la reacția lui Simon față de un astfel de comportament o făcu să renunțe. Amuzamentul personalului față de o astfel de comportare ciudată n-ar fi fost nimic în comparație cu răceala cu care ar fi fost întâmpinată. Simon putea fi indulgent cu un client important, dar niciodată cu soția lui.

Jocelyn se mulțumi să privească de la fereastră cum Simon o așază cu grijă pe Padwyn în mașina lui Neville și oftă când dispărură în trafic peste trei minute. În dimineața următoare, fără Simon care să aducă ceaiul și s-o trezească, dormi mai mult și se aranjă în grabă, sărind peste micul dejun ca să nu întârzie.

Era pe la jumătatea dimineții când observă că-i lipsește inelul de logodnă și-i telefonă doamnei Telford că l-a uitat pe chiuveta din baie.

– L-am găsit acum câteva minute și l-am pus pe tăvița din dormitor, o asigură menajera.

Când Neville se întoarse de la aeroport arăta ca de obicei, dar în cursul după-amiezii observă că era cam trist. Dacă Simon nu i-ar fi făcut morală în legătură cu sufletul ei caritabil, Jocelyn l-ar fi invitat la plecare la un pahar. Dar așa, plecă de la birou mai devreme, lăsându-l pe Neville să se descurce singur cu sarcinile pe care le trasase Simon în ultimul minut.

Ajunse acasă și o găsi pe doamna Telford aranjând masa pentru o persoană.

– Nu te obosi, îi spuse repede Jocelyn. Cât voi fi singură, voi mânca ceva pe o tavă în fața televizorului și… adăugă ea văzând-o pe doamna Telford că se îndreaptă spre bucătărie, nu mai este nevoie să rămâi. Mă voi descurca singură.

După ce se spălă pe mâini, intră în bucătărie și o găsi pe doamna Telford gata de plecare. Menajera scoase din cuptor o caserolă cu friptură apetisantă și o aranjă pe o tavă.

– Desertul este în frigider. Oh, doamnă, am uitat să vă spun că a fost un tânăr aici. Spunea că este fratele dumneavoastră. A așteptat un timp și apoi a spus că nu mai poate sta.

Jocelyn îngheță. Oare ce vroise Alan? Îi scrisese doar o scurtă scrisoare de mulțumitre după ce Simon îi achitase datoria la jocuri.

– Cam pe la ce oră, doamnă Telford? Era singur?

– Nu, era împreună cu alt tânăr și trebuie să fi fost cinci și jumătate când au sosit. Da, așa este, mi-amintesc că i-am auzit ascultând știrile la televizor. Dăduseră sonorul prea tare. Cam peste douăzeci de minute, fratele dumneavoastră a intrat în bucătărie și

mi-a spus că nu mai poate aștepta. I-am sugerat să vă dea un telefon la serviciu, sau să le dau ceva de mâncare. Au băut doar un whisky. Sper că n-am greșit?

Ca prin vis, Jocelyn dădu din cap și imediat ce auzi ușa închizându-se după doamna Telford, alergă în dormitor. O anume presimțire făcu să i se usuce gura când se uită la tăvița de la oglindă. Inelul dispăruse – nu mai exista nici o îndoială. Se duse și în baie pentru cazul în care n-ar fi înțeles ce-i spusese menajera mai devreme, dar nici aici nu se afla inelul. Jocelyn se întoarse în dormitor să caute în sertare și descoperi că douăzeci de lire pe care le ținea pentru cazuri de urgență, în sertarul cu batiste, lipseau și ele.

Aici a fost primul loc unde ar fi căutat Alan. Ca fetiță, întotdeauna își ascundea comorile sub batiste și toată familia râdea de ea, spunându-i că acolo era „seiful" ei. Își duse mâinile la tâmple, uitând de mâncare și încercă să hotărască ce să facă. Și atunci se auzi soneria de la intrare. Se repezi la ușă, crezând că Alan s-a întors să-i înapoieze cel puțin inelul.

Dar în prag se afla Neville Newton și văzându-i expresia, intră neinvitat și închise ușa.

– Ce s-a întâmplat, Jocelyn? Apoi, când o văzu că nu poate scoate nici un cuvânt, Neville o împinse în camera de zi. Intră aici. Ai nevoie să bei ceva.

O conduse spre cel mai apropiat fotoliu, turnă un pahar de brandy și i-l puse în mână.

– Bea! o îndemnă el, apoi poți să-mi spui tot ce te frământă. Jocelyn goli paharul ascultătoare, se cutremură când alcoolul îi alunecă pe gât și apoi i-l dădu lui Neville.

– Ei bine? întrebă acesta răbdător, dar implacabil.

– Mi-am pierdut inelul de logodnă.

Neville râse ușurat și puse paharul jos.

– Asta-i tot? Credeam că ai găsit cel puțin un cadavru în baie. Nu te mai necăji, Simon îți va lua altul. Și asta-mi amintește să-ți spun că a telefonat după plecarea ta și a spus că au ajuns cu bine și speră să se întoarcă miercuri. Așa că, trecând pe aici în drum spre casă, m-am gândit să intru și să-ți spun personal, în loc să-ți telefonez. Bine că am făcut așa.

Jocelyn își umezi buzele uscate. N-avea de gând să-i spună despre delictul fratelui ei, totuși avea nevoie de sfatul cuiva.

– Mi s-a furat, răbufni ea, de către fratele meu sau prietenul lui.

Se lăsă o clipă de tăcere, după care Neville trase un scaun și se așeză lângă ea:

– Spune-mi mai bine întreaga poveste. Nu te jena, zâmbi el când Jocelyn îl privi rușinată. Fiecare familie are oaia ei neagră. Cum și când ți-a dispărut inelul?

În propoziții incoerente, presărate cu întrebări din partea lui Neville, Jocelyn îi relată evenimentele care au dus la descoperirea dispariției banilor și inelului.

– Trebuie să-l capăt înapoi. Simon va fi foarte furios când va afla, dar nu mă pot adresa poliției, înțelegi de ce.

Neville măsură în lung și-n lat camera, adâncit în gânduri. Brusc, se întoarse spre ea.

– Văd doar trei alternative. Ori îți cumperi un inel identic, ori încerci să afli ce-au făcut acești terchea-berchea cu inelul. Sau poți aștepta până se întoarce Simon să rezolve problema. Totuși, n-ar fi prea târziu să mai găsești inelul. Se întâmplă că am avut un coleg de școală care are o agenție de detectivi particulari, împreună cu taică-său. Nu te uita la mine atât de neliniștită. Și Dick și tatăl lui au fost în poliție și integritatea lor este ireproșabilă. Numai că prețurile lor sunt cam piperate. Acum, ce-ai de gând să faci?

Jocelyn își dădu la o parte părul de pe frunte, ceea ce îi demonstră lui Neville că-și pierduse calmul obișnuit.

– Nu știu de unde mi-a cumpărat Simon inelul. Este neobișnuit și am pierde o grămadă de timp încercând să găsim unul asemănător și Simon se întoarce miercuri, iar eu nu vreau să afle.

– În acest caz, nu mai rămâne decât o posibilitate. O să-l sun pe Dick să văd dacă poate veni încoace chiar acum…

Fără să mai aștepte reacția Jocelynei, Neville se duse la telefon.

Dick Walner nu era deloc cum își închipuia ea un detectiv particular. Era foarte elegant într-un costum închis la culoare și o vestă de mătase cu desen viu, înalt peste medie și puternic. Jocelyn îi simți forța când îi strânse mâna.

Avea un mod liniștit de a privi lucrurile, așa că povestea vizitei fratelui și dispariția banilor și a inelului nu-l impresionă așa cum se așteptase Jocelyn. Poate din cauza faptului că fusese polițist și văzuse prea multe infracțiuni mult mai grave.

– Știi ceva în legătură cu locul unde s-au dus fratele și prietenul lui când au plecat de aici?

– Habar n-am. Ei nu prea s-au apropiat de familie, deoarece tatăl meu nu este de acord cu această prietenie. Toți credem că are o proastă influență asupra lui Alan.

– S-ar fi putut duce la vreo rudă a prietenului?

Jocelyn oftă.

– Nu știu dacă are vreo rudă. Cred că părinții lui Christopher sunt divorțați și niciodată nu m-a interesat viața lui personală. Poate că băieții au plecat înapoi la apartamentul lor din Leeds. Locuiesc împreună cu alți doi studenți.

– Putem să le telefonăm acolo?

Jocelyn clătină din cap explicând că în apartamentul acela nu este telefon.

– Poate că-i mai bine, spuse Dick Walner. Dacă s-au întors acolo nu-i vom scăpa din mână. Spui că menajera le-a dat drumul în casă. Sun-o și întreab-o dacă știe ce planuri aveau pentru noapte.

Doamna Telford fu surprinsă să audă vocea Jocelynei, dar răspunse fără ezitare.

– Fratele dumneavoastră a spus că nu mai puteau aștepta fiindcă trebuia să se întoarcă la colegiu. Îmi amintesc bine, fiindcă m-au întrebat cum vor avea timp să ajungă la program.

Când puse receptorul jos, Jocelyn se întrebă ce făceau Alan și Christopher departe de colegiu, dar păstră pentru sine și relată convingerea fermă a doamnei Telford că băieții erau în drum spre Leeds.

– Dacă este adevărat, spuse Dick Walner după o scurtă reflecție, cu cât mai repede ajungem acolo, cu atât este mai bine. Plecând acum, ajungem la Leeds dimineață și poate că n-au avut timp să amaneteze inelul înainte de a ajunge la ei. Doar dacă nu știu aici în Londra o piață pentru bijuterii furate. Mă duc să-mi fac bagajul și să discut cu tatăl meu. Poți fi gata, să spunem, într-o jumătate de oră? o întrebă pe Jocelyn.

Zăpăcită de întorsătura evenimentelor, ea nu putu decât să încuviințeze din cap. Când Neville se întoarse după ce-l condusese pe Dick, o îmbărbătă:

– Vino-ți în fire! Dacă se ocupă Dick, se va rezolva. Îți voi ține eu locul la serviciu.

– Mulțumesc, Neville, ești un drăguț! Jocelyn zâmbi slab.

Când se întoarse peste cincisprezece minute, ducea o sacoșă și o haină ușoară pe braț. Neville stătea, sorbind un whisky și citind un ziar.

Se ridică la intrarea ei și arătă spre o tavă cu sandvișuri.

– Am văzut că nu te-ai atins de cină. Nu poți începe o călătorie lungă cu stomacul gol. Dick nu vine mai devreme de zece minute, așa că așază-te și mănâncă.

Obișnuită să-l asculte pe Simon, Jocelyn se așeză și începu să ciugulească dintr-un sandviș. Acum, când totul fusese preluat de mâini capabile, descoperi că era flămândă și spre satisfacția lui Neville, când se auzi soneria de la intrare, tava și ceașca de cafea erau goale.

Uitându-se în urmă, Jocelyn nu-și mai amintea toate amănuntele călătoriei. La prima oră, ea și Dick pălăvrăgeau despre munca lor, apoi lungul drum care li se așternea în față lucind în ploaie, făcu să-i cadă pleoapele și se trezi doar când mașina se opri la o cafenea de pe autostradă, cu primele semne ale răsăritului arătându-se pe cer.

– Nu mai avem mult, spuse Dick desfăcându-și centura de siguranță. Și știu că o mâncare caldă ar fi binevenită.

Pe jumătate adormită cum era, Jocelyn nici nu se gândea la mâncare, dar Dick nu-i lăsă ocazia să refuze. Se instalară la o măsuță curată, cu farfurii cu șuncă, ouă și cârnați în fața lor. Dick mâncă totul cu poftă, dar ea abia gustă, gândindu-se că se afla atât de aproape de întâlnirea cu fratele ei Alan și cu Christopher. După ce mâncă totul, el își aprinse o țigară și mai comandă cafea. Văzând-o pe Jocelyn că-l privea țintă, își stinse țigara.

– Ce mai este?

– Dintr-o dată, au început să mă treacă fiori reci. Va fi scandal? Nu vreau să fie rănit nimeni.

Dick Walner râse.

– Of, Doamne, aș vrea ca publicul să nu-i asocieze pe cei din profesia mea cu personajele de la televizor. În viața reală, nu purtăm puști și nu distrugem totul în jur. Încercăm să îndeplinim

dorințele clienților noștri cât mai pașnic. Așa că încetează să te mai îngrijorezi! O să avem pur și simplu o discuție cu fratele dumitale și prietenul lui. Nimic altceva.

– Fără lupte?

– Fără, o asigură Dick. Acum putem pleca?

O dată ajunși în Leeds, merseră la un hotel mic, unde Dick Walner rezervase pentru Jocelyn o cameră cu baie.

– O să înfrunți mult mai ușor lucrurile când te vei simți împrospătată. Ne întâlnim la parter, peste o oră.

Adresa lui Alan Ashtead fu ușor de găsit și un lăptar care-și începuse slujba mai devreme, le dădu indicații exacte. Ceea ce fu mai greu, era să li se răspundă la bătaia în ușă. Dick Walner bătu de mai multe ori până când, în cele din urmă, auziră zgomot de pași și un băiat ciufulit care arăta de parcă ar fi căzut din pat, le deschise ușa.

– Alan Ashtead este aici? întrebă Jocelyn, și cum băiatul nu răspundea, adăugă: sunt sora lui. Este urgent.

– Da, este aici. A venit cu Christopher la două dimineața. Dorm încă. N-ați putea aștepta?

– Mi-e teamă că nu. Te deranjează dacă intrăm? vorbi Dick Walner pentru prima oară și, fără a aștepta un răspuns, o trase pe Jocelyn înăuntru și închise ușa. Unde doarme Alan? Arată-ne și apoi te poți duce înapoi în pat. Ne pare rău că te-am trezit.

– Acolo este camera lor, le arătă băiatul spre o ușă închisă de la capătul holului. Descurcați-vă singuri, dar vă rog să nu faceți zgomot. Am avut o mică petrecere astă-noapte și nu intenționez să mă scol până la prânz, spuse el și dispăru în camera lui.

Dick Walner îi zâmbi liniștitor Jocelynei, deschise încet ușa de la camera lui Alan și intrară în încăperea întunecată. Când el trase draperiile, camera se umplu de lumină și o siluetă din patul cel mai

apropiat gemu și ea își recunoscu fratele. Acesta deschise ochii și o privi de parcă ar fi fost o stafie, apoi se ridică în capul oaselor și întrebă:

– Cum ai ajuns aici? Și cine este cu tine?

Jocelyn nu răspunse la nici una din întrebări când se apropie de pat.

– Cum ai putut, Alan? Oh, nu banii, n-au importanță. Dar inelul meu. Cum ai putut să-mi iei inelul? Presupun că doamna Telford ți-a spus că Simon este plecat și n-ai rezistat tentației să-l „ciupești".

Pe fața lui Alan se citea din ce în ce mai multă uluială.

– Stai jos, surioară. Ce spui tu n-are cap și coadă. Sigur că am luat câțiva bani. Știam că mi i-ai fi dat, dacă erai acasă. Dar un inel! Nu știu absolut nimic despre vreun inel!

Vocea lui Alan avea o notă de sinceritate și Jocelyn îl crezu. Se uită mirată spre Dick. Apoi se lămuri brusc când observă că silueta din patul celălalt stătea mult prea nemișcată pentru a fi adâncită în somn.

Urmărindu-i privirea, Dick Walner se îndreptă spre patul lui Christopher și dădu la o parte așternuturile.

– Cred că ai auzit ce i-a spus doamna Wadebridge fratelui ei. Unde este inelul pe care l-ai luat din apartamentul ei aseară?

– Caută-l, spuse Christopher obraznic.

– Nu te îngrijora, îl voi căuta. Jocelyn, du-l pe fratele tău în bucătărie și fă-i un ceai. Vreau să schimb două vorbe singur cu acest tânăr.

Lui Jocelyn îi trebui un timp să-l convingă pe Alan să-l lase pe cei doi singuri. Alan se așeză pe un scaun în bucătărie. Sora lui puse apa la fiert. Chiuveta era plină de vase murdare și Jocelyn se apucă să le spele. Când ceaiul era gata, apăru și Dick Walner cu o față impasibilă. Își puse zahăr în ceai și începu să-l amestece cu linguriță. Jocelyn îl privea neliniștită. În cele din urmă, vorbi:

– Prietenul tău avea nouăzeci și șapte de lire, se opri și scoase niște bancnote și ceva mărunțiș. Are atât de mulți bani de obicei?

Alan părea bosumflat, dar până la urmă mormăi:

– Nu.

– Ați venit cu trenul astă-noapte?

Alan părea surprins, dar răspunse fără ezitare:

– Nu, am făcut autostopul.

– Și v-ați oprit undeva de când ați fost la sora ta și până la Leeds?

Alan era abătut și Dick continuă:

– Trebuie să-mi spui. Te cred când spui că n-ai nimic de-a face cu furtul inelului, dar eu vreau să-l iau înapoi. Se pare că prietenul tău a luat o sută de lire pe el. V-ați oprit undeva înainte de a veni înapoi?

În costumul lui impecabil, Dick nu i se părea Jocelynei formidabil, dar se pare că manierele civilizate ale acestuia nu-l păcăleau pe Alan, fiindcă simțea duritatea și hotărârea în spatele acestei înfățișări.

– Ne-am oprit la un birt să bem ceva.

– Ați vorbit cu cineva acolo?

– Numai cu proprietarul, când Christopher a cumpărat de băut.

– Și numele birtului?

Alan dădu numele și adresa, iar pe fața lui Dick apăru un zâmbet de satisfacție. Se ridică în picioare, luă bancnotele și i se adresă Jocelynei:

– Hai să mergem, doamnă Wadebridge… Se întoarse spre Alan… Spune-i prietenul tău că-și poate păstra mărunțișul și că aceasta este prima și unica păsuire. Dacă mai pune piciorul în apropierea doamnei Wadebridge pe viitor, va fi o chestiune de poliție.

Jocelyn ajunse la ușă și se întoarse spre fratele ei.

– Descotorosește-te de Christopher, Alan, te rog. Într-una din zile te va băga într-o adevărată belea.

Dick Walner conduse mașina în tăcere până ajunseră la hotelul unde se instalaseră mai devreme.

– Pe moment, nu mai poți face nimic așa că du-te și întinde-te până la prânz. Eu am un telefon de dat, apoi plec pentru două ore. Ne întâlnim aici jos, să spunem, se uită la ceas, la ora unu și un sfert. Vom mânca și vom pleca la Londra în această după-amiază.

– Dar inelul meu…

– Lasă pe mine. Socotesc că-l vei avea înapoi mâine, dacă nu înainte.

Nu era nimic de făcut în afară de a-i urma sfatul. O dată ajunsă în cameră se dezbrăcă, se spălă și intră sub cuvertură, în pat. Era sigură că nu va putea dormi după agitația din ultimele douăsprezece ore, dar oboseala o răpuse și se trezi la zgomotul unei mașini de gunoi, chiar cu puțin timp înainte de a se întâlni cu Dick.

Conversația trenă pe drumul de întoarcere la Londra, Dick fiind concentrat asupra condusului, iar ea pierdută în gânduri triste referitoare la ultima escapadă a lui Alan. Îi trecu prin cap să-i propună să-l schimbe la volan, dar o privire furișă la fața tovarășului ei o făcu să înțeleagă că ar refuza-o.

Într-un fel, Dick Walner semăna cu Simon, își zise ea, la fel de distant și de neatins. Fără îndoială că ar râde de grija ei la gândul că n-ar putea face acest drum de două ori într-un interval atât de scurt. Parcă ghici gândurile, el îi aruncă o privire și zâmbi.

– Vom ajunge în curând acasă și după cum îl cunosc pe tatăl meu, cred că ți s-a recuperat inelul.

Avea dreptate. Mergând direct la biroul unde funcționa agenția de detectivi, Jocelyn fu prezentată tatălui lui Dick, o ediție mai

solidă și mai în vârstă ca fiul său. După ce fu așezată pe un scaun, acesta deschise un sertar și scoase un plic pe care i-l înmână.

Când scoase din plic inelul, Jocelyn scoase un oftat de ușurare, ceea ce-i făcu pe cei doi bărbați să zâmbească.

– N-ai avut necazuri? întrebă Dick în timp ce ea-și punea inelul pe deget.

– Deloc, replică tatăl lui Dick, fiindcă omul nostru știa că va fi plătit bine, fără a avea necazuri cu legea. Înțelegeți, doamnă Wadebridge, spuse domnul Walner întorcându-se spre Jocelyn, a trebuit să-i plătesc o sumă frumușică pentru a-mi da inelul înapoi, deși este împotriva legii, dar ați spus că nu trebuie să se afle nimic.

– N-am cuvinte să vă mulțumesc, spuse ea ridicându-se în picioare. Spuneți-mi cât vă datorez.

Dick Walner o prinse de braț.

– Vă vom trimite factura prin poștă. Până atunci, permiteți-mi să vă conduc acasă.

A doua zi dimineață, îi mulțumi lui Neville când acesta veni s-a consulte în niște probleme de serviciu.

– Îți mulțumesc că mi l-ai prezentat pe Dick Walner. Eu n-aș fi reușit singură să-mi recapăt inelul… Ezită un moment, neplăcându-i ce trebuia să adauge… N-o să-i spui lui Simon, Neville, nu-i așa? S-ar putea să nu înțeleagă de ce n-am apelat la poliție când am descoperit inelul lipsă.

Neville nu răspunse pe moment, cu ochii pe fața roșie de rușine a Jocelynei.

– Cred că-l subestimezi pe Simon, dar dacă vrei să țin secret, așa voi face.

Nu mai primi nici un cuvânt de la Simon în legătură cu data întoarcerii și în seara următoare Jocelyn se hotărî să facă o baie și

să se culce mai devreme. Tocmai vroia să intre în apa fierbinte când sună telefonul și, luând un halat, se grăbi să răspundă la telefon, sperând să fie un mesaj din partea lui Simon.

Recunoscu imediat vocea fratelui ei.

– Ți-amintești că mi-ai spus să mă descotorosesc de Christopher? întrebă Alan și fără a mai aștepta răspunsul continuă: ți-ai răcit gura de pomană. A șters-o azi-dimineață când eram la cursuri, a luat tot ce era de valoare și se putea transforma în bani, din casă, plus banii pe care-i strângeam toți într-un loc pentru plata chiriei. Poți să-mi trimiți cincizeci de lire?

Jocelyn rămase trăsnită de tupeul lui Alan, până când auzi din nou vocea lui:

– Jocelyn! Mai ești acolo?

– Da. Presupun că nu-i o sumă prea mare ca să te descotorosești de el.

– Nu așa gândesc și ceilalți colegi. Ei spun că eu l-am introdus pe Chris în apartament. Îmi poți trimite banii imediat? Am încercat să împrumut de la colegul bursier, dar n-a vrut. Îmi pare rău. Îmi dau seama că cealaltă treabă te-a costat mult.

– O poți repeta! replică Jocelyn, cu supărare în glas, gândindu-se la factura de la agenția de detectivi pe care o avea în poșetă.

În mod normal, ar fi trebuit să-i spună totul lui Simon la întoarcere, dar părerea lui despre Alan era și așa proastă, fără să-i mai mărturisească și ultima ispravă a fratelui său. Deși nu Alan fusese hoțul inelului, își imagina totuși reacția lui Simon când l-ar fi înștiințat. Mai târziu, când se duse să-i trimită bani băiatului, spera ca fratele ei să se fi învățat minte, și-și jură că nu-l va mai ajuta niciodată să scape din vreo încurcătură.

Capitolul 5

Dormi prost în prima parte a nopții, bântuită de coșmaruri, dar spre dimineață, căzu într-un somn adânc, visând că se afla în brațele lui Simon sărutându-l și fiind sărutată. Se trezi ca să-l găsească stând pe marginea patului lângă ea, râzând când o văzu că deschide ochii uluită.

– Cum naiba ai ajuns aici?

Când rosti cuvintele, Jocelyn, se întrebă dacă ceva din visul ei fusese real. Dacă Simon o sărutase înainte de trezire, ce crezuse oare fiindcă, în visul ei, îl sărutase cu pasiune și ea. Se înroși sub privirea lui amuzată.

– Te-am luat prin surprindere? De fapt, am găsit un zbor ieri seară și am vrut să te surprind.

Se ridică în picioare și scoțându-și haina o puse pe spătarul unui scaun.

– Voi fi fericit să fac o baie, dar mai întâi ceaiul, nu? Am pus ibricul pe foc. Ar trebui să fiarbă la această vreme.

Se întoarse în cinci minute cu o tavă cu două cești și Jocelyn se ridică în capul oaselor, bucurându-se de plăcerea neașteptată a

companiei lui. Clipi când el se așeză jos, nefiind în stare să realizeze că era acolo în carne și oase. Îl urmări cu ochi fascinați cum îi ia mâna și se joacă ușor cu inelul, după care spuse încet:

– Ți-a fost dor de mine, pisicuțo? întrebă el luându-i mâna și sărutându-i palma, apoi îndoindu-i degetele peste locul sărutat.

Intră în baie și Jocelyn îl auzi cântând. Ea se întinse mulțumită și apoi începu să-și bea ceaiul. Era bine să-l aibă din nou acasă! își zise ea zâmbind. Dar zâmbetul îi dispăru când se gândi la ultimele evenimente legate de fratele ei. Din nou Simon s-ar încrunta dacă ar afla și i-ar pieri buna dispoziție.

Când Simon se întoarse din baie, cu părul încă ud, era plin de încântare, ceea ce o făcu pe Jocelyn să-l întrebe:

– Pari foarte încântat de tine. Ai aranjat ceva profitabil la New York?

– Adică arăt fericit doar când închei o afacere avantajoasă? Poate că cheful meu de viață se datorează plăcerii de a mă fi întors acasă, pisicuțo. Păreai la fel de încântată ca și mine când am venit pe neașteptate, înainte de a-ți deschide ochii. Sper că nu săruți orice bărbat care-ți intră în dormitor, cu atâta entuziasm!

Fața ei se făcu roșie. Deci nu visase în întregime acea îmbrățișare și nici buzele lui care fuseseră atât de avide, dar de ce trebuia Simon să ia în râs orice? Nimic nu străpungea indiferența lui față de sentimentele ei? Punându-și un capot, se hotărî să-i riposteze.

– Nu orice bărbat, spuse ea mirată de propria-i îndrăzneală, doar o jumătate de duzină.

Când trecu pe lângă el, Simon râse și-o prinse de încheietura mâinii.

– Până la urmă ți-au crescut măselele de minte, pisicuțo! Foarte bine pentru tine.

Jocelyn fu cuprinsă de indignare. Ar fi trebuit să știe că nu va da nici o importanță spuselor ei, nu credea c-ar fi în stare să-i fie necredincioasă nici măcar o clipă. Aproape îi dădură lacrimile când intră sub duș.

El fredona aceeași melodie când intră în bucătărie, gata îmbrăcată. Simon aranjase masa și-i puse în față un pahar cu oranjadă. Jocelyn se certă în sinea ei pentru că simțea o astfel de plăcere în compania lui. Începea să înțeleagă de ce atâtea femei cu care intra în contact erau victimele farmecului lui. Hotărâtă să revină cu picioarele pe pământ, începu să mănânce.

– Sper că aștepți un raport asupra celor întâmplate la agenție în lipsa ta.

Simon se uită la ea și observă că nu se îmbrăcase cu hainele pe care le purta de obicei la serviciu.

– Ce te face să crezi asta? Sunt sigur că tu și Neville v-ați descurcat admirabil. Dacă n-aș fi crezut, n-aș fi plecat.

El ezită un moment când luă o altă bucată de pâine prăjită înainte de a o privi pe Jocelyn și a o întreba persuasiv:

– N-ai vrea să ne luăm vreo două zile libere? Și dacă tot trebuie să fim sâmbătă în Wales, am putea să ne mai oprim pe drum și să lenevim.

– În Wales?

Zâmbetul lui Simon dispăru, înlocuit de o încruntare dezaprobatoare.

– Da, nu puteai să uiți. Copilul Pendletonilor. Botezul este sâmbătă.

Jocelyn își duse mâna la cap.

– Nu-ți stă în fire să uiți un lucru ca acesta, pisicuțo. Ți s-a întâmplat ceva?

– Bineînțeles că nu, răspunse ea încurcată, dorindu-și ca Simon să n-o mai fixeze cu acea privire scrutătoare. Am fost foarte ocupată și mi-a ieșit din minte.

– Deci ai uitat să cumperi lucruri de botez? murmură el.

Cum ea clătină din cap, el se ridică și-și aprinse o țigară. Apoi se așeză iarăși și amestecă zahărul în cafea.

– Nu-i nimic. Tu te duci la serviciu. Voi cumpăra eu cadourile de botez și voi sosi mai târziu.

Când era gata de plecare, Jocelyn îl găsi pe Simon cu capul într-un ziar și cum ezita, el își ridică ochii și rosti:

– Ar trebui să porți mai des această nuanță de verde. Îmi plac și pantofii. Sunt noi?

Jocelyn își privi pantofii.

– Da, sunt ultimii aduși din Italia. Mi-am făcut de cap și am cumpărat două perechi.

– Pun în valoare picioarele unei fete. Este păcat să-i prăpădești la serviciu. Să rezerv o masă pentru la prânz?

Jocelyn privi ochii lui zâmbitori. Era greu să spui dacă era serios sau nu.

– Rezervă o masă dacă vrei, dar ce te face să crezi că pantofii mei vor trece neobservați la birou? Doar nu conducem o creșă și în afară de asta am întâlnire după-amiază cu reprezentantul de la Elle. Crezi că o să-i placă și lui?

– Nu mă îndoiesc.

Până să ajungă la ușă, nu se știe cum, Simon apăru în calea ei. Ea clipi, surprinsă.

– Nu mă săruți de la revedere? întrebă el glumeț.

– Dar îmi distrug machiajul.

Era primul lucru care-i venise în minte.

– Nu consideri că merită să te murdărești de fard, ca să-mi spui la revedere cum trebuie?

– Întârzii dacă nu plec acum, continuă Jocelyn.

– Nu ți-a trecut niciodată prin cap că nu faci nimănui nici un rău dacă-l lași să aștepte câteodată?

– Dar tu urăști nepunctualitatea.

– În afaceri, da. Dar pentru ocazii sociale toți se așteaptă ca o femeie să nu fie punctuală. Poate face parte din farmecul ei… Se dădu la o parte… Pleacă atunci, pisicuțo. Nu fi atât de îngrijorată. Până la urmă, orice se aranjează.

Mergând repede spre agenție, Jocelyn se gândi la comportarea ciudată a lui Simon. Nu-și putea explica buna lui dispoziție. Era prima oară când se comporta atât de apropiat față de ea.

Dimineața trecu cu programul ei de interviuri, corespondență și telefoane. Fu surprinsă când Gwenda o anunță că Anne se întorsese și ea și cu Fay se duceau să mănânce. Se uită la ceas și văzu că era aproape unu și jumătate. Unde era Simon? Nu prea se arăta interesat de agenția lui.

Dacă trebuia să meargă la întâlnirea de la ora trei, trebuia mai întâi să mănânce ceva. Când trecu prin zona de la recepție, o văzu pe Anne că-și strânge în grabă ziarul de pe birou și-l pune în sertar, ca și cum ar fi fost prinsă asupra faptului. Înainte de a-și comanda un sandviș și cafea, în autoservirea alăturată, cumpără și ea ediția de după-amiază a ziarului și-l desfăcu.

Nu trebuia să caute prea departe pentru a descoperi ce capturase interesul Annei. Pe prima pagină se afla fotografia Candidei Melbaurne, cu mâna sub brațul lui Simon și dedesubt scria cu litere mari: „top modelul Candida Melbaurne s-a întors la Londra pentru a juca într-un serial de televiziune“. Nu era de mirare că Simon cântase în baie și arătase de parcă ar fi câștigat un

premiu! Și șovăiala lui de a se întoarce la birou… Acum totul căpăta un sens și, uimită că fusese atât de oarbă, Jocelyn părăsi localul fierbând de enervare.

Ce idioată o mai crezuse! Docilă și ușor de manipulat!

Când ajunse la agenție, furia ei spori. Anne, încă singură, o privi mirată.

– Simon a ajuns imediat ce ai plecat. Ar vrea să-ți vorbească imediat ce sosești de la masă.

Vroia să discute cu ea? își zise Jocelyn cu amărăciune când intră în biroul lui Simon. Îi trânti ziarul în față și izbucni:

– Și când te gândești că mă întrebam de ce erai azi-dimineață așa de plin de chef de viață! Te urăsc! Voi pleca chiar acum de aici și o să te las să fierbi în suc propriu!

Se opri fiindcă existau atâtea nedreptăți din trecut pe care nu vroia să i le arunce în față și pentru că pe moment, nu mai putea rosti nici o propoziție coerentă.

– N-o să pleci, replică Simon periculos de liniștit.

– De ce n-aș pleca? se răsti Jocelyn care de obicei abia articula ceva în prezența lui. Poate că nu-ți pasă că toți râd pe înfundate pe socoteala mea, dar mie îmi pasă.

Simon înconjură biroul ca să vină în fața ei, zâmbind enervant, ca și cum ar fi fost un copil care trebuia dezmierdat.

– Acum, pisicuțo, potolește-te. Nimeni nu râde de tine.

– Și nu-mi mai spune pisicuță! țipă ea scoasă din sărite. Tu și Candida vă așteptați să stau cu brațele încrucișate, să zâmbesc și să aprob ce se petrece chiar sub nasul meu? Era altceva înainte de căsătorie, dar sigur că nu te așteptai să continue ca mai înainte. Sau poate te așteptai!

Se întoarse să plece, dar mâini puternice o forțară să se întoarcă și să-l privească în ochi.

– Eu nu continuu nici o relație sub nasul tău sau în altă parte! Și n-ai să pleci, nici acum, nici altă dată! S-a înțeles? În familia noastră n-au existat divorțuri sau separări și n-am de gând se creez un precedent. Ești soția mea și o să rămâi, chiar dacă-ți place sau nu. Iar în weekend mergem în Wales, unde te vei comporta în fața Pendletonilor ca o soție devotată. Ai înțeles?

Jocvelyn înțelesese și senzația de umilință spori. Mâinile o scuturară mai tare.

– Îmi vei primi îmbrățișările cu plăcere aparentă și ocazional mă vei mângâia, așa cum face orice nou căsătorită care nu-și poate ține mâinile departe de iubitul ei soț, continuă Simon în timp ce Jocelyn se zbătea în mâinile lui… Angie Pendleton este o fată bună și inteligentă. Nu vreau să bănuiască faptul că în grădina noastră nu este totul perfect și să se strice atmosfera de la botezul lui Philip. Ți-a făcut onoarea să te numească nașă.

Revolta Jocelynei se consumase și încuviință din cap. Simon îi dădu drumul, spunându-i:

– Apropo, sper că n-ai făcut nici un angajament pentru diseară, fiindcă vom cina acasă.

Jocelyn, neputincioasă, continuă să tacă și ieși pe ușa ce dădea în coridorul apropiat de biroul ei. Ajunsă acolo, încercă să-și regăsească aerul de calm obișnuit, dar când veni Neville s-o ia la întâlnirea de la ora trei, o întrebă:

– Nu te simți bine, Jo? Ești cam verde la față.

– Cred că am mâncat la prânz ceva ce nu mi-a priit.

Seara petrecută acasă ar fi trebuit să fie plină de tensiune, dar Simon părea să nu se mai gândească la cearta ce avusese loc între ei. Se comporta cu aceeași degajare, făcând-o pe doamna Telford să se înroșească de plăcere la suvenirul pe care i-l adusese și pe Jocelyn să se supere când îi spuse:

– Apropo, mama ți-a trimis ceva. Este ceva foarte la modă în America pentru serile petrecute acasă. Du-te și îmbracă-te.

Încă mă manipulează, chiar de la trei mii de mile distanță! se gândi Jocelyn când se duse să se schimbe, dar când se întoarse în îmbrăcămintea japoneză de mătase, nu lăsă să se vadă nimic. Când se așeză să mănânce, întrebă:

– Ce mai face mama ta?

– Seamănă foarte mult cu o matroană americană. Nici n-ai bănui că n-a făcut altceva în viața ei în afară de a juca bridge și a oferi cafele dimineața. Singurul semn al pasiunii ei obsesive pentru organizare este că face parte din nenumărate comitete.

Deși avea inima grea, se trezi râzând. Râse și Simon când se aplecă să-și toarne vin. Ceva din severitatea din acea după-amiază îi dispăruse.

– Fiindcă veni vorba despre familii, a telefonat Margaret imediat după plecarea ta azi dimineață. Vroia să venim la ei la cină. I-am spus că era timpul să vină și ea cu Jack aici. Vom mânca mai devreme cu toții și apoi vom merge la teatru. Am avertizat-o deja pe doamna Telford că vom fi patru la masă și am cumpărat bilete, așa că tu n-ai de făcut nimic.

Oare acesta era felul lui Simon de a liniști o ceartă? O petrecere în familie ar face incredibile implicațiile stârnite de fotografia din ziar și, deși greu de crezut, Simon poate era precaut în privința reacțiilor tatălui lui Jocelyn.

În seara următoare, când erau gata de plecare, sună telefonul. Răspunse Jocelyn care-l auzi pe Pablo Pendleton spunând:

– Am sunat să vă reamintesc de weekend, Jo. Noi plecăm acum. Să-i spun mamei să vă aștepte sâmbătă?

Simon, care o ajuta pe Margaret să se îmbrace, veni și luă receptorul din mâna ei.

– Pablo! Am vrut să vă dau un telefon! Jocelyn și cu mine intenționăm să venim în Wales în etape, deci vom ajunge sâmbătă mai târziu, vă convine?

Se pare că răspunsul era afirmativ fiindcă după câteva schimburi de cuvinte, Simon închise.

Încă o decizie dictatorială, se gândi Jocelyn, ar fi trebuit măcar să-i ceară părerea. Poate că ea n-ar fi vrut să ajungă în Wales „în etape", orice ar fi însemnat acest lucru, dar cel puțin asta făcea să n-o mai întâlnească pe Candida, fiindcă nu putea fi în două locuri în același timp.

Dar în ziua următoare Jocelyn descoperi că subestimase influența Candidei asupra lui Simon. Era la biroul ei, întrebându-se dacă Simon o va duce să mănânce undeva, când el intră.

– Tocmai mi-a telefonat Candida. O duc să mănânce de prânz, o anunță și văzând că își strânge buzele, zâmbi malițios. Ai o privire asasină, pisicuțo. Doar nu poți fi geloasă. Ar trebui să fii îndrăgostită ca să simți asta.

– Ți-am cerut să nu-mi mai spui pisicuțo! Nu-mi place, spuse ea acră când văzu privirea lui ironică.

Cu mâna pe clanță, Simon se întoarse cu un zâmbet sardonic.

– Îmi pare rău, pisicuțo, voi încerca să-mi amintesc. Apropo, am sunat-o pe doamna Telford să ne facă bagajele pentru weekend și voi trece să le iau în cursul după-amiezii ca să putem pleca imediat ce se închide agenția. Neville și Walter ne vor ține locul mâine.

Jocelyn se lăsă să cadă în scaun privind în gol, dar imediat intră Neville Newton.

– Simon a stabilit cu Candida o întâlnire de prânz cu presa, așa că ce-ar fi să vii cu mine să mănânci ceva?

Jocelyn se ridică și-și luă poșeta. Deci acesta era motivul prânzului cu Candida. De ce nu-i spusese Simon? Era ultima care afla de întâlnirile soțului ei. Ca secretară, fusese mult mai informată decât e acum.

Pe drumul de ieșire din Londra, amândoi erau tăcuți. El venise de la masa cu Candida la ora cinci, dar nu se deranjase să-i comunice ce făcuse la întâlnirea cu presa. Dacă l-ar fi întrebat, i-ar fi răspuns ironic, așa că prefera să n-o facă.

Când se îndepărtaseră suficient de Londra, el se întoarse și o văzu posomorâtă, dar preferă să ignore acest fapt.

– Cunosc un hotel unde ne putem opri și cina. Apoi vei hotărî unde ai vrea să-ți petreci noaptea. Sunt mai multe alternative. Putem alege. Intenționez să nu mă grăbesc în următoarele două zile. O fi America interesantă, dar peisajul englezesc nu se compară cu nimic altceva.

Jocelyn fusese hotărâtă să rămână distantă. Dar cum putea o femeie, se gândi ea, să păstreze distanța când ochi mai devastatori decât de obicei o priveau cu atâta atenție dezarmantă, sau când degetele îi erau mângâiate din când în când?

Oftă și Simon îi luă mâna, i-o sărută și i-o puse la loc în poală.

– Nu te îngrijora, pisicuțo. Lucrurile se vor rezolva. Dă-le timp.

Da, se vor rezolva, se gândi Jocelyn, dar în folosul cui? Deși ca soție a lui Simon avea un oarecare statut, asta n-o încălzea. Candida, cu frumusețea ei sofisticată, avea toate atuurile în mână.

Se opriră să mănânce la un hotel de pe malul râului dintr-un sat. Era o seară călduță și ieșiră să-și bea cafeaua în grădină.

– De ce ești încă înfricoșată de mine? Nu este… continuă el când Jocelyn începu să scuture din cap a negare, nu este de nici un folos să negi. Jumătate din timpul în care ești cu mine stai ca pe ghimpi. Nu înțeleg în ruptul capului de ce. Și acum arăți de parcă

sunt pe cale să te bat. Poate n-ar fi o idee rea, continuă el când umplu din nou ceștile cu cafea. Știi ce se spune despre „o femeie, un cățel și un nuc“?

– Bineînțeles, zâmbi ea vrând să pară relaxată. Cu cât îi bați mai mult, cu atât sunt mai buni. Dar tu n-ai nevoie de un băț sau o sabie. Limba ta este mai ascuțită ca o spadă.

– Nu, prostuța mea dulce. Penița este mai ascuțită. Deci tu crezi că te bat cu vorbe?

– Da, fiindcă nu sunt așa de frumoasă și celebră și nu joc într-un serial TV, termină Jocelyn cu amărăciune.

– Ne întoarcem iarăși la Candida?

Tonul era calm, dar se simțea amenințarea. Poate că sclipirea din ochii lui îi dădu curaj să riposteze, în loc să se cufunde în mutenie.

– Nu este în fruntea preferințelor tale? Și nu le-am uitat nici pe cele care i-au precedat.

Spre uimirea ei, Simon izbucni în râs.

– Chiar te așteptai să fi dus viață de călugăr în timp ce așteptam momentul potrivit să mă așez la casa mea? Mai ai multe de învățat despre bărbați, scumpa mea.

Jocelyn nu-l mai contrazise. Într-adevăr mai avea multe de învățat. Din multe puncte de vedere Simon rămăsese o enigmă, ca în ziua când venise prima dată să muncească pentru el, o adolescentă stângace care încerca să se acomodeze cu lumea adulților, fără o mamă căreia să-i ceară sfatul. Își dăduse seama el oare cât de grea era viața cu o mamă vitregă, oricât de cumsecade ar fi fost aceasta? Poate că da, căci altfel slujba care i se oferise n-ar fi picat tocmai la țanc.

Îl studie pe Simon care fuma privind râul strălucind în lumina reflectată de casele de pe mal. Simțindu-i privirea, el se întoarse și-i zâmbi:

– Ți-ai terminat cafeaua? Ce hotărăști? Ne oprim aici sau mergem mai departe într-un loc drăguț la vreo cincizeci de mile spre nord, să dormim acolo?

Se părea că Simon uitase discuția anterioară, dar era sigură că, la o dată viitoare, îi va pune totul pe tapet.

– Hai să mergem. După o asemenea masă încă n-am chef să mă culc. M-am înviorat.

– Sunt bucuros că te simți mai bine. Păreai obosită când am ajuns aici.

În drum spre mașină, Jocelyn se gândi că a trăi cu Simon era ca și cum ai trăi sub un microscop… Nu-i scăpa nimic.

Locul unde ajunseră era mai mult decât drăguț. Simon o lăsă la un bar cochet, în timp ce el se interesă de camere. Curând, ea intră în vorbă cu un domn bătrân, așezat într-un loc privilegiat lângă cămin, care acum avea, în loc de foc, ghivece cu flori. Simon păru amuzat când Jocelyn îl prezentă ca „soțul meu“ și bătrânul, bucuros că i s-a mărit auditoriul, acceptă cu bucurie un păhăruț.

Când o veche cunoștință a domnului se opri să vorbească puțin cu acesta, Simon îi șopti la ureche:

– Hai, spune noapte bună admiratorului tău, ca să nu adormi pe scaun.

– Chiar mi-e somn, recunoscu Jocelyn.

Spuse noapte bună tovarășului lor și începură să urce scările. Când ajunseră la etaj, Simon spuse:

– Bătrânul a prins drag de tine. Nu este bine să te las singură.

– Mă flatezi, replică Jocelyn. Cred că perspectiva unei băuturi gratis era mult mai irezistibilă decât sexapilul meu… apoi când Simon deschise ușa camerei, exclamă: excelent, avem un pat dublu!

Simon lăsă jos bagajele, fără a părea surprins.

– Și o saltea foarte confortabilă, slavă Domnului.

– Ai mai fost aici. Era o constatare mai mult decât o întrebare și văzându-l pe Simon că încuviințează, întrebă cu asprime: singur?

Simon o privi cu curiozitate.

– Cred că glumești, fată dragă.

Ea își întoarse capul, conștientă că ar fi trebuit să se aștepte la un astfel de răspuns. Brusc, o prinse de bărbie până când privirile lor se întâlniră.

– Cu mama, îi explică el, ciupind-o ușor de obraz, înainte de a-i da drumul. Baia este imediat în dreapta. Du-te tu întâi.

Tăcută, Jocelyn își scoase cămașa de noapte, halatul și papucii și intră în baie. Când se întoarse peste treizeci de minute, Simon era așezat în unicul fotoliu și se uita la niște documente. Își ridică privirea când își scoase halatul ca să se urce în pat.

– În cămășuța asta, îți lipsește doar o bonetă ca să pari venită din lumea lui David Copperfield. Îți stă bine, termină el.

Când se urcă în pat, Jocelyn nu-și putu alunga o senzație de plăcere față de neașteptatul compliment. În ciuda stilului retro, cămașa de noapte albastră, brodată cu dantelă albă, fusese una dintre extravagațele ei, pe care o cumpărase într-o pauză de prânz, fiindcă de obicei nu purta decât pijamale.

Se trezi a doua zi dimineață cu o tresărire neobișnuită, la ciripitul păsărelelor. Stătu întinsă câteva minute, încercând să se orienteze, apoi deschizând ochii, recunoscu decorul. Deșteptătorul arăta șapte treizeci, ceea ce însemna că urma să vină ceaiul.

Trează complet, nu rezistă ocaziei de a-l studia pe Simon, care dormea… Lăsă să-i alunece privirea peste fruntea bronzată, sprâncenele negre, genele dese, nasul drept și gura fermă.

Aici, privirea îi întârzie. Aceste buze îi dăduseră ordine, îi făcuseră morală, chiar îi stârniseră simțurile și totuși nu reușea să-l înțeleagă pe proprietarul lor. Dintr-o dată, tresări când unul dintre colțurile gurii se mișcă și el murmură:

– Hai, sărută-mă dacă vrei.

Fusese atât de adâncită, încât nu observase că o privise printre pleoape. Era pe cale să-l anunțe că nu juca cinstit, când o ciocănitură în ușă o făcu să-și ascundă capul în pernă și să se prefacă adormită. Simon mulțumi servitoarei care adusese tava cu ceai.

– Lașo! Ți-a fost frică să nu creadă că suntem o pereche în luna de miere dacă ne găsește sărutându-ne? Să-ți fie rușine! Credeam că ai mai mult curaj.

– Încetează cu gluma! Toarnă ceaiul. Este rândul tău, nu al meu.

– Da, ție ți-ar tremura mâinile s-o faci cum trebuie.

Simon se supuse ordinului ei, dar ca de obicei avusese ultimul cuvânt, se gândi Jocelyn posomorâtă. Ce inhibată mai era! Într-o situație similară, Candidei nu i-ar fi păsat dacă întreg personalul hotelului ar fi surprins-o sărutându-l pe Simon.

Luară micul dejun pe îndelete și făcură o plimbare înainte de a-și continua călătoria.

– Pe autostradă sau pe un drum lateral? întrebă el înainte de a porni motorul. Oricum, nu suntem așteptați până târziu după-amiază, așa că o vom lua pe drum. Este o zi prea frumoasă ca să ratăm acest peisaj frumos, deși la fel de frumos este peisajul și la Lantorwyn. Ai mai stat la Pendletoni înainte?

Jocelyn scutură din cap și scoase harta.

– O să-ți placă, vorbi în continuare Simon. Tatăl lui Pablo nu prea iese, dar se pricepe la lumea afacerilor… Apoi, ca să răspundă la privirea ei întrebătoare… A avut poliomelită, nu știai?

– Angie nu mi-a spus.

– Probabil fiindcă după câteva minute în compania lui Julius Pendleton uiți de infirmitatea lui. Mă mir că nu ți-a spus Angie, fiindcă salvându-l pe tatăl lui Pablo de la un accident, când i s-au defectat frânele de la scaunul cu rotile, a stat în Wales și s-a îndrăgostit. Pablo era un celibatar convins, dar până la urmă, toți ne punem pirostriile pe cap. Îi aruncă o privire glumeață cu coada ochiului și continuă… Hai, navigatorule. Pe unde o luăm?

– N-am putea merge pe la Ludlow? Întotdeauna am vrut să văd castelul.

– Dorința ta este ordin pentru mine.

Jocelyn îi indică de pe hartă drumul pe care trebuia să-l urmeze și ajunseră la castel. Fu una dintre cele mai fericite zile, fiindcă dispoziția lui relaxantă i se comunică și ei. Flecărea fără încetare, de parcă niciodată nu i-ar fi fost frică de el. El îi calmase intenționat temerile sau plutea ceva deosebit în aer? Barierele dintre ei dispăruseră, chiar dacă numai temporar.

Vizitară ruinele a ceea ce fusese una dintre cele mai vestite fortărețe și Jocelyn se trezi vorbind fără restricții în timp ce Simon o încuraja să-și expună punctele de vedere, chiar să-l contrazică. Stând în soare, în mijlocul fostei capele, ea aminti de regii care trecuseră pe acolo. Când se opri cu ochii încă visători, Simon chicoti și o mângâie pe obraz.

– Ce romantică ești! Capul îți este plin de povești. Viața era probabil mult mai dură decât în zilele noastre. Ți-a trecut vreodată prin cap, scumpa mea regină a poveștilor, cum trebuie să fi fost traiul fără canalizare, spălătorii și detergenți? Gândește-te că oricine, rege sau sărac, avea de obicei trei tipuri de păduchi pe corp.

– Simon! Nu poți vorbi serios? îl admonestă ea cu ochii măriți.

– Îmi pare rău că-ți distrug iluziile, spuse el aplecându-se și sărutându-i buzele. În fond, nu vor ști niciodată ce au ratat.

O luă de mână drept consolare și o conduse către mașină.

După o oprire scurtă pentru ceai, ajunseră la casa familiei Pendleton la cinci și jumătate. Imediat fură copleșiți de atmosfera caldă de familie. Se aflau acolo fratele lui Pablo, tatăl, mama lui vitregă și vechiul șef al lui Angie împreună cu soția, care veniseră să asiste la botez. Toți se strânseseră într-o cameră însorită ce dădea spre grădină și după ce se făcură prezentările, Jocelyn se trezi stând lângă Bron Pendleton care o studia cu ochii căprui, blânzi și strălucitori.

Era imposibil să nu te simți ca acasă sub acea privire prietenoasă și în curând flecăreau ca niște vechi cunoștințe. Jocelyn constată cu surprindere că Bron mama vitregă a lui Pablo, nu auzise de Wadebridge. Auzind, Pablo veni și se sprijini de spătarul canapelei pe care stăteau amândouă.

– Jocelyn, să știi că Bron consideră lumea modei foarte frivolă. Tolerează interesul meu pentru ea pentru că ocazional fac și lucruri mult mai serioase.

– Sigur că este frivolă, spuse Bron indignată, deși ochii-i zâmbeau când îi întâlni pe ai lui Pablo. Cum își pot fetele pierde timpul funcționând ca niște cuiere și cu fețele date cu kilograme de creme și pudră?

– Există fete fără alte ambiții decât a îmbrăca ultimele creații ale modei și dacă este posibil să apară pe coperta unei reviste. Nu-i așa? apelă el la Jocelyn.

– Mi-e teamă că da, recunoscu Jocelyn în timp ce Bron scutura din cap. Dar nu sunt toate atât de proaste cum insinuează Pablo, iar unele dintre ele sunt atât de frumoase încât este o plăcere să le privești.

Bron încă nu părea convinsă și Pablo râse.

– Jocelyn, nu-ți mai răci gura de pomană. N-o s-o convingi niciodată că noi nu le îndreptăm pe fetele inocente spre drumul pierzaniei. Bron, drăguța de ea, ar vrea să vadă orice fată sub douăzeci și cinci de ani cu o diplomă de soră medicală sau alt certificat asemănător.

– Să nu crezi ce spune. Hai, draga mea, să-ți arăt camera înainte de cină. De obicei coborâm la ora șapte, spuse Bron ridicându-se în picioare.

Ca la un semnal, se ridicară și ceilalți pentru a urca în camerele lor. Angie, după ce se uită la ceas, spuse:

– Doamne, cât este ora! Cred că Philip moare de foame! și se îndreptă spre ușă.

– Pariez că va descoperi în curând că fiul nostru nu mai încape în pătuț chicoti Pablo. De când a venit nu face decât să sugă și să doarmă. Trebuie să fie aerul din Wales.

Înainte s-o conducă în cameră, Bron o duse pe Jocelyn să vadă bebelușul. Năsucul ca un nasture, obrajii roz și smocul de păr negru din vârful capului, o făcură pe aceasta să i se strângă inima. Deși nu discutase niciodată despre un copil cu Simon, știa că singurul copil al acestuia era doar agenția. Probabil că nu va simți niciodată plăcerea de a ține un fiu sau o fiică în brațe. Se străduí să zâmbească:

– Este adorabil, Angie. A mai crescut de când l-am văzut ultima oară.

Bron o conduse pe Jocelyn la un dormitor situat la capătul parterului, spunându-i:

– Baia este la ușa următoare. Dacă aș fi în locul tău, m-aș folosi de ea înainte să vină bărbații. Spune-mi dacă ai nevoie de ceva, eu mă duc să văd de mâncare.

Plecă înainte ca Jocelyn să-i fi putut mulțumi.

Desfăcea valizele când se deschise ușa și intră Simon. Ochii lui sclipiră când văzu patul duplu.

– Se pare că acesta este weekendul nostru de „apropiere", nu crezi? Poate că ar trebui să aruncăm paturile separate de acasă.

Simon nu aștepta nici un răspuns. Se duse la fereastră și se uită afară.

– Este frumos aici, dar aș înnebuni de atâta liniște și pace. Orașul mă atrage mai mult.

Părea gânditor când Jocelyn veni lângă el, privind mai întâi pe fereastră, apoi la fața lui.

– Ai fi atât de fericit la Londra dacă n-ai ști că te așteaptă toate acestea undeva? arătă ea spre câmpiile înverzite și dealurile din depărtare.

Simon continuă să se uite pe geam câteva minute înainte de a răspunde.

– Pentru bărbați, depinde de locul unde se află persoana iubită. O căsuță la țară, o mansardă în oraș, sunt amândouă paradisul dacă femeia aleasă se află și ea acolo.

Jocelyn se întoarse, nevrând ca el să vadă cât o dureau aceste vorbe. Candida, bineînțeles. Candida era în oraș, așa că Simon n-ar suporta să stea la țară, deși camera ei din luxosul hotel din Londra nu putea fi comparată cu o mansardă.

– Masa este la ora șapte, spuse Jocelyn când reuși să-și stăpânească buzele care-i tremurau. Ar trebui să ne grăbim. Baia este liberă.

Se îmbrăcă cu grijă, fardându-se mai puțin ca de obicei fiindcă lui Bron Pendleton nu-i plăcea artificialitatea. Se pare că efortul ei nu trecu neobservat, fiindcă Angie îi spuse, când se adunară cu toții în salon pentru un păhărel:

– Îmi place rochia ta, Jo. De unde ai luat-o?

Rochia în chestiune era de culoarea piersicii și fusese cumpărată chiar înainte de nuntă. Încrețindu-și nasul, răspunse în șoaptă:

– De unde îmi iau toate lucrurile – de la un prieten al mamei lui Simon. Câteodată simt că mă cuprinde furia dar m-am obișnuit să fac ce mi se spune.

– Indiferent de unde le iei, hainele tale arată întotdeauna grozav și această culoare te prinde în mod special. Trebuie să-mi dai adresa, deși unde vom fi eu și Pablo în următoarele luni, blugii vor fi mult mai folositori.

– Ce vrei să spui? întrebă Jocelyn surprinsă.

– Pablo o să anunțe după cină. Acum când belelușul este bine dezvoltat, urmează să închidă studioul și să plecăm într-o excursie în jurul lumii. El va fotografia imagini care n-au mai fost prinse pe peliculă și la întoarcere apartamentul va fi gata recondiționat și ne vom putea instala, iar totul va apare într-o carte pe care o va scrie Pablo.

– Cum te vei descurca având un copil atât de mic? Nu este riscant?

– Doctorii spun că nu, mai greu va fi s-o convingem pe Bron, ea i-a crescut pe băieți, așa că-i privește pe Pablo și Gordon ca pe proprii ei fii.

În timp ce stăteau la masă și se delectau cu mâncarea pregătită de Bron, Pablo se uită la comeseni și anunță:

– Aceasta va fi ultima dată când ne întrunim în familie pentru un timp, așa că Angie și cu mine suntem bucuroși că ați venit la botez.

– Adică de ce? întrebă Julius Pendleton.

Pablo se întoarse spre mama lui vitregă și zâmbi.

– Știu că nu ți-a plăcut niciodată cum îmi câștig traiul. Am ținut cont de sfatul tău și când ne vei auzi planurile, sunt sigur că vei fi

de acord cu ceea ce ne propunem să facem. Închid studioul pentru un an, timp în care Angie, Philip și cu mine facem o excursie în jurul lumii. Vom fi plecați douăsprezece luni, dacă nu mai mult.

– Doar nu vrei să spui că iei și… spuse Bron, dar nu mai continuă când îl văzu pe tatăl lui Pablo că se încruntă, spunând:

– O idee splendidă. Dacă n-aș fi imobilizat în acest scaun cu rotile, Bron și cu mine am veni și noi. Unde aveți de gând să mergeți?

– Pentru început în Mexic, explică Pablo plin de entuziasm. După care unde vom vedea cu ochii și ni se va părea interesant de fotografiat, termină el, mai puțin imperturbabil ca de obicei.

Simon se uită la Jocelyn și simți o provocare în vocea lui când acesta anunță:

– Jocelyn și cu mine n-am avut o lună de miere adevărată. Ce-ați spune dacă am veni și noi în Mexic, după ce lucrurile s-ar mai liniști la agenție?

Toți începură să râdă când Angie și Pablo declarară că vor face pe păzitorii însurățeilor, iar când râsetele se potoliră, spre ușurarea Jocelynei subiectul nu mai fu abordat.

După cafele, Pablo propuse o plimbare, dar Angie îl refuză, pretinzând că bebelușul trebuia să fie hrănit.

Dintre toți, doar Simon se ridică și întinse o mână autoritară către Jocelyn.

– Hai, draga mea, să ne plimbăm cu Pablo. O gură de aer proaspăt ne va face bine la amândoi.

Ce drăgăstos părea, își zise Jocelyn oftând, când se duse în grădină, mână în mână cu Simon. Se opriră involuntar în pragul ușii. O lună mare, ca în decorurile de la Hollywood, lumina

grădina, argintând florile și tufișurile. În această tăcere se auzea doar murmurul izvorașului din fundul grădinii și, accidental, un fâlfâit de aripi de pasăre de noapte.

– Cât mi-aș dori să pot picta asta! oftă Pablo.

Jocelyn se întoarse să-i cerceteze fața. În lumina lunii, sângele spaniol pe care-l moștenise de la mama lui moartă, îl făcea să pară și mai brunet. Apoi Pablo spuse că vroia să-i dea o mână de ajutor lui Angie și se retrase în casă.

Jocelyn își simți degetele amorțite în mâna lui Simon. Le trase și Simon îi dădu drumul ca să-i cuprindă mijlocul și s-o conducă de-a lungul potecii și s-o așeze cu nu prea mare blândețe pe banca de lângă izvoraș.

– Pentru o clipă, am crezut că o să te întorci cu Pablo în casă. Și nu mi-ai răspuns în nici un fel când am sugerat o lună de miere în Mexic. Nu crezi c-ai fi putut spune „ar fi drăguț, dragule"? sau măcar să schițezi un zâmbet de afecțiune?

Jocelyn își dădu seama că tovarășul tolerant din acea după-amiază dispăruse, locul lui fiind luat de un bărbat aspru și necruțător.

– Angie avea dreptate, această rochie îți stă bine.

O trase spre el și se aplecă să-i sărute pielea de pe gât. Ea se încordă, știind prea bine răspunsul trupului ei în cazul în care Simon continua s-o sărute. Când buzele lui se urcară să-i acopere fața cu sărutări, simți că se topește și trupul i se înfierbântă.

Dar în gesturile lui Simon nu exista tandrețe și buzele lui erau dure și autoritare, așa că în cele din urmă se sprijini de el, lipsită complet de rezistență. El vroia să-i dea o lecție, fiindcă nu-și ridică fața până când Jocelyn, cu buzele mușcate, protestă.

– Dacă ne vede cineva din casă, spuse el cu cruzime, trebuie să nu mai aibă nici o îndoială. Mulțumesc, draga mea, pentru un interludiu foarte plăcut.

Insulta nemeritată îi insuflă curaj și acționă impulsiv. Îi trase o palmă lui Simon și aștepă îngrozită urmarea.

Dar privindu-i fața, observă că expresia lui se schimbase. Nu se vedea nici urmă de furie în el. Ba chiar o ajută să-și îndrepte rochia și să încheie un nasture care se desfăcuse în timpul luptei. O ajută să se ridice în picioare.

– Îmi pare rău, spuse el. Promit să nu mă mai comport așa.

Când se întoarseră în casă Jocelynei i se păru că prăpastia dintre ei se adâncise. Și nu numai din vina lui, recunoștea în sinea ei.

Ajunsă în dormitor, Jocelyn se retrase în baie, unde își plânse toate lacrimile pe care nu le putuse vărsa în grădină, dorindu-și din toată inima să fi știut cum să se poarte cu imprevizibilul ei soț.

Mult timp după ce Simon se urcase în pat, stătu în fața oglinzii, periindu-și părul. Fu surprinsă să constate că el o privea îngrijorat. Chiar dacă făcea pe indiferentul, nu era atât de nepăsător pe cât părea.

Se strecură și ea în pat cu inima grea. Sperase că departe de treburile lui și de Candida, în mijlocul acestei familii, ar fi ajuns amândoi să se înțeleagă mai bine.

Încă o dată, acest bărbat enigmatic o uimi când întinse brațele și o trase lângă el, șoptindu-i:

– Dormi, nășico. Mâine va fi o zi mare.

Capitolul 6

Fu o zi mare, așa cum prezisese Simon și una foarte ocupată. Ceremonia urma să aibă loc în biserica satului la ora trei și toată dimineața, Jocelyn și Babs Beakis stătură în bucătărie s-o ajute pe Bron să prepare mâncarea pentru bufetul la care prietenii și rudele veneau după biserică, să închine în sănătatea copilului. La prânz, toți se uitau spre cer să vadă dacă se înseninează. Spre disperarea lui Angie, vremea frumoasă părea să se fi dus, fiindcă toți se treziseră dimineața cu ploaia bătând în geamuri.

Dar după ce mâncară, soarele începu din nou să strălucească și la ora la care se duseră la biserică, totul se uscase în jur. Jocelyn, purtând o rochie verde ca smaraldul și o pălărie de aceeași culoare, garnisită cu trandafiri din mătase, nici nu știa ce drăguță era când Angie îi dădu în brațe copilul adormit. Cu ochii închiși, îmbrăcat în roba de dantelă pentru botez, arăta ca un îngeraș, și când Pablo spuse „Atenție", se uită în sus zâmbind, aproape fără să-și dea seama când aparatul de fotografiat îi imortaliză.

– Sper că este doar pentru albumul de familie, spuse ea în șoaptă când Simon o ajută să se urce în mașină.

– Ai un pic de încredere în tine, pisicuțo. Arăți ca un măr gata de a fi cules în rochia asta. Când va crește suficient de mare ca să-și dea seama, Philip va fi foarte mândru de nașa lui. Eu sunt deja.

Acest compliment neașteptat o făcu să tacă tot drumul spre biserică, și în timpul slujbei fu conștientă de ochii lui Simon care o priveau gânditori. Bine că Philip nu se trezise, își spuse Jocelyn, când dădu copilul pastorului, fiindcă atenția ei era distrasă de la ceea ce avea de făcut de privirea lui Simon ori de câte ori se uita în direcția lui. Nu-și dezlipise ochii de la ea în tot timpul botezului.

După terminarea ceremoniei, se întoarseră cu toții acasă și Jocelyn îl înapoie pe finul ei lui Angie.

– Ce bebeluș nemaipomenit, nu-i așa? remarcă Simon întinzându-i o cupă de șampanie. Îmi amintesc că năzdrăvanii lui Susan, au urlat tot timpul slujbei de botez, spuse el ridicându-și paharul. Bron a propus să rămânem peste noapte și să plecăm mâine dimineață devreme. Ce zici? Îl pot anunța pe Neville că vom întârzia o oră sau mai mult.

Jocelyn își plecă ochii, pentru a-și ascunde bucuria. Nu trebuia să-i arate lui Simon încântarea că weekendul nu fusese chiar așa un dezastru cum se temuse. Îl cunoștea destul de bine ca să bănuiască faptul că nu și-ar fi prelungit șederea dacă ar fi fost plictisit.

– Să iau tăcerea ta drept consimțământ? spuse el încet și ea aprobă din cap, bucuroasă că pălăria îi ascundea expresia feței.

Musafirii plecară unul câte unul și Jocelyn se duse la Angie să ajute la dezbrăcarea copilului de îmbrăcămintea pretențioasă de botez. În timp ce împăturea haina copilului, iar Angie îl hrănea, simți o înțepătură de invidie.

– Cheamă-mă dacă ai nevoie de ceva, spuse Jocelyn și plecă în camera ei.

Se trânti pe un scăunel și-și studie trăsăturile în oglindă. Știi că indivia este unul dintre cele șapte păcate? își spuse ea. Cum ți-ai așternut așa o să dormi, de ce te mai văicărești? A avea un copil ar complica și mai tare lucrurile.

Își rimela genele când Simon intră în cameră.

– Ai terminat pe ziua de azi cu adorarea copilului? întrebă el caustic. Slavă Domnului! N-aș fi suportat mai mult. Voi femeile nu mai știți ce să faceți când vedeți un bebeluș.

– Ce dezgustător ești față de plăcerile și neplăcerile celorlalți oameni! Cine-ți dă dreptul să stai ca Zeus din Olimp și să ne judeci pe noi muritorii cu atâta intoleranță? răbufni ea.

Dar Simon nu păru impresionat de această ieșire. Întins pe pat cu mâinile sub cap, spuse amuzat:

– Ești foarte drăguță, când ești furioasă. Știai?

Ea se întoarse spre oglindă, fierbând de furie în tăcere. Fu surprinsă, totuși, când el o întrebă:

– Cred că nu te-ai supărat, pisicuțo, așa-i? Se ridică în picioare și veni lângă ea s-o studieze… Ba cred că ești supărată. N-am vrut să te înfurii. Vorbind de copii, Philip este acceptabil.

– Sunt sigură că Angie și Pablo vor fi onorați să-ți audă părerea. Pe mine nu este nevoie să mă scutești de adevărata ta opinie.

Zâmbetul se stinse din ochii lui Simon, dar încă o ținea cu fața spre el.

– Se pare că am atins o coardă sensibilă. Îmi pare rău, dar trebuie să știi cum sunt eu în aceste zile. Trebuie să mă iei așa cum sunt, să mă suporți cu ieșirile mele cu tot.

Furia dispăru de pe fața Jocelynei, care simți că se înmoaie când el se aplecă și o sărută pe frunte.

– Nu vreau să-ți distrug fardul. Termină-ți machiajul. Venisem doar să-ți spun că Bron a pus masa, deși nu știu de ce mai era nevoie, fiindcă am mâncat toată după-amiaza.

Dacă Jocelyn nu l-ar fi cunoscut, ar fi spus că în tonul lui era o umbră de regret.

Imediat ce cina se termină, Baril și Babs Beakis spuseseră la revedere, iar după aceea familia Julius Pendleton își exprimă dorința de a juca bridge, iar Simon, Gordon Pendleton și Bron i se alăturaseră în jurul mesei de cărți.

– Se vor bucura mai tare dacă nu ne aud vorbind, șopti Angie la urechea Jocelynei. Hai să mergem în studioul lui Pablo. Ne facem o cafea și putem flecări după pofta inimii.

Pablo se ridică și le conduse prin grădină spre hambarul pe care-l folosea doar el. După ce inspectară fotografiile care atârnau pe pereți, băură cafea și vorbiră despre excursia în jurul lumii. Când se întoarseră în casă, jocul de bridge se terminase.

– Cine a câștigat? îl întrebă Angie pe socrul ei, care o privi cu afecțiune.

– Simon și cu mine i-am bătut de i-am rupt. Bron și Gordon n-au avut nici o șansă.

– Nu-i greu să pierzi când o ai pe Bron parteneră, râse Pablo, iar mama lui vitregă îi dădu o palmă în glumă. Nu se gândește decât la ce va găti mâine sau la o cafea luată la Oxham.

Jocelyn deschise ochii a doua zi dimineață sub un sărut pe ureche și o șoaptă.

– Este timpul să plecăm.

Ea și Simon își luaseră rămas bun încă de aseară, așa că ieșiră din casă în vârful picioarelor, dar la ușa de la intrare Bron îi aștepta cu un coș de picnic.

– Întotdeauna îi dau lui Julius un ceai la ora șase. M-am gândit c-ar fi mai plăcut să mâncați undeva la iarbă verde, în loc de o cafenea pe drum. Lăsați coșul la Angie și Pablo și mi-l vor aduce ei cumva. Drum bun!

– Ți-a plăcut acest weekend? o întrebă Simon când ajunseră la drum. A fost drăguț din partea lui Bron să ne pregătească un coș pentru picnic, nu-i așa?

Nu așteptă nici un răspuns din partea ei, fiind sigur că ar fi răspuns „da" și-și concentră întreaga atenție asupra drumului.

Îi plăcuse weekendul? se întrebă Jocelyn. Totul era foarte amestecat – fuseseră momente când crezuse în sinceritatea complimentelor lui Simon și altele în care se simțise rănită de remarcele lui crude. Era prea sensibilă și putea fi ușor rănită de sarcasm sau critici aspre.

Cel puțin n-o menționase pe Candida și nu luase legătura cu ea. Dacă aveau o relație, Simon era foarte discret. Poate că ar fi trebuit să fie recunoscătoare că nu-și afișa legătura. Dintr-o dată, își dădu seama că Simon o întrebase ceva și-l privi nedumerită.

– Ești cu gândul departe… Unde vrei să oprim?

– Unde hotărăști tu, nu prea mi-e foame, dar aș bea o cafea.

Simon opri puțin mai departe, în mijlocul unei pajiști. Când deschise termosul cu cafea și-și turnară în cești, Simon o întrebă:

– Ce-ai făcut cu gemenele pe care le-ai intervievat vinerea trecută, le-ai înscris la școala de manechine?

Jocelyn îl privi mirată.

– Da, încep astăzi. Dar cum ai aflat?

Simon zâmbi ironic.

– Nu te-am controlat, n-avea grijă! S-a întâmplat să le văd la recepție. O să ai necazuri cu ele dacă nu le diferențiezi.

– Dar sunt fete atât de drăguțe. Nu văd ce le-ar împiedica să participe la reclame comerciale. Sunt atât de asemănătoare încât cu greu le deosebești.

– Tocmai asta este, spuse Simon, și este clar că și ele detestă acest lucru. Ascultă sfatul meu, pune-le în clase diferite și spune-i lui Carl să le coafeze diferit, iar Deliei să le facă machiaje neasemănătoare.

– Dar știi că machiajele se aplică funcție de piele și a lor este identică.

– Fă cum vrei, bombăni Simon mușcând dintr-un măr. Dar să nu vii la mine să te plângi mai târziu.

El porni mașina și conduse în tăcere în următoarea oră, în timp ce Jocelyn stătea nefericită gândindu-se că încă o dată nu se ridicase la înălțimea standardelor lui. Acum își dădea seama că și în timpul interviului gemenele nu se priviseră deloc, deși fuseseră politicoase și bine crescute. Asta însemna că nu erau mulțumite de asemănarea lor prea evidentă.

Fu o dimineață plină, dar Jocelyn își făcu timp să-i vorbească Deliei despre machiarea diferită a gemenelor. Mai târziu, în pauza de prânz, când aranjase cu Carl să se șamponeze, îi ceru și acestuia părerea.

– N-avea grijă, Jo. După ce voi termina, nu se vor mai recunoaște una pe alta. Trimite-le la mine în această după-amiază, am chef de experimente.

Jocelyn închise ochii când se așeză sub casca de uscat, întrebându-se dacă Simon va fi încântat că-i urmase recomandarea pe care i-o făcuse dimineață în mașină.

Dar când se duse în biroul lui acesta era gol. Se întâlni în prag cu Gwenda care se întorcea de la masă.

– Îl cauți pe Simon? A plecat imediat după ce și-a citit corespondența. I-a telefonat Candida Melbaurne. Neville s-a ocupat de telefoanele lui. Credeam că știi.

– Nu, am fost și eu foarte ocupată. Dă-mi un semnal când revine.

Se întoarse în biroul ei și se uită nefericită pe fereastră. Își făcea degeaba speranțe! Candida nu trebuia decât să miște din deget ca Simon să alerge, mai ales, într-o dimineață foarte ocupată de luni – neașteptat pentru un bărbat atât de dedicat meseriei sale, care impunea disciplină atât salariaților, cât și lui însuși.

Gwenda o sună pe la jumătatea după-amiezii să-i spună că Simon se întorsese, dar impulsul de a-i povesti ce făcuse cu gemenele, trecuse.

– Nu-l voi deranja, îi spuse ea Gwendei. Oricum, problema s-a rezolvat.

Și acesta era adevărul, își spuse Jocelyn când închise telefonul. Carl îi trimisese gemenele să le vadă transformate și era o reușită. Recomandarea lui Simon fusese respectată, așa că de ce să se mai obosească să-i spună? Sperase s-o bată pe spate? Mă comport ca un cățeluș, rugându-se să fie scărpinat, se gândi ea tristă când Neville intră în biroul ei.

Petrecură restul după-amiezii discutând despre prezentarea unei colecții destinată tinerelor, care trebuia realizată de două fete ce terminaseră de curând școala de modeling.

Jocelyn își strângea lucrurile de pe birou, în acea seară, când Simon își făcu apariția.

– Te deranjează să te duci acasă fără mine? întrebă el, apoi, fără a-i aștepta răspunsul, continuă preocupat: s-ar putea să întârzii puțin. Nu mă aștepta cu cina. Voi veni acasă cât de repede voi putea. Lasă-mi ceva în cuptor.

Jocelyn se strădui să zâmbească.

– Chiar dacă este o salată? glumi ea, dorindu-și să aibă îndrăzneala să-l întrebe unde se duce.

Mai târziu, descoperi că nici Neviile nu știa mai mult decât ea.

– Simon a plecat în grabă. Nu mergeți acasă împreună? întrebă el când ea își încuia sertarele.

– Nu în seara aceasta, răspunse cu o voce lipsită de expresie.

– În acest caz, nu vrei să bem ceva împreună?

– Mulțumesc, dar nu acum. Ne-am trezit azi în zori. Intenționez să fac o baie fierbinte și să mă culc.

Toată lumea plecase când Jocelyn se hotărî să plece și ea. Birourile erau tăcute, așa că soneria telefonului de la recepție o făcu să tresară.

Ridică receptorul și auzi o voce care-l cerea pe Simon. Îi era vag familiară.

– Îmi pare rău, dar a plecat.

– Și Neville Newton? A plecat și el?

Acum, Jocelyn recunoscu vocea.

– Padwyn, tu ești? Sunt Jocelyn. Ce pot face pentru tine?

Răspunsul era surprinzător.

– Presupun că nu știi hotelul unde stă Candida Melbaurne? Știi! Minunat. Uite, Jocelyn, Candida s-a purtat frumos cu mine când am sosit aici. Acum am găsit o cale de a mă recompensa. Vrei s-o suni imediat și să-i spui că am auzit la prânz că Gloria a descoperit și zboară spre Londra mâine? Va înțelege ce vreau să spun.

Jocelyn era uimită de mesajul enigmatic, dar nu era treaba ei.

– Sigur că am să sun. Asta-i tot ce vroiai să-mi spui?

– Da, ea va înțelege imediat, vorbi Padwyn foarte serioasă. Mai este ceva. Ce face Neville?

– Bine, de ce? Ți-e dor de el?

Răspunsul lui Padwyn se pierdu, fiindcă legătura se întrerupse. Când puse receptorul jos ca să caute numărul hotelului, Jocelyn era gânditoare. Linia se întrerupsese sau Padwyn închisese pentru a nu fi nevoită să răspundă la întrebare?

Trebuiră câteva minute ca să fie pusă în legătură cu apartamentul Candidei. Telefonul sună îndelung, după care un bărbat răspunse scurt:

– Alo?

Mâna Jocelynei se mișcă involuntar și puse receptorul în furcă. Era reacția automată la sunetul vocii lui Simon venind din camera Candidei.

Nu mai era cazul să se întrebe ce făcea acolo. Dar de ce impertinența de a răspunde la telefon? Răspunsul era simplu. Era indiferent la opinia oamenilor și nu-i păsa de reputația Candidei. Ce avea oare în loc de inimă? își spuse nervoasă, când trase husa de pe mașina de scris a Annei.

Alese un plic și puse un bilet înăuntru în care-i lăsa un scurt mesaj Candidei, informând-o că o căutase Padwyn și-i ceruse să ia legătura cu ea. Douăzeci de minute mai târziu, se afla la recepția hotelului, dând bacșiș unui comisionar să-i ducă plicul în cameră.

Ascunsă în spatele unei flori ornamentale, așteptă desfășurarea evenimentelor. Zece minute mai târziu, Simon și Candida ieșiră din lift, îndreptându-se în grabă spre un taxi care-i aștepta. Simon arăta țeapăn și Candida, cu un guler imens de vulpe la mantoul de seară, părea să se ascundă în spatele gulerului dorind să ajungă cât mai repede în mașină.

Jocelyn ieși afară, urmărind mașina care dispărea în trafic. Cel puțin nu mai exista nici urmă de dubiu. Indiferent ce se petrecea, Simon și Candida erau împreună.

Telefonul suna când introduse cheia în broasca ușii de acasă și când se duse să ridice receptorul o auzi pe Janey:

– Ești singură, Jo? Slavă Domnului că te-am găsit în cele din urmă!

– Da, Simon este plecat. Despre ce este vorba?

– Nimic alarmant, dar îl am pe Alan aici. Poți să vii? Și, Jo, ia niște bani.

– Iarăși? Cât este ora?

– Dacă vrei să prindă trenul spre nord noaptea aceasta, nu mai sta pe gânduri și vino încoace.

Jocelyn își luă din sertar banii pe care-i ținea acolo pentru cheltuielile zilnice și luă un taxi. Când urcă scările spre apartamentul pe care-l împărțise atâta timp cu Janey, i se păru că timpul se întorsese înapoi.

Ușa fu deschisă nu de către Janey, ci de un tânăr care arăta de parcă scăpase dintr-un meci de box și, intrând în camera de zi, găsi un alt tânăr, mai înalt și solid decât primul, dar care semăna uimitor cu namila care-i deschisese. Alan stătea întins pe sofa, cu Janey aplecată deasupra lui, văicărindu-se:

– Nu! Oprește-te, Janey, mă doare!

Când Janey se îndreptă și Jocelyn își văzu fratele, scoase un țipăt de groază.

Janey îl dezbrăcase până la brâu și tot bustul era acoperit de vânătăi și plasturi. Un ochi îi era roșu sângeriu.

– Ce s-a întâmplat? întrebă sora lui îngrijorată.

– A fost împins pe scări la o întâlnire atletică între universități. Nu-i nimic grav, explică Janey punând dopul la sticluța de spirt pe care o ținea în mână. John și James l-au luat și l-au adus aici, fiindcă Alan se temea de reacția lui Simon dacă l-ar fi văzut. Ghinionul lor

este că biletele de întoarcere erau la antrenor și la această oră trebuia să fi plecat cu întreaga echipă cu autobuzul. Poate poți să-i ajuți să se întoarcă noaptea asta cu trenul.

Jocelyn își deschise poșeta în tăcere și luând toți banii pe care-i avea la ea, îi întinse tânărului care stătea lângă ea.

– Vă mulțumesc ție și fratelui tău că l-ați ajutat pe Alan. Nu-i nevoie să-mi dați banii înapoi. Și așa vă sunt foarte recunoscătoare.

Tânărul se înroși ca un băiețel și puse banii în buzunar.

– Era o excursie organizată de colegiu și nu ne-am luat bani la noi, de aceea am apelat la dumneavoastră. Acum, în timp ce James și cu mine căutăm un taxi, puteți să-l îmbrăcați pe Alan și să-l coborâți la parter? Ne este teamă să nu scăpăm trenul.

Alan mormăi tot felul de scuze, întrerupte de văicăreli când Jocelyn și Janey îl îmbrăcară și-l duseră la parter. După plecarea băieților, Janey o invită pe prietena ei la o cafea.

– Nu ești îngrijorată, sper, din cauza lui Alan? Dar ce-i cu tine, ești cam palidă, remarcă Janey.

– Când ai telefonat, tocmai mă pregăteam să mănânc. Am mâncat doar un corn și o cafea la prânz, râse Jocelyn nesigură.

– Nu-i de mirare că ești palidă! Trebuie să fii leșinată de foame. Sincer, Jo, de ce n-ai grijă să mănânci? Unde este Simon? Nu te controlează să mănânci măcar o dată pe zi cum trebuie?

– Nu trebuie învinuit Simon. De obicei, mâncăm când ajungem acasă. Dar în seara aceasta a trebuit să iasă și eu am ajuns târziu.

Janey se îndreptă spre bucătărie.

– Am încercat de mai multe ori la telefon până am dat de tine. Te-am căutat chiar și la birou… O privi gânditoare când Jocelyn își trase un scaun și se așeză la masa de bucătărie… Hei, Jo? Ce te frământă? N-ai acea strălucire care le caracterizează pe tinerele căsătorite. Este totul în regulă între Simon și tine?

Simpatia din vocea lui Janey o făcu pe Jocelyn să izbucnească în plâns. Janey trase tigaia pentru omletă la o parte și o înconjură pe prietena ei cu brațele.

– Hai, plângi! Îți va face bine. Este cel mai bun mijloc de a te ușura.

Jocelyn își suflă nasul.

– Îmi pare rău, se scuză ea, dar am avut o zi grea și povestea cu Alan a pus capac… Evitând întrebarea despre Simon, adăugă: mi-ai promis că-mi dai de mâncare. Vrei să pregătesc eu omleta?

– Nu, o pregătesc eu. Du-te și adu de băut. Cred că este o sticlă în bufet.

Când Jocelyn se întoarse cu paharele și sticla, Janey pusese masa și în mijlocul ei trona o omletă imensă. Ea împărți omleta în două și puse jumătate din porție în fața Jocelynei, apoi se așeză pe scaunul ei și gustă din pahar, strâmbându-se.

– I-am spus lui George că sticla era prea ieftină ca să fie bună. Totuși, este mai bine decât nimic.

– Și unde este această mândrie a medicinii? întrebă Jocelyn. Mă așteptam să fie cu tine când ești liberă.

– A trebuit să țină locul cuiva care s-a îmbolnăvit. Luasem și bilete la teatru, dar le-am dat unei colege de salon.

– Când va fi liber într-o seară, poate îl vei aduce la noi la cină. Când lansă invitația, Jocelyn se întrebă dacă era înțelept să facă o astfel de propunere fiindcă, după cum evoluau lucrurile, nu știa dacă Simon va mai fi seara acasă.

Când ajunse acasă, el stătea în salon și o urmări într-o tăcere enervantă când traversă încăperea. Aștepta o explicație pentru absența ei și Jocelyn bâigui:

– M-am dus s-o văd pe Janey, spuse ea revoltându-se în sinea ei că îi ținea cont de plecări, mai ales că el nu se sfia să plece când dorea.

– Ai mâncat? spuse el și-și desfăcu ziarul. Pari obosită. Du-te în pat. O să-ți aduc o băutură caldă înainte de culcare.

Oare ce era în mintea lui? Atitudinea lui era foarte contradictorie, când era sever, când se oferea s-o cocoloșească de parcă ar fi fost un unchi cumsecade.

Dar n-avea nimic dintr-un unchi când veni cu un păhăruț de whisky și o cană de lapte cald și se așeză pe marginea patului ei.

– Știi că arăți de cincisprezece ani cu părul încrețit de la aburii dușului și în toaletă puritană de noapte? întrebă el zâmbind ușor.

Jocelyn își trecu o mână prin păr și-și privi vechea pijama de bumbac pe care o scosese din dulap, în ciuda cămășilor de noapte mult mai elegante pe care i le alesese mama lui Simon. Nu și-o putea imagina pe Candida Melbaurne într-o astfel de îmbrăcăminte și pentru Simon trebuie să fie o dezamăgire să se întoarcă acasă la o ființă atât de anostă ca ea. În general, mama lui Simon se străduise să-i schimbe înfățișarea, dar în sinea ei Jocelyn se simțea aceeași fată timidă și naivă care fusese cu cinci ani în urmă.

– De ce te-ai dus la Janey? Credeam că după trezirea dis-de-dimineață și ziua obositoare de la birou abia așteptai să te odihnești, spuse Simon când ea duse paharul la gură.

Deci asta era! Trebuia să știe neapărat ce făcuse. În orice caz, n-avea de gând să pomenească numele lui Alan.

– A sunat Janey. Era ziua ei liberă și George era de serviciu.

– George? Oh, da, ultimul ei adorator.

Simon se ridică și începu să se dezbrace. Când își scoase cravata, râse pe neașteptate.

– Apropo, te felicit că ai ținut seama de sfatul meu. Ai făcut o treabă bună. Abia le-am cunoscut când au ieșit din salon.

Pentru că Jocelyn îl privea nedumerită, Simon îi explică:

– Gemenele. Ți-amintești că ți-am spus să le diferențiezi.

Pe fața ei apăru un zâmbet de ușurare și răspunse relaxată:

– Deși nu știam ce o să poată face Carl. Când am văzut una dintre gemene cu păr blond și creț și pe cealaltă cu păr roșcat, lins, a trebuit să mă uit de două ori ca să le recunosc. Mulțumesc că mi-ai deschis ochii.

– N-ai pentru ce. Nu fiecare bărbat are norocul să aibă o nevastă isteață care să accepte un sfat fără să protesteze. Și să mai și admită că n-a avut dreptate.

Isteață, se gândi Jocelyn, când își goli paharul și se cuibări pe perne. Cine vrea să i se spună că este isteață? Când Simon se întoarse de la baie, se prefăcu adormită și nu răspunse când el se aplecă deasupra patului să-i șoptească:

– Noapte bună.

El mai adăugase ceva după noapte bună, dar atât de încet încât nu-l putuse auzi. Fusese cumva „noapte bună, iubito"? Era imposibil, își zise ea, fiind convinsă că auzul o înșelase, având capul înfundat în pernă.

Săptămâna trecu în zbor. Simon absentă inexplicabil în câteva ocazii și într-o seară, când Neville veni s-o informeze despre prezentarea pe care o aveau de făcut în curând, întrebă dacă știe unde se află Simon, pentru că trebuia să vadă împreună casa unde urma să aibă loc evenimentul.

– Habar n-am.

Pentru nimic în lume nu i-ar fi spus că Simon poate fi găsit foarte ușor. Trebuia să fie undeva unde era și Candida.

Chiar în acel moment, obiectul gândurilor intră pe neașteptate în birou.

– Ce vorbiți atât de serios?

Neville, după ce privi fața impasibilă a Jocelynei, începu să-i explice despre vizionarea casei unde se va desfășura prezentarea.

– Aranjează să mergem acolo toți trei mâine. Apropo, am uitat să-ți spun că-l interesează și pe Benis.

Simon era de nerecunoscut dacă putuse să uite ceva, se gândi Jocelyn. El care era ca un computer și atent cu cele mai mici detalii… Candida trebuie să-l fi absorbit atât de complet încât îl scosese din rutina lui obișnuită.

A doua zi dimineață când ieșeau din apartament, sosi poștașul și Simon își îndesă scrisorile în mapă spunând:

– Hai. Trebuie să dau un telefon la ora nouă. Vom citi astea mai târziu.

La sosirea la agenție, Jocelyn îl urmă în biroul lui, după ce luase corespondența adresată pe numele agenției.

Fiecare începu să-și citească scrisorile.

Era cufundată în citirea cererii unei noi fete de a urma școala când tresări din cauza unei înjurături mormăite. Se uită la el surprinsă și-i întâlni privirea furioasă:

– Nu ți-a fost suficient să mă spionezi în holul hotelului luni seara! Te-am văzut cum te ascundeai în dosul plantei. A mai trebuit să angajezi și un detectiv care să vadă unde sunt când nu mă puteai spiona singură. Ești mai vicleană decât pari, ca majoritatea femeilor, nu-i așa? Îmi pare bine că te-a făcut să-i plătești scump serviciile. Sper că informațiile pe care ți le-a furnizat au meritat.

Jocelyn se uită și văzu că pe birou se afla scrisoarea de la Dick Walner. Din greșeală, îi fusese adresată lui. Nu mai era timpul să-l cocoloșească pe Alan. Viitorul lor era în pericol. Deschise gura să explice, dar Simon o întrerupse cu o voce obosită:

– Pleacă. N-am timp să-ți ascult motivele geloziei. Sunt sigur că ai o grămadă de lucru. Du-te și vezi-ți de treabă!

Cu picioare care abia o ascultau, Jocelyn își luă poșeta și corespondența și se retrase în biroul ei. Se lăsă să cadă în scaunul de la birou, își puse fața în mâini și lăsă lacrimile să curgă printre degete.

Ce crudă putea fi soarta cu ea! Îl plătise pe Dick Walner cu un cec, fără să se aștepte la o confirmare a plății. Ștergându-și ochii, se uită la recipisă. Poate că Simon nu observase data plății, dar cum putuse să sară atât de repede asupra concluziei că folosea un detectiv ca să-l spioneze pe el și pe Candida? Dar cum să nu ajungă la o asemenea concluzie când o văzuse în holul hotelului, ascunsă după plantă? Dar de ce nu se confruntase cu ea atunci? Păruse să accepte explicația ei că fusese în vizită la Janey. Nu făcea legătura între mesajul din partea lui Padwyn și prezența ei la hotel, la scurt timp după primirea acestuia.

Reuși să treacă totuși prin această zi plină de încercări. Simon nu dădu nici un semn de viață până când, gata să plece la întâlnirea pentru vizionarea casei unde urma să se țină prezentarea, se întâlni cu Neville și apăru și el.

– Sunteți gata? Să mergem.

Dacă Neville considera comportarea lui Simon neobișnuită, nu arăta acest lucru. Când ajunseră în fața unei vechi case victoriene, într-o zonă nu prea la modă, Simon întrebă:

– Acesta este locul? Nu cred că aici se poate face o prezentare.

Când ajunseră înăuntru, părerea lui se schimbă. Pereții fuseseră recondiționați și în toate locurile posibile fuseseră instalate becuri, ceea ce dădea o impresie de spațiu și lărgime. O scară interioară din marmură ducea la etaj. Cele două creatoare care vroiau să-și prezinte colecția, doreau trei manechine de la Wadebridge. Totul era aranjat să se petreacă în acest stabiliment, unde se aflau și atelierele fetelor, pentru micșorarea costurilor.

Toți trei erau impresionați de spiritul practic al creatoarelor și stabiliră prezentarea în cele mai mici detalii.

Simon nu i se adresase deloc în timp ce se aflau în casa victoriană și la întoarcere, când Neville îi lăsă la apartament, tăcerea dintre ei deveni aproape insuportabilă.

Dar, de această dată, în loc să se simtă vinovată ca de obicei, Jocelyn începu să se simtă furioasă. Să fie tratată ca o școlăriță aiurită care face greșeli, să fie trimisă să-și vadă de treabă și să n-o lase să vorbească, nu era permis și când Simon își luă un pahar, îi aruncă o privire iritată și întrebă cu răceală:

– Vrei carne rece și salată sau nu ți-e foame? A pregătit-o doamna Telford și se poate aduce imediat.

Tonul ei arăta că puțin îi păsa dacă mânca sau nu și Simon se întoarse s-o privească surprins.

Impasibilă, Jocelyn rămase nemișcată, apoi fiindcă el nu răspunse, se îndreptă spre bucătărie. El o urmă și o privi în tăcere cum pregătește salata și începe să taie găina friptă. Îi luă cuțitul din mână spunându-i:

– Este treaba mea.

Jocelyn duse salata, pâinea și tacâmurile în sufragerie, apoi apăru și el cu două farfurii pline cu felii de carne.

– A fost un lucru drăguț, nu crezi? Cele două creatoare se vor descurca bine.

Jocelyn făcu o pauză și-l privi peste masă.

– Mai ales una dintre ele, nu? întrebă ea cu o voce caustică.

Simon încremeni.

– Ce ți-a intrat în cap, pentru numele lui Dumnezeu? Mai întâi m-ai urmărit, acum mă acuzi că m-am uitat la o fată pe care am văzut-o doar o jumătate de oră. Nu ești tu.

– Nu, nu sunt eu, răbufni Jocelyn. Trebuie să fie o dezamăgire pentru tine să constați că nu sunt șoricelul fricos la care te așteptai? Ai uitat un lucru când m-ai ales de nevastă, acela că chiar și viermii au sentimente.

Spre necazul Jocelynei, Simon râse. Dar râsul lui nu era vesel și o călcă pe nervi. Tocmai când se întreba dacă nu mersese prea departe, sună telefonul și el se grăbi să răspundă. Răspunsurile laconice ale lui Simon nu-i dădură nici o indicație despre identitatea persoanei cu care vorbea.

El închise telefonul și se întoarse.

– Trebuie să plec chiar acum. Nu mă voi întoarce târziu, dar nu mă aștepta trează.

– Să pleci acum? La mijlocul cinei?

Indignarea Jocelynei era vădită și Simon râse zeflemitor.

– Da. Îmi pare rău că te opresc în mijlocul unei tirade. Îți stă bine în rol de jandarm, dar n-am timp să ascult sfârșitul.

Când mâna lui ajunse la clanță, vocea Jocelynei îl opri.

– Simon, dacă pleci fără să-mi spui unde te duci, nu-mi lași nici o alternativă.

Vocea îi era amenințătoare și Simon lăsă clanța venind încet spre ea, cu o față supărată.

– Fă o baie, îngrijește-ți fața, fă tot ce-ți place, dar nu pune întrebări. Și mai ales, nu face nimic ce am regreta amândoi mai târziu… Expresia posomorâtă i se mai îmblânzi când adăugă: ai încredere în mine, pisicuțo. Măcar de data aceasta, și înainte ca Jocelyn să mai poată spune ceva, plecase.

Capitolul 7

Apartamentul era deprimant de tăcut după ce Simon închise ușa după el, așa că Jocelyn deschise televizorul și strânse masa neterminată. Pofta de mâncare i se dusese după plecarea neașteptată a soțului ei și încercă să-și umple timpul cu spălatul părului, scoaterea lucrurilor pentru a doua zi, sortarea rufelor murdare, dar când se uită la ceas, trecuse doar o jumătate de oră. Tresări când sună telefonul și ridică receptorul cu oarecare emoție.

Era Janey.

– Credeam că ai ieșit cu George, dar după zgomot din spatele tău îmi dau seama că ești la spital, spuse Jocelyn după ce se salutară.

– Da, am fost chemată la serviciu. Este o epidemie de gripă și câteva surori s-au îmbolnăvit. Uite, iubito, nu fi alarmată, dar l-am primit pe Simon acum o jumătate de oră. Nimic îngrijorător, doar un braț rupt. L-au dus acum la radiografie și eu m-am oferit să te sun.

– Cum naiba s-a întâmplat? întrebă Jocelyn.

– Un accident de mașină, așa că ei au fost aduși aici.

– Care ei? întrebă Jocelyn.

Se lăsă o pauză înainte ca Janey să răspundă.

– De fapt, mai mulți. Simon al tău, Candida Melbaurne, un domn Peter Dewsbury, un șofer de ambulanță ușor lovit și el și un om beat, toți grămadă. Asta ne face să nu lenevim!

– Crezi c-ar trebui să vin? întrebă Jocelyn, apoi, ca pentru sine… mă întreb ce amestec are Peter Dewsbury? Este juristul firmei, stabilește contractele și alte chestiuni de acest gen.

– Da? Se minună Janey. Cred că mi-amintesc că te-am auzit vorbind despre el. O ușoară contuzie, nici un os rupt. Îl ținem aici peste noapte doar ca măsură de prevedere. Nu, nu veni. Simon va fi drogat cu medicamente, așa că las-o pe mâine dimineață. Și încă o dată, nu te îngrijora, nu este nimic grav. La revedere, spuse Janey și închise.

Jocelyn puse încet telefonul jos. Doamne, cum o mai îmbrobodise Simon când îi spusese să aibă încredere în el! Și ea se supusese ca un cățeluș. Ei bine, de data aceasta, el va trebui să aleagă o dată pentru totdeauna. Fără jumătăți de măsură. Lui Simon trebuia să i se dea o lecție. Ca nevastă ce era, ajunsese la limita răbdării.

Cu hotărârea luată, Jocelyn se urcă în pat, dar toată noaptea fu chinuită de coșmaruri. O trezi un telefon matinal al lui Neville și acesta veni s-o ducă la spital cu mașina. Ajungând acolo, sora de serviciu fu destul de înțelegătoare încât să-i permită vizita în afara orelor programate.

Când intră în rezerva ocupată de Simon, sora care-l îngrijea se opri din chicotitul datorat unei glume a lui Simon și-i lăsă singuri câteva minute.

El arăta ca de obicei, în afara unui braț în ghips și o vânătaie pe frunte.

– Nu te așteptam atât de devreme… În alte ocazii, zâmbetul lui i-ar fi înmuiat inima… Ai venit să mă alini?

– Nu prea… Înțeleg că și Candida este aici, așa că te las în mâinile ei experte.

Prin ochii cenușii ai lui Simon trecu o strălucire de admirație sau furie, dar Jocelyn crezu că-și închipuise.

– Și Peter Dewsbury este aici. Crezi că o să-l aline și pe el?

– Întrucât are două mâini rupte, n-aș zice, replică mieros Jocelyn.

– În acest caz, cui datorez această plăcere? întrebă Simon cu nota malițioasă care-i reapăruse în voce.

– Doar să văd cum merg lucrurile. Cum sunt o nevastă disciplinată, nu oricine va crede că am venit să văd ce faci? Oricum, cum tu nu poți veni astăzi la birou, Neville și cu mine vom fi foarte solicitați.

– Nu-i chiar așa. Stau aici doar până la vizita doctorilor, după care eu și Peter vom fi externați. Sora mi-a spus că n-am nimic în afara brațului rupt, așa că vom pleca amândoi.

– Bine, ne vedem mai târziu. Apropo, se întoarse Jocelyn de la ușă, ce căuta și Peter?

– Nu ți-a raportat detectivul tău?

Glasul supărat al lui Simon o călcă pe nervi și abia se stăpâni să nu trântească ușa când plecă, sperând ca Neville să nu remarce obrajii ei roșii și aerul distant.

El o privi cu coada ochiului când se așeză în mașină, dar nu făcu nici un comentariu.

– Simon pare în formă bună și va reveni printre noi spre prânz.

Merseră în tăcere și, când ajunseră la destinație, Neville veni după ea în birou și închise ușa.

– Când te-ai dus să-l vezi pe Simon, am cumpărat un ziar de dimineață. Nu cred că ai văzut asta.

El puse pe masă unul dintre cotidienele naționale și-l deschise la mijloc. Titlul îi sări în ochi: „Soția producătorului o face knockout pe actriță“ și sub titlu, fotografia Candidei și a unei femei necunoscute. Jocelyn luă ziarul și citi coloana de dedesupt. Faptele erau prezentate scurt și la obiect.

„Gloria Smith, soția producătorului de televiziune Arthur Aloysius Smith, a fost implicată într-un scandal seara trecută, cu actrița de televiziune în devenire, Candida Melbaurne, pe care a făcut-o K.O. la hotelul West End. Domnișoara Melbaurne, însoțită de doi prieteni, era în drum spre spital când ambulanța a intrat în coliziune cu o mașină particulară. Ocupanții ambulanței și șoferul mașinii au fost internați în spitalul St. Ninion, unde s-a stabilit că starea domnișoarei Melbaurne era satisfăcătoare.

În ochii Jocelynei se citea uimirea când ridică ochii spre Neville și-l văzu că o urmărește.

– Ce înseamnă asta? Simon nu mi-a explicat. Credeam… se opri, nevrând să dezvăluie exact ce crezuse.

Neville îi luă ziarul din mână și se uită la el.

– Ciudat, dar pare a fi vechiul triunghi. Știam că existau necazuri în legătură cu contractul Candidei cu Arthur Aloysius, pentru că s-a întâmplat să-l aud pe Simon discutând despre asta cu Peter Dewsbury ieri după-amiază. Simon și cu el trebuie să fie cei doi prieteni la care se referă ziarul. Se pare că domnișoara Candida s-a jucat cu cine nu trebuia. Gloria Smith cred că are un pumn foarte puternic dacă a fost chemată o ambulanță.

– Aș spune că direcția hotelului a aranjat asta. Nu le place acest gen de publicitate. Oh, Neville, mi-am amintit… Padwyn a

telefonat din New York și m-a rugat să-i dau un mesaj Candidei, prin care s-o informez că Gloria Smith vine în Anglia. Acum înțeleg de ce. Ce proastă am fost!

– Nu suntem cu toții, din când în când? Nu fi îngrijorată, se va aranja, îi zâmbi el liniștitor.

Dar se va aranja? Jocelyn nu era sigură. Lui Simon îi intrase în cap că-l spiona. Numai asta și era un obstacol de netrecut pentru explicațiile pe care ar fi trebuit să i le dea. Și cât de mult îl afecta pe Simon relația Candidei cu Arthur Aloysius Smith? Poate că sub fațada lui caustică se afla o inimă la fel de mâhnită ca a ei.

Dar nu-i venea să creadă că Simon putea avea o inimă mâhnită. El era ca eroul din vechiul cântec „Nu-mi pasă de nimeni, nu, nu-mi pasă și nimănui nu-i pasă de mine". Cel puțin ultima parte nu era adevărată, se gândi Jocelyn, încercând fără mult succes să se concentreze asupra activității zilnice. Unei persoane îi păsa foarte mult și aceea era ea.

Încercă așa cum putea să rezolve problemele curente, având mereu în față chipul lui Simon. Dintr-o dată, probleme ca aversiunea gemenelor una față de cealaltă, prezentarea pe care o aveau de făcut cele două creatoare și interviurile cu viitoarele cursante, părură lipsite de importanță. Jocelyn ar fi dat orice să se ridice și să lase în urmă toate responsabilitățile și dilema situației care se crease între ea și Simon.

Dar bunul-simț îi spuse că nu va rezolva astfel nimic. Faptul că interpretase greșit interesul lui față de Candida era o slabă consolare. Toată dimineața se frământase, întrebându-se ce să-i spună lui Simon când se va întoarce și cum să-și ceară scuze. Își compuse câteva discursuri în minte, dar renunță la toate când în cele din urmă ajunseră față în față.

Ieșind din biroul ei pe la ora unu, îl văzu dispărând în biroul lui și se duse după el, închizând ușa după ea. El o privi și ei i se strânse inima văzându-i expresia posomorâtă. În loc de cuvintele pregătite cu grijă, rosti:

– De ce nu mi-ai spus ce se întâmplă? Credeam… dar se opri, fiindcă el făcu un gest iritat.

– M-ai lăsat să înțeleg clar ceea ce gândeai. N-am vrut să te amestec în treburi murdare. Candida n-a realizat că toată finanțarea serialului TV venea de la Gloria și că acel Arthur Aloysius nu poate face nimic fără ajutorul nevestei lui. Când lucrurile au început să se încurce, eu și Peter ne-am dus să încercăm s-o convingem pe Candida să devină rațională. După cum știi din ziarele de dimineață, amândoi am eșuat.

Era un discurs lung pentru Simon, care nu-și explica de obicei acțiunile. Zâmbi, ca și când ar fi fost și el uimit de propria-i dorință:

– Mi-e teamă că ți-ai irosit banii angajându-l pe acel detectiv.

– Nu l-am angajat să te spioneze, izbucni Jocelyn și Simon se încruntă.

– Atunci, de ce?

– L-am angajat să-mi găsească inelul de logodnă. În timp ce erai în State, l-am pierdut, își strânse Jocelyn mâinile, necăjită.

Recunoașterea ei avu asupra lui un efect neașteptat, fiindcă izbucni în râs și se întoarse să se uite pe fereastră.

– Asta mă învață minte să nu mai trag concluzii pripite!

Se întoarse din nou cu fața la ea și când se opri din râs arăta mai palid ca oricând.

– O să râzi când vei afla ce mi-am imaginat. Deși eram furios că ai pus un detectiv să mă urmărească, am fost suficient de îngâmfat ca să presupun că erai interesată de mine personal și că totul se datora geloziei. Acum descopăr că nu te interesa decât un amărât de inel. Nu-mi pot închipui de ce nu mi-ai spus la timp.

Bariera dintre ei se instalase din nou, se gândi Jocelyn, incapabilă să mai vorbească. Oh, dacă ar avea curajul să-i mărturisească faptul că de fiecare dată când se uita după o fată drăguță ea simțea mai mult decât o strângere de inimă… Dar teama de disprețul lui Simon mai persista, așa că spuse timid:

– Nu arăți prea bine, Simon. De ce nu te duci acasă să te odihnești? Ne descurcăm și singuri.

– Scutește-mă de grija ta. Nu suport să fiu compătimit.

Atmosfera glacială dintre ei continuă tot restul săptămânii, iar Jocelyn, ca să nu se mai gândească la problemele ei personale, munci mai mult ca oricând, rămânând până seara târziu să rezolve probleme care ar fi putut aștepta. La serviciu, Simon se comporta civilizat, dar o dată ajunși acasă, se retrăgea în sine.

Într-o seară, nervii prea încordați ai Jocelynei nu mai rezistară. Fusese o zi mult mai grea ca de obicei. Fay anunțase că pleacă în altă parte, iar Delia, cunoscută pentru calmul ei, se certase cu una dintre cursante și Jocelyn o descoperise plângând în cabinetul de cosmetică. S-o calmeze pe Delia, s-o roage pe Fay să-și amâne plecarea până vor găsi o înlocuitoare, o epuizaseră.

Când ajunseră acasă în acea seară, constatară că doamna Telford nu fusese, fiindcă vasele stăteau nespălate în chiuvetă și ca o încununare, Simon dădu lovitura de grație, întrebând:

– Când mâncăm?

Jocelyn, supărată, se întoarse și se răsti ca o pisică furioasă:

– Dacă ai fi manifestat cât de puțină grijă față de mine, m-ai fi scos în oraș să cinăm. Dar nu, vocea ei calmă de obicei era plină de sarcasm, eu sunt doar cea care muncește din greu. Pentru mine nu există cină romantică și lumânări după o zi de sclavie în nenorocita ta de agenție. Imediat cum voi găsi unde, mă voi muta de aici. Căsătoria noastră a fost o greșeală de la început. N-ar fi trebuit să

fiu niciodată de acord cu înțelegerea. Ar fi fost mai bine să-i vorbesc tatei despre problemele lui Alan, oricât de tare s-ar fi înfuriat.

Când se opri, Simon o întrebă rece:

– Ai terminat? Bine. Poate am putea mânca ceva. Niște ouă ochiuri ar fi tocmai bine.

– Fă-ți-le singur! spuse Jocelyn printre lacrimi și alergă în dormitor trântind ușa după ea.

Se așeză pe marginea patului, îngrozită de egoismul ei. Și Simon era poate la fel de obosit ca ea, realiză brusc, arăta neobișnuit de slăbit. În loc să-l ajute, își scosese ghearele la el, ca „pisicuța" pe care o numea el. Hotărâtă să facă pace, se ridică și ieși la timp ca să vadă ușa de la camera de oaspeți închizându-se.

Jocelyn privi ușa închisă printre lacrimi. Se pare că nu era singura care îndurase mai mult decât suporta. De data aceasta, îl pierduse pe Simon de-a binelea. El nu era genul de bărbat care să îngenuncheze și să se roage.

Următoarele două săptămâni fură cele mai nefericite din câte își amintea Jocelyn și era o slabă consolare să știe că totul se datora ieșirii ei impulsive. Întotdeauna îi păruse rău că nu putea vorbi pentru sine, iar acum când o făcuse, nu putuse alege un moment mai prost.

N-o ajuta cu nimic să-l vadă în fiecare dimineață cu cearcăne sub ochi, de parcă petrecuse încă o noapte fără somn. Dacă Jocelyn ar fi fost sigură că se datora iminentei sale plecări, poate ar fi avut curajul să-i spună că nu vrea să plece, dar în sinea ei credea că suferea din cauza pasiunii lipsite de speranță pe care o nutrea față de Candida. Dacă acesta era cazul, avea toată simpatia pentru el.

Nu asta era și propria ei poziție? Murea să-l ia în brațe pe Simon, să-i spună că-l iubește, să-i culce capul pe pieptul ei și să încerce să-i

aline suferința. În loc de asta, se simțea obligată să se comporte cu rigiditate, speriată că dacă Simon ar ghici, și-ar bate joc de ea.

Așa că citea anunțurile din ziar, căutând un loc unde să se mute. Fu destul de norocoasă să găsească o locuință aproape de centrul Londrei. Când se uită la baia mică și la bucătăria care dădea în camera ce folosea drept dormitor și cameră de zi, moralul îi scăzu și mai tare. Niciodată nu locuise singură și gândul o umplea de panică. Stând pe patul din camera în care urma să se mute, îi trecu prin minte că el probabil se aștepta să-și caute altă slujbă, fiindcă nu i-ar fi fost de nici un folos să aibă o nevastă ostilă toată ziua sub nasul lui.

Dar datorită modului lui de comportare, îi era imposibil să abordeze un astfel de subiect. El era politicos, atent, dar foarte distant. Jocelynei îi lipsea felul glumeț și înnebunitor în care-i spunea „pisicuțo". Acum îi spunea pe nume și ea știa că pentru asta nu avea pe cine să învinuiască decât pe sine.

Cu o zi înainte de a se muta, se întoarse acasă singură. Simon o expediase de la serviciu cu un ton abrupt:

– Spune-i doamnei Telford să-mi lase cina în cuptor. S-ar putea să întârzii.

Așadar, nu dorea nici măcar să cineze împreună pentru ultima oară ca soț și soție, se gândi Jocelyn tristă când apăsă pe butonul liftului. Ce proastă fusese că forțase lucrurile! A trăi cu Simon în nefericire era chiar mai bine decât să trăiască singură. Vârî cheia în broască și imediat simți că ceva nu era în ordine. Pentru început, nu se auzea nici un zgomot în bucătărie, ori doamna Telford nu trebuia să fi plecat încă. Apoi, mai era un miros. Jocelyn se opri în hol și mirosi spre ușa ce ducea în camera de zi, care era deschisă. Nu se înșela asupra acelui parfum. Doar o singură persoană îl folosea, mama lui Simon. Jocelyn se duse încet spre ușa deschisă și o găsi stând pe un scaun lângă fereastră.

– Nu fi atât de surprinsă, draga mea copilă. Am ajuns acum o oră și doamna Telford mi-a dat drumul. Apropo, am trimis-o acasă. Scuză-mă că m-am amestecat, dar vroiam să vorbesc cu tine fără martori. Când am vorbit cu Simon acum două zile, mi-a spus niște lucruri care m-au făcut să cred că este nevoie de o a treia persoană care să le îndrepte. Am vorbit cu Franck despre asta, așa că iată-mă.

– Dar nu-i este caracteristic lui Simon să alerge plângând la mămica, spuse Jocelyn pe un ton sarcastic, dar spre surprinderea ei, mama lui Simon începu să râdă, amuzată.

– Da, sunt de acord, ceea ce ne arată cât de disperat este. Nu-mi amintesc să-mi fi cerut ajutorul de când avea cincisprezece ani și poate că n-ar fi făcut-o acum dacă n-aș fi observat în vocea lui că ceva nu era în regulă. Simon crede că-i păcălește pe mulți dacă își pune mintea, dar vocea îl dă de gol față de mine. N-am închis telefonul până când n-am scos totul de la el. Când mi-a spus că nu poate sta în calea ta fiindcă nu-l iubești, am știut că trebuie să vin. Eu cred că-l iubești și nu-ți dai seama, copilă prostuță, că Simon te-a îndrăgit de când erai o puștoaică, deși la acea vreme îi era rușine să recunoască chiar față de sine însuși. Când am hotărât să pornim agenția, să punem la bătaie tot ce strânsesem, nu din motive de economie a luat o fată nepregătită să-i fie recepționistă, ci fiindcă era îndrăgostit de tine. Și de unde acea obsesie să ai ultimul stil de coafură, lecțiile de machiaj, hainele pe care ți le-a procurat în decursul anilor?

Jocelyn se lăsă să cadă pe un scaun.

– Dar eu credeam că era ideea dumneavoastră și toate hainele erau mai mult sau mai puțin o uniformă pentru a face o bună impresie clienților și cursantelor.

– Dacă ar fi fost așa, de ce n-au fost tratate la fel Gwenda, Anne și Fay? Sigur că trebuia făcut ceva cu îmbrăcămintea țigănească pe care o purtai crezând că te prinde. Arătai de parcă erai gata să te

alături unui grup hippy. Nu, Simon și-a închipuit că hainele elegante îți vor da încredere, te vor ajuta să-ți învingi complexul că nu erai la fel de atrăgătoare ca alte fete.

Jocelyn zâmbi ironic.

– Să privim lucrurile în față. Lucrând acolo unde frumusețea și farmecul sunt un criteriu, nu m-a ajutat. Cum poate cineva ca mine să intre în competiție cu fete care au totul?

– Acum am ajuns la esența problemei. De când cineva care are ceva, are totul? Uită-te în jurul tău. Câte din așa-zisele frumuseți au minte? Cât de departe ar ajunge unele dintre ele fără un agent sau un manager bun? Și cele cu minte – au inimă? Foarte rar. Ele par să poarte o piatră sau un computer în locul inimii, pentru că se folosesc de orice și oricine ca să obțină ce doresc, fără să le pese dacă lovesc pe cineva. Simon a spus că ar face orice să te convingă să rămâi, să te facă să-l iubești puțin, dar tu n-ai deloc încredere în el. Nici eu n-am înțeles de altfel de ce ai rămas la agenție? Ai putea obține o slujbă oriunde. N-am dreptate? Doar nu-l urăști pe fiul meu?

Jocelyn nu putu răspunde. Ochii i se umplură de lacrimi. Mama lui Simon zâmbi blând și întinse brațele:

– Vino aici și povestește-mi totul.

Jocelyn nu era nevoie să fie îndemnată. Îngenunche lângă scaunul soacrei sale și scoase totul din ea – neînțelegerile, presupusa influență a Candidei, cearta finală.

– Acum, nu mă va ierta niciodată. I-am spus câteva lucruri urâte, dar vroiam să-l rănesc. Stupid din partea mea, deoarece rănindu-l pe Simon cred că mi-am zdrobit inima. De atunci merg ca un robot, dorindu-mi să am curajul să mă arunc în Tamisa.

Mama lui Simon zâmbi ochilor plini de lacrimi.

– Să nu faci asta. În orice caz, inimile nu se zdrobesc. Dar Simon te-ar putea convinge mai bine decât mine. N-ai putea-o convinge? termină ea, uitându-se peste capul Jocelynei.

Cu un oftat de surprindere, Jocelyn întoarse capul. Stând tăcut în cameră, Simon avea pe față o expresie pe care nu i-o mai văzuse niciodată. În mijlocul mărturisirilor întretăiate de plâns, nu-i auzise cheia în ușă. Cât de mult auzise el? Sări în picioare, suflându-și nasul tare și bâiguind:

– Trebuie să arăt îngrozitor. Mă duc să mă aranjez și să văd de cină.

Când alergă spre ușă, Simon își întinse brațul sănătos și o opri, făcându-i mamei lui semn să plece. Ridicându-se în picioare, Betty Wadebridge Lexingtar zâmbi:

– Mă duc să pregătesc cina. Nu vă grăbiți. Nu voi fi gata mai devreme de o jumătate de oră.

După plecarea ei, conștientă de obrajii plini de lacrimi și ochii roșii, Jocelyn își ridică bărbia, spunând:

– Nu este surprinzător să o găsim pe mama ta aici?

– Da, nu-i așa? spuse Simon pe un ton glumeț. La fel de surprinzător de a te auzi că vroiai să te sinucizi. Ce prostuță ești!... Apoi, când o simți încordându-se – Ce proști suntem, amândoi! Dar ce rost are această conversație stupidă? Eu vreau doar să te sărut, iubita mea. Sau încă nu ți-a intrat în căpșorul tău încăpățânat că te iubesc? Și încă de când erai o puștoaică de șaptesprezece ani.

– Ai ținut secretul doar pentru tine – de ce ți-a trebuit atât de mult timp ca să-mi spui?

– Taci, spuse Simon drept răspuns și-i acoperi gura cu a lui, strângând-o la piept, ca să-și ridice fața peste trei minute și să continue: de ce nu ți-am spus? Fiindcă, dulceața mea, sunt la fel de încăpățânat ca tine. La început mi-a fost teamă să nu fiu acuzat că mă agăț de un copil, așa că am hotărât să-ți las timp să crești. Când am considerat că ți-ai pierdut inhibițiile copilărești, am descoperit că deveniseși țepoasă, distantă și neîncrezătoare față de mine. Te

înconjurașeși de o carapace pe care n-o puteam străpunge. Rezolvarea problemei lui Alan a fost o mană cerească pentru mine și mi-a dat scuza să te leg de mine. Credeam că o dată căsătoriți, voi fi în stare să-ți schimb atitudinea față de mine, dar într-un fel, păreai mai înfricoșată ca oricând.

– Mie mi-era frică să nu mă dau de gol față de tine, fiindcă nu mi-a trecut niciodată prin cap că te însuraseși cu mine din alt motiv decât convenienta. Aveai nevoie de cineva care s-o înlocuiască pe mama ta, nu numai la serviciu, dar și aici și cine era mai convenabilă decât mine, care eram la îndemână, folositoare și bine dresată? De ce nu mi-ai dat de înțeles, măcar puțin?

Simon îi dădu drumul și-și duse mâna la cap.

– Să-ți dau de înțeles? Doamne, dă-mi putere! Știi cât de greu ești de convins? Și Walter și Neville au ghicit cât de îndrăgostit sunt de tine. Dar ce-ai fi făcut dacă ți-aș fi jurat credință eternă? Ai fi fugit ca de diavol sau mi-ai fi râs în nas. Cu cât întârziam această mărturisire, cu atât mai mult mă priveai ca pe monstrul din birou. Habar n-ai cât de îngrozitoare au fost aceste ultime săptămâni pentru mine. Credeam că încetul cu încetul rezistența ta va scădea. Cred că acum am reușit să străpung fortăreața.

Râse și o cuprinse din nou cu brațul sănătos, privind-o în ochi cu o strălucire care făcu inima Jocelynei să bată și mai tare.

– Te-ai convins acum, pisicuță chinuitoare? întrebă el și bineînțeles nu exista decât un singur răspuns.

Reveniră pe pământ când o voce veselă spunea:

– Hei, porumbeilor, acum puteți să veniți la masă?

Simon răspunse prozaic:

– Dacă această femeie încăpățânată este la fel de flămândă ca mine, am putea mânca un cal întreg. Mor de foame!

– După cum bănuiam, n-are inimă, doar stomac, adăugă Jocelyn veselă. Sunt nebună, bineînțeles, să cedez cu atâta umilință.

– Niciodată nu vei mai fi uimită. Nu ești de acord, mamă? Pariez că, într-un an, voi fi probabil sub papuc.

– Încetați cu prostiile, ordonă mama lui Simon și mâncați. Sau voi fi tentată să iau primul avion și să mă întorc acasă, în loc să rămân să-l ajut pe Neville să conducă agenția, în timp ce voi veți avea o lună de miere așa cum ar fi trebuit să aveți cu câteva săptămâni în urmă… Puse pe masă două bilete de călătorie. Franck are un prieten cu o vilă în Bermude. Este a voastră pentru următoarele două săptămâni.

Se uită la Jocelyn și Simon.

– Nu mai aveți nimic de spus? Nici o scuză că v-am luat prea din scurt? Bine! Acum, mâncați-vă cina ca doi copii cuminți.

Cu o voce de băiețel, Simon rosti:

– Nu s-ar spune că este cazul „când mama știe mai bine"? izbucni în râs și o sărută pe maică-sa pe obraz. Mulțumesc. Îți mulțumim amândoi. Ar fi trebuit să-ți solicit ajutorul mai de mult… Duse mâna Jocelynei la buze și i-o sărută… Se pare că este nevoie de intuiția unei femei ca să ajungi la esența unei probleme.

Mama lui Simon avu ultimul cuvânt, întorcându-se spre Jocelyn:

– Să nu uiți niciodată ce-a spus și nu vei mai avea nici un fel de probleme, draga mea, apoi ridică paharul să toasteze, pentru cei doi soți care stăteau mână în mână de cealaltă parte a mesei.

Sfârșit